

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE ARE NO SAINTS

SOPHIE LARK

COLE BLACKWELL

Sevmediğim İnsanlar - UPSAHL

Spotify → geni.us/no-saints-spotify

Apple Music → geni.us/no-saints-apple

I Ocean Beach'te bir kızın öldürüldüğünü ve cesedinin eski Sutro Hamamları'nın yıkıntıları arasında yüzer halde bırakıldığını manşetlerde gördüm. Shaw olduğunu biliyordum, sanki eserine imzasını atmıştı. Bunu doğrulamak için vitrindeki kendini beğenmiş sırtışını görmeme gerek yoktu. Dövme ve sakatlama çılgınlığı içinde kendini kaybetmekten zevk alıyor. Özneleri nadiren dişlerinden ya da parmak izlerinden teşhis edilebiliyor.

Bu gece göstereceği parçayı çoktan gördüm. Benimki daha iyi.

Onda her şey aşırı. Tüm renkler, tüm cesur vuruşlar, tüm sembolizm kafanıza vuruyor.

Yine de, bu geceki ödülü kazansa da kazanmasa da binlerce baskı satacağından eminim. Alastor çalışkan değilse bir hiçtir. Kendini tanıtma dehası, sanat dehasının çok ötesinde.

Galeriye girerken gözüme çarptı, bana en ufak bir gülümseme iması verdi, dudaklarını çekiştirdi.

ağartılmış dişlerin parıltısını gösteriyor. Karşılığında ona hiçbir şey vermiyorum.

Bütün hafta şehri kaplayan yoğun sise rağmen bronzlaşmış görünüyor. Aralarında bu etkinliği organize eden Betsy Voss'un da bulunduğu birkaç kadın ona doğru akın ediyor. Shaw'a gülümsüyor, yaptığı bir espriye gülerken elini hafifçe koluna koyuyor.

Alastor ona sırtarak karşılık verir, yüzü çocuksu bir şekilde hareketlidir.

Bana sinekleri cezbetmek için yapışkan tatlılık yayan bir ibrik bitkisini hatırlatıyor.

Etrafta dolaşan, ücretsiz merlot kadehlerini yudumlayan, sergilenen eserleri inceleyen, şarabın etkisi geçtikçe eserlerin değerini tartışan insanların çoğunu tanıyorum.

Hep aynı insanlar, hep aynı yalakalık muhabbetleri. Çok sıkıldım.

San Francisco sanat ortamı ensest ilişkilerle doludur. Herkes birbirini tanır, hem genel hem de İncil'deki anlamıyla. Betsy ve Alastor daha önce de sevişmişlerdir, ancak Betsy'nin Sutro Hamamları'na düşme konusunda endişelenmesine gerek yoktur; Shaw'un sanatı için bir simsar olarak çok kullanışlıdır.

Aslında, görüş alanımda tanımadığım tek kişi, Betsy'nin mükemmel açık büfesinde ağzına peynir tıkaştıran sıska kız. Betsy asla cimrilik yapmıyor; taze meyveler, sandviçler ve makaronlardan oluşan cömert bir seçki sunuyor. Kız sanki bir haftadır bir şey yememiş gibi füme gouda'yı mideye indiriyor, ki muhtemelen yememiştir. Açlıktan ölmek üzere olan bir başka sanatçı da kenar mahallelerde yiyecek arıyor.

Kız bu durum için giyinmeye çalışmış: bol beyaz bir elbise giymiş, yeterince parlak ve canlı

Yakın zamanda almış olmalı. Botları başka bir hikâye anlatıyor; yıpranmış Docs'lar ondan daha yaşlı görünüyor. Kuşa benzeyen köprücük kemiğinden aşağıya doğru botanik bir dövme uzanıyor.

Tam bakışlarımı daha ilginç bir konuya çevirmek üzereydim ki kız SFMOMA'da çağdaş sanat küratörü olan Jack Brisk ile çarpıştı. Hata onda - tumbul elleriyle agresif hareketler yapıyordu - ama bedelini ödeyen kız oluyor. Brisk'in kadehindeki Merlot, kızın elbisesinin ön kısmına sıçrar ve şarap, beyaz pamuğa bir kurutma kâğıdı gibi siner.

"Çok üzgünüm," diyor Brisk umursamazca, konuşmasına geri dönmeyen önce hiç kimse olduğu belli olan kıza zar zor bakarak.

Karşılığında Brisk'ten özür dilerken ağlayacak mı, öfkelenecek mi ya da kendini kaybedecek mi diye kızın yüzünü izliyorum.

Yukarıdakilerin hiçbirini yapmıyor. Lekeleri inceliyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Sonra kendi şarap bardağını alıyor ve banyoya doğru ilerliyor.

Henüz görmediğim eserleri gözden geçirmeye başladım. Hangisinin ödül için yarışacağı belli. Sanat öznel olabilir ama kalite altının yanında pirinç gibi parlar.

Sanırım Rose Clark, Alastor Shaw ve ben en büyük yarışmacılar olacağız.

Benim eserim daha üstün. Bu, etrafındaki insan kalabalığından da anlaşılabilir; bu kalabalık, başkalarının eserleri için yaptıklarından daha uzun süre oyalanıyor ve daha dikkatle fısıldıyor.

Karmaşıklştırıcı faktör ise, bir galada kendisiyle ilgili bir şaka yaptığım için beni asla affetmeyen Carl Danvers'ın da aralarında bulunduğu jüri heyeti.

Yıllar önce. Kulak misafiri olmasını istemiştim ama onun kin kapasitesini hafife almışım. O zamandan beri intikam almak için her fırsatı değerlendirdi, kendi güvenilirliği pahasına bile olsa.

Alastor arkamdan yaklaşıyor.

Bir mil öteden geldiğini duyuyorum. Bir bizonun inceliğine sahip.

"Merhaba Cole," diyor.

"Merhaba Shaw," diye cevap veriyorum.

Beni kızdırmak için ismimi kullanıyor.

Aynı sebepten dolayı onun soyadını kullanıyorum.

Benimle ilgili bazı şeyleri bildiği için aramızda bir yakınlık olduğunu düşünüyor.

Yakınlık yok. Duyguların hepsi bir taraftan.

"Hafta sonun nasıl geçiyor?" diye soruyor, sırtışını zar zor **k o n t r o l** edebiliyor.

Yaptığı şeyi kabul etmemi umutsuzca istiyor. Onu bu zevkten mahrum bırakmayı tercih ediyorum. Ama muhtemelen bu işi bitirmek daha iyi olacak, böylece defolup gidecek ve beni yalnız bırakacak.

"Olaysız," diye cevap veriyorum. "Senin aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum."

şimdi sırtımasına izin veriyor, o mükemmel kapaklı dişlerini, o çocuksu gamzelerini, o sıcak kahverengi gözlerindeki parıltıyı göstererek kadınların ona gülümseme, parmaklarını güneşten kavrulmuş saçlarında gezdirme dürtüsüyle güçsüz düşmelerine neden oluyor.

"Üniversiteli kızları severim," diyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor.

Dudaklarını ıslatıyor, yaptığı şeyin anısıyla yüz hatları şehvete dönüşüyor.

Nefretimi bastırmak için yavaş bir nefes alıyorum. Alastor'un ihtiyacı beni iğrendiriyor.

Tam bir klişe. Üniversiteli kızlar, Tanrı aşkına.

"Sen ve Bundy," diye mırıldanıyorum, dudaklarım zar zor kıpırdıyor. Shaw'un gözleri kısıldı.

"Oh, bunu aştın, değil mi?" diye alay ediyor. "Böyle bir şey gördüğünde belli bir dürtü hissetmiyor musun?"

Başını, zemin seviyesindeki bir tesisatın ayrıntılarını incelemek için eğilmiş, dar kırmızı elbisesi kıcının kıvrımlarına yapışan çarpıcı bir sarışına doğru sallıyor.

"Ya da şuna ne dersiniz?" Shaw başını, tüllü bluzunun altından meme uçları açıkça görünen ince yapılı Asyalı bir kıza doğru eğerek şöyle diyor

Genelde kadınları öldürmem.

Bu, herhangi bir ahlaki kısıtlamadan kaynaklanmıyor. Sadece çok kolay.

O kadınlardan birini küçük bir çocukmuş gibi alt edebilirim. Meydan okuma nerede? Başarı hissi?

"Ben hedonist değilim," diyorum Alastor'a soğuk bir şekilde.

Yüzü kararıyor ve cevap vermek için ağzını açıyor, ama o anda kız galeriye geri dönüyor, çenesi yukarıda, siyah saçları arkasından akıyor.

Elbisesindeki lekeleri yıkamak gibi imkânsız bir işe kalkışmak üzere banyoya gittiğini düşünmüştüm.

Tam tersine, her şeyi kravatla boyamış.

Narin suluboya katmanlarında koyu bordo, eflatun ve duttan oluşan bir tekstil yapmak için merlot kullanmış. Elbiseye bakıyorum çünkü beni şaşırtıyor - sadece konsept olarak değil, uygulama olarak da. Gerçekten çok güzel. Sekiz dakikalık bir çalışmanın ardından banyodan çıkmasını bekleyebileceğim bir şey değil.

Alastor bakışlarımı takip ediyor. İlgimi görüyor ama bunun ardındaki nedeni tamamen kaçırıyor.

"O mu?" diyor usulca. "Beni şaşırtıyorsun Cole. Seni daha önce hiç bu kadar çukurda gezinirken görmemiştim."

İçimde kabaran öfkeyle kıza sırtımı dönüyorum.

"Isırılmış tırnakları ve yırtık pırtık ayakkabı bağcıkları olan küçük, pis bir tırmalayıcıdan etkileneceğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyorum.

Yıkanmamış saçlarından gözlerinin altındaki koyu halkalara kadar bu kızla ilgili her şey beni tiksindiriyor. İhmalkârlık yayıyor.

Ama Shaw bir keşif yaptığından emin. Beni savunmasız bir anımda yakaladığını düşünüyor.

"Belki gidip onunla konuşurum," diyerek beni sınıyor.

"Keşke yapsan," diye cevap veriyorum. "Bu konuşmayı bitirmek için her şeyi yaparım."

Bununla birlikte, açık bara doğru ilerliyorum.

Saat sekizden ona kadar saatler yavaş geçiyor.

Konuşmalara girip çıkıyorum, eserim için hazır övgüleri içime çekiyorum.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun," diyor Betsy, soluk mavi gözleri pahalı tasarım gözlüklerinin kenarlarından bana bakarken. "Örümcek ipeği kullanmayı nasıl akıl ettin? Ve onu nasıl elde ettin?"

Shaw'a attığı hayranlık dolu bakışların aynısını bana da atıyor ama elini ona yaptığı gibi koluma koymaya cesaret edemiyor.

Herkes ödülün benimki kadar iyi olduğunu söylüyor - ya da en azından zevk sahibi herkes.

Alastor'un kanepelerin yanında somurttuğunu görebiliyorum. Övgülerin büyük bir kısmını o da aldı, ancak tenor farkını o da benim kadar fark etti. İltifatlar ona, övgüler bana.

Ödülü istiyorum çünkü hak ediyorum.

Para umurumda bile değil - on bin dolar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Heykeli sattığımda bunun on katını kazanacağım.

Yine de, Betsy kalabalığı düzene sokmak için "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim! Eminim yargıçlarımızın kararını duymak için sabırsızlanıyorsunuzdur."

Bana suçlu bir bakış atmadan önce bile ne söylemek üzere olduğunu biliyorum.

"Uzun tartışmalardan sonra, bu gecenin ödülünü Alastor Shaw'a vermeye karar verdik!"

Alkışlar gergin bir havada kopuyor. Alastor popüler, ama kalabalığın yarısı nasıl tepki vereceğimi görmek için bana doğru bakış atıyor.

Yüzümü durgun su gibi pürüzsüz tutuyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Onlarla birlikte alkışlamıyorum

Çünkü zarif görünmek umurumda değil.

"Rekabet devam ediyor!" Brisk bana içkiden yüzü kızarmış bir halde şöyle diyor.

Shaw'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Lakers ve Clippers sadece basketbol oynadıkları için rakip değil," diyorum.

Spor metaforu Alastor'un yararına, bir diken gibi derisinin altına batıyor.

Brisk kıkırdarken Shaw'ın boynunda bir kızarıklık oluşuyor. Kalın parmakları şampanya kadehinin narin sapını sıkıca kavlıyor, ta ki kadehin çatladığını duyana kadar.

"Tebrikler," diyorum Shaw'a, küçümsememi gizleme zahmetine girmeden. "Danvers'in çalışmanızdan etkilenmiş olması beni şaşırtmadı - mesaj yoruma açık olduğunda zorlanır."

"Her sanat eseri bir bilmece olmak zorunda değil," diye hırlıyor Alastor.

"Cole!" Betsy bana doğru ilerliyor. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır, senin parçanı daha çok beğendim."

"Shaw da öyle," diye cevap veriyorum. "Sadece bunu kabul etmiyor."

Betsy dönüp Shaw'un tam arkasında olduğunu fark eder. Yutkunur, yüzü pembeleşir.

"Senin resmin de harikaydı tabii ki Alastor!" Cevap verme zahmetine girmeden, bizden uzaklaştı.

"Ayağımı ağızıma soktum, değil mi?" Betsy öyle diyor.

"Herkesin söylediği bu. Bu ödüller çok politik."

"Ya da kişisel," diyorum.

Elbette Danvers'ın öfkesini kusması bitmedi. Ertesi sabah vitrinle ilgili eleştirisini yayınlıyor ve bana yönelik üstü kapalı birkaç iğnelemede bulunuyor:

BLACKWELL'in çalışmaları her zamanki hassasiyet seviyesini sergilemeye devam etse de, tekniğinde Alastor Shaw'un çılgın, renkli yapılarının uyandırdığı enerji seviyesine ilham veremeyen soğuk bir teknik var. Shaw'un çalışmalarında Blackwell'in taklit etmekte başarılı olacağı vahşi bir vazgeçiş var.

Alastor'un sabah kahvesini yudumlarken telefonundaki makaleyi karıştırdığını hayal edebiliyorum.

Danvers'ın sanatım hakkındaki düşünceleri benim için penceremin dışındaki kuşların cıvıltısından daha az önem taşıyor.

Bununla birlikte, bana alenen saldırmaya cüret ettiği için derin bir öfke hissediyorum.

Shaw'ın rakip olduğumuza inanması beni nasıl rahatsız ediyorsa, Danvers'ın beni yargılayabileceği iddiası da öyle rahatsız ediyor.

Her sabah yediğim kahvaltımı bitiriyorum: bir espresso, iki dilim domuz pastırması, yarım avokado ve bir dilim ızgara ekşi mayanın üzerine yerleştirilmiş mükemmel bir haşlanmış yumurta.

Sonra bulaşıkları yıkayıp kuruluyorum ve dolaptaki yerlerine geri koyuyorum.

Çoktan duş aldım ve gün için giyindim.

Şehrin kuzeyindeki deniz kayalıklarında bulunan evime yakın olan stüdyoma yürüyorum. Güneş ışığı alan bu geniş alan bir zamanlar bir çikolata fabrikasına ev sahipliği yapıyordu. Şimdi çıplak çelik, cam, tuğla ve beton, içinde

Çalışmalarımı yaptığım açık bir kafes oluşturuyor.

Eserlerimi sipariş etmiyorum, ancak bunu yapmaya kesinlikle gücüm yeter. En karmaşık veya teknik heykellerimde bile sürecin her adımı benim tarafımdan tamamlanıyor. Kaynak, yaldızlama, kesme ve lehimleme için kendi özel ekipmanımı yaptım. Vinçler ve iskeleler. Hatta en büyük parçalar için pnömatik asansörler.

Hiç asistan tutmuyorum, tamamen yalnız çalışıyorum.

Sabah saat onda başlıyorum ve akşam yemeğine kadar çalışıyorum. Mutfakta içecek ve atıştırmalıklar var ama ikisine de nadiren ara veriyorum.

Bugün aynı serinin yeni bir parçasına başlıyorum.

Nasıl görünmesini istediğimi biliyorum-organik ve yine de yapısöküm. Heykelin unsurlarının boşlukta asılı gibi görünmesini istiyorum.

Ancak elimdeki malzemelere baktığımda hiçbir şey doğru görünmüyor.

Demir çok ağır. Çelik parlaklıktan yoksun.

Bir geminin gövdesi ya da bir balinanın kaburgası gibi istediğim tam kavisli şekli hayal ediyorum.

Sonra içimden ilham fışkırırken gülümsüyorum.

Cabrillo Caddesi'ndeki Siren ofislerinin önünde bekliyorum.

Kirli, alçak bir bina ve üzerinde hafif bir yağmurun pıtırdadığı teneke bir çatı var.

Yağmur inanılmaz derecede faydalıdır. Manzarayı kapatır, insanları başlarını aşağıda tutmaya zorlar, onları oyalanmadan, etraflarına bakmadan bir yerden bir yere koşmaya iter.

Şemsiyeler daha da iyi.

Ara sokakta durmuş, ofisinin yağlı küçük penceresinden Danvers'ı izliyorum.

Bir insan hakkında her şeyi yalnız olduğunu düşündüğü zaman öğrenirsiniz.

Danvers'ın çekmecesinden bir kutu fındık çıkarmasını, açmasını ve tuzlu avucunu kot pantolonunun paçasına silerek birkaç avuç yemesini izliyorum. Sanki daha fazla yemeyecekmiş gibi fındıkları itiyor. Ama birkaç dakika sonra bir avuç daha alıyor. Sonra bir motivasyon patlamasıyla tenekenin kapağını geri takıyor ve tenekeyi çekmecenin içine kapatıyor. Bu, çekmeceyi açıp bir avuç daha almadan önce daha da kısa sürüyor.

Bir süre sonra Danvers'ın resepsiyonisti ofisine gelir. Çoktan paltosunu giymiş ve çantasını almış, hava daha da kötüleşmeden gitmek için sabırsızlanıyor.

Danvers onunla kapı arasına girerek yumuşak omuzlu bedeniyle yolunu keser ve onu serbest bırakmasını ima ederken kendisine doğru atılan birkaç tereddütlü adımı görmezden gelir.

Konuşması acı verici bir yavaşlıkla uzayıp gidiyor. Kızın cebindeki telefona birkaç kez dokunduğunu görüyorum, muhtemelen yakındaki bir kafe veya restoranda onu bekliyor olabilecek arkadaşlarından gelen kısa mesajların titreşimini hissediyor.

Sonunda gitmesine izin verdi. Danvers'ın kendisi dışında ofiste kalan son kişi resepsiyonist olduğu için onu takip etmesini bekliyorum.

Bunun yerine, bir kez daha sandalyesine gömülmeden önce orada garip bir şekilde durur.

Resepsiyonistten göremediği ilgiye sinirlenerek, kalan fındıkları doğrudan ağzına döküyor ve tenekeyi köşedeki çöp sepetine fırlatıyor, iki adım farkla ıskalıyor. Ağzından siktir kelimesini çıkardığını görüyorum ama tenekeyi almaya zahmet etmiyor.

Bir süre Facebook'ta geziniyor. Bilgisayar ekranı benden uzakta, pencereye dönük olmasına rağmen, gözlüklerindeki yansımaları görebiliyorum. Bir word belgesi açıyor, birkaç cümle yazıyor, sonra belgeyi tekrar kapatıyor. Anlaşılan tüm yaratıcı enerjisini bu sabah bana iftira atarak tüketmiş.

Sonunda Danvers bilgisayarını kapattı ve duvardaki kancadan paltosunu aldı. Şemsiyesini getirmeyi ihmal ettiğini gördüğüme sevindim.

Danvers ofisin son ışıklarını da kapatır ve kapıyı arkasından kilitler.

Alçak tuğla binanın kuzeybatı köşesine tünemiş kameradan kaçınarak ara sokaktan çıkıyorum.

Şemsiyem açıldığında, siyah gölgesinin altında uzun, karanlık bir saptan başka bir şey değilim.

Danvers'la omuz omuza gelene kadar kaldırımda aceleyle yürüyormuş gibi yapıyorum, başım eğik, düşünceler içinde kaybolmuş bir halde.

"Carl," diyorum sahte bir şaşkınlıkla. "Seni orada görmedim."

"Cole," diye yanıtlıyor Danvers, biraz gergin. Makalesini okuyup okumadığımı merak ediyor; onu azarlamak için mi buradayım?

"Orası Siren ofisi mi?" Sanki bilmiyormuşum gibi söylüyorum. "Doğru," diyor, sert ve temkinli.

"Stüdyom tam şurada." Danvers'ın da çok iyi bildiği gibi, kiralardan üç katına çıktığı Fulton yönünü işaret ediyorum.

Siren'in muhtemelen ödediği para.

"Öyle mi?" Danvers belli belirsiz bir şekilde Balboa'ya doğru bakıyor ve tramvayla dairesine dönüyor.

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, seyrelmiş saçlarını kafatasına yapıştırıyor, çıkık burnunun ve alt ısırığının fareye benzeyen niteliğini ortaya çıkarıyor.

"Şemsiyemi paylaş," diyorum sanki sırlıslıkam olduğunu yeni fark etmişim gibi.

Kanopiyi ikimizi de örtecek şekilde yeniden

yönlendiriyorum. Danvers isteksizce,

"Teşekkürler," diyor.

Ve sonra, uzlaşma aramak, bir iyiliğe karşılık bir iyilik yapmak insan doğasında olduğu için Danvers şöyle diyor: "Umarım vitrinle ilgili bir kırgınlık yoktur. Sıkı bir rekabet vardı."

"Kin tutacak biri değilim," diye cevap veriyorum.

Buğulu gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana bakıyor. Eminim eleştiriyi görüp görmediğimi merak ediyordur. Hatta belki de yazmamış olmayı diliyordur, çünkü günün sonunda Carl Danvers'ın umutsuzca beğenilme ihtiyacı var. Bana karşı öfkesini ilk körükleyen benim alenen alay etmem oldu. İstedğim zaman, onu bir iltifatla etkisiz hale getirebilirdim. Yalan söylemeyi kendime yedirebilseydim.

Danvers'ta hayran olduğum hiçbir şey yok. Aslında, hiç kimseye hayranlık duymadım.

Danvers'a "Sanırım şu anki projemi çok daha ilgi çekici bulacaksın," diyorum. Ve sonra, sanki yeni aklıma gelmiş gibi, "Görmek ister misin? Henüz yapım aşamasında ama bizi yağmurdan kurtarır. Çayım da var."

Danvers bu ani zeytin dalı teklifine şüpheyle yaklaştı.
Dikkatlice düzenlediğim yüzümü inceliyor.

Sanki stüdyoma geri çekilmişim de onu sonradan aklıma gelmiş gibi davet ediyormuşum gibi rahat ve neredeyse dalgın görünmeye çalışıyorum.

Gözlerindeki açgözlü parıltıyı görüyorum. Bana olan güvensizliği - mantıklı ve haklı - bu hayal bile edilemeyen teklifle savaşıyor: asla kimseyle paylaşmadığım, devam etmekte olan çalışmalarımın bir görüntüsü. Sadece atölyemin içini görmek, dedikodusunu yapabilmek ve belki bir makalede anlatabilmek bile Danvers'ın karşı koyamayacağı bir cazibe.

"Bir dakikalığına gelebilirim," diyor huysuzca.

"Bu taraftan o zaman." Yolun karşısına geçmek için keskin bir dönüş yapıyorum.

Yağmur gürlüyor, oluklardan süzülüyor, çöpleri ve dökülen yaprakları taşıyor. Geçen arabalara dikkat etmem bile gerekmiyor. Kaldırımlar bomboş.

Birkaç kez yürüdüğüm yolu kestim. ATM'lerin ya da trafik kameralarının olmadığı bir güzergâh. Kaldırım restoranları ya da çadırlarda kamp kurmuş meraklı evsizlerden yoksun.

Eğer yolumuz üzerinde biriyle karşılaşacak olsaydık, bu geziyi anında yarıda keserdim.

Ama kimse müdahale etmiyor. O doğruluk hissi üzerime çöküyor - kader ya da alinyazısı gibi bir şeyle bağlantı kurduğumu hissettiğim tek an. Her şeyin öldürme lehine hizalandığı an.

Danvers'ı arka kapıdan içeri aldım. Işıklar kısık. Ayak seslerimiz boşlukta yankılanıyor. Danvers boynunu bükerek karanlığın içinden bakmaya çalışıyor, ince plastik muşambadan oluşan geniş bir alanda ilerlemeye başladığını fark etmiyor.

Cebimden boğma telini çıkarıyorum. Sessizce teli çözüyorum.

"Makinelerinizi görmek isterim," diyor, gizleyemediği bir hevesle. "Tüm üretimi sizin yaptığınız doğru mu?"

kendin mi?"

Beni yalan söylerken yakalamak isterdi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, Danvers'ın üzerine gökten inen bir şahin gibi iniyorum. Ayak seslerimi duymuyor. Nefesimi omzunda hissetmiyor. Gölgeimin onunkini yuttuğunu fark etmiyor.

Teli boynuna dolayıp geriyorum ve nefesini bir makasla keser gibi kesiyorum.

Anında panikledi.

Boğazını sıkarak teli kavramaya çalışır ama jilet inceliğindeki metal çoktan boynunun yumuşak etine batmıştır. Çırpınmaya ve debelenmeye başladı. Onu yere yatırıyorum, dizimi sırtına bastırıyorum, kürek çekme hareketiyle teli çaprazlama çekiyorum.

Danvers'ın gözlükleri yüzünden düştü. Birkaç adım ötede, bana bakan bir çift boş göz gibi duruyordu.

Danvers'ın kendisi yüzüstü yatıyor, bu yüzden ifadesini göremiyorum.

Yüzüne bakmak beni rahatsız etmezdi. Bunu daha önce de yaptım. Korkuyu, ıstırabı, acıyı, hepsinin sonunda donuk bir teslimiyete ve ardından ölümün mutlak boşluğuna batışını izledim. Hayat bitti, evrenin sonsuz boşluğu tarafından söndürüldü. Geldiği yerden hiçliğe geri dönüyor, tıpkı kamp ateşinden çıkan bir kıvılcımın gecenin içinde kaybolması gibi.

Onu öldürürken onunla alay edebilirim.

Ben yapmam. Ne anlamı var ki? Bir dakika içinde sonsuza dek gitmiş olacak. Bu benim için, onun için değil.

Çabaları zayıflıyor, çaba patlamaları daha da uzaklaşıyor, tıpkı çırpınan, ölmekte olan bir balık gibi.

Boğazına yaptığım baskı her zamanki gibi acımasız.

Sempati duymuyorum. Suçluluk hissetmiyorum. Bunlar hiç yaşamadığım duygular.

Akademik olarak insan duygularının tamamının farkındayım. Etkilerini taklit edebilmek için onları dikkatle inceledim. Ama benim üzerimde hiçbir güçleri yok.

Hissettiklerimi yoğun bir şekilde hissediyorum: öfke, tiksinti ve zevk.

Bunlar içimdeki temel güçler; rüzgâr, okyanus ve erimiş kaya gibi.

Onları sıkı bir şekilde kontrol altında tutmalıyım, yoksa Shaw'dan farkım kalmaz, dürtülerimin kölesi olurum.

Danvers'ı mecbur olduğum için

öldürmüyorum. Onu öldürmek istediğim

için öldürüyorum.

O bir sinir bozucu, bir rahatsızlıktı. Değersiz, sümüklü, kıskanç bir bok lekesi. Bundan daha fazlasını hak etmiyor. Aslında, onur duymalı, çünkü ondan, kendisinin yapabileceğinden daha fazlasını yapacağım. Onu ölümsüzleştireceğim, böylece kıvılcımı en azından bir anlığına parlayacak.

Dil kemiğinin kırılma sesini duyuyorum.

Vücudu gevşiyor. Üç dakika sonra onu bırakıyorum.

Sonra kesim başlıyor.

Bir yandan Ben Çalışıyorum, I hissetmek a
duyu. Amaç. Uyarıldım, ilgilendim,
memnuniyetle kızardım.

Sanat yaratırken hep bu hissi yaşıyorum.

HEYKEL ENFES. Şimdiye kadarki en iyi çalışmam.

Shaw'un da aynı şekilde son çalışmalarını sergileyeceğini bildiğim Oasis'te gösteriyorum.

Kemiklerin hiçbirisi kaburga, çene kemiği ya da uyluk kemiği olarak tanınmıyor. Onları törpüledim, altına batırdım ve tamamen yeni bir düzende monte ettim. Yine de doğrusal, organik şekilleri kalıyor. Heykel, yaldızlı metal veya taştan yapılmış olsaydı asla yapamayacağı bir şekilde yaşıyor.

Tepkiler anında ve coşkulu oluyor.

"Tanrım, Cole, kendini aşmışsın," diye nefes alıyor Betsy, heykele bir idolmuş gibi bakarak. "Ona ne isim veriyorsun?"

"Kırılğan Ego," diye yanıtlıyorum.

Betsy gülüyor. "Kendini küçümsemek ne kadar da alışılmadık bir şey," diyor.

Karşılığında hiçbir şey söylemiyorum, çünkü her zamanki gibi Betsy konuyu tamamen kaçırdı.

Yıkılmaz olan kendi egoma atıfta bulunmuyorum.

Gece bitmeden heykelim 750.000 dolara yeni mezun bir teknoloji milyarderine satıldı.

"Altın için eritmeyi mi planlıyorlar?" Alastor suratını ekşiterek söylüyor.

Daha önce hiçbir parçasını bu kadar pahalıya satmamıştı.

"Kimsenin sanat eserimi yok etmek için satın aldığını sanmıyorum" diyorum ve Shaw'a köktendinci bir kilisenin onun resimlerinden birini yakmak için satın aldığını hatırlatıyorum. Bu, onun bir satıcı değil provokatör olduğu ilk günleriydi.

Bu gece alay edilecek bir ruh halinde değil. Gömleğinin çok dar yakası yüzünden yüzü şiş görünüyor, geniş göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyor.

Heykele gizlenemeyen bir kıskanılıkla bakıyor.

Shaw yetenekli, bunu kabul edebilirim.

Ama daha fazlası var.

Sonra, kızgınlığının ve kırgınlığının ortasında, tüm ifadesi değişir. Anlayış ortaya çıkar.

"Hayır..." diyor usulca. "Yapmadın ..."

Bunu doğrulamak zorunda değilim ve inkâr etme zahmetine de girmiyorum. Gerçek, görecek gözleri olan herkes için apaçık ortadadır.

Alastor şehvetli bir i çekiş yapar.

"zerindeki toplar . . ." diyor. "Sergilemek için ... " Kısaca, kıskanılığını bir kenara bıraktı. Nefretimi bir kenara bırakıyorum.

Heykele bakıyoruz ve derin bir memnuniyet anını paylaşıyoruz.

Sonra dürtüleri devreye giriyor ve "Seni büyük bir sanat yapmaya motive etmek için küçük bir adamın küçük sözleri mi gerekti?" diye alay etmekten kendini alamıyor.

Öfke içimde kabarıyor, kalın ve sıcak.

Shaw'un aksine, duygularımın sözlerimi şekillendirmesine izin vermem. Onu en çok neyin kızdıracağını dikkatlice düşünürüm.

Alastor'un gözlerinin içine bakarak, "Hiç kimse senin işin hakkında benimki hakkında konuştukları gibi konuşmayacak. Her gün kendi vasatlığına uyanmak içini kemiriyor olmalı. Asla büyük olamayacaksın. Nedenini bilmek ister misin?"

Olduğu yerde sabitlenmiş, dudaklarındaki alaycı ifade donup kalmış. "Çünkü disiplinden yoksunsun," diyorum ona.

şimdi öfkesi üzerine çöküyor, yumrukları sıkılı ve iki yanında titriyor, kalın omuzları sarsılıyor.

"Benden bir farkın yok," diye tıslıyor. "Daha iyi değilsin."

"Ben daha iyiyim," diyorum. "Çünkü ne yaparsam yapayım, kontrol hep bende."

O z a m a n ondan uzaklaşıyorum, böylece bu sözler kafasının boşluğunda yankılanabiliyor.

MARA ELDRITCH

I Sıcak su bitmeden duş alabilmek için çok geç bir saatte kalkıyorum.

Sekiz sanatçıyla birlikte Viktorya döneminden kalma, köhne bir sıra evi paylaşıyorum. Ev, bina kurallarına saygısı olmayan ve temel geometriden çok az anlayan biri tarafından apartman dairelerine dönüştürülmüş. İnce kontrplak duvarlar, dikdörtgen bir yatağın mekâna nasıl sığacağı düşünülmeden odaları üçgenlere ve yamuklara bölüyor. Eğimli, çürümüş zeminler ve sarkık tavanlar tımarhane etkisini daha da artırıyor.

Evin en üst katındaki küçük çatı katında oturuyorum; yazın bunaltıcı sıcak, kışın ise soğuk. Yine de, küçük bir özel balkona erişim sağladığı için imrenilen bir tünek. Serin gecelerde yıldızların altında uyumak için yatağımı dışarı çıkarmayı seviyorum. Kamp yapmaya en çok bu kadar yaklaştım.

Tüm hayatım bu şehirde geçti, çoğu zaman bundan daha kötü evlerde.

Sis, okyanus esintisi ve baldırlarınızı yakan ve vücudunuzu rüzgarda bir ağaç gibi eğen baş döndürücü tepelerde inip çıkan sokaklardan başka bir şey bilmedim.

Telefon kulübesi büyüklüğünde bir alana sıkıştırılmış duşu açtığımda borular titriyor. Fıskıran su önce gri, sonra nispeten berrak. Ilık ama buz gibi soğuktan iyidir.

Çabucak duş alıyorum çünkü diğer oda arkadaşlarım yataktan çıkarken kapıların gıcırdadığını ve çarpıldığını duyabiliyorum. Frank'in kahvesi alt kattaki mutfakta yanıyor. Tostu da yanıyor gibi kokuyor.

Sanatçılar erken kalkmalarıyla bilinmezler, ancak hiçbirimiz ek bir işin zincirlerinden kurtulacak kadar başarılı değiliz. Benim üç tane var.

Bu sabah brunch vardiyasında çalışıyorum ve daha sonra dört asi köpeği parkta koşuya götüreceğim.

Kalçamı banyo kapısına çarparak kapıyı tekrar açmaya zorluyorum, buharla şişmiş ahşap çerçeveye sıkışıyor. Altında hiçbir şey olmayan büyük boy bir tişörtle aşağıya inen Joanna ile neredeyse çarpışıyordum.

"Mara," diyor, yüzü çoktan özür dilemek için altüst olmuş. "Stüdyomu artık sana kiralayamam - La Maison'daki misafirliğim sona erdi."

"Ne zaman başlıyor?" İçimde kaynayan panikle soruyorum. "Gelecek hafta." Yüzünü buruşturdu.

"Pekâlâ," dedim. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Bu iyi değil. İyiye yakın bile değil.

Şu anda stüdyo alanı bulmak imkansız. San Francisco'da kiralar hızla yükselirken stüdyo üstüne stüdyo kapandı.

Büyürken burası bir sanatçı şehriydi. Clarion Alley, Mission School ve vahşi, kaotik yeraltı sanatı

baktığınız her yerde filizlendi.

Annem bir sanatçı değildi ama birçoğuyla yatmayı severdi. Çin Mahallesi'ndeki buharlı restoranların üstündeki küçük dairelerde ve kanepelerde yataydık. Her gün sokaklarda görkemli duvar resimlerinin yapıldığını, pop-up enstalasyonların ve performans sanatının patlak verdiğini görüyordum.

Annemle olan hayatım kaotik ve sefil bir haldeydi ama etrafımda yaratılan güzel şeyleri gördüm. Bu bana çirkinlikten ve kıtlıktan güzelliğin doğabileceğine dair umut verdi.

Şimdi sanki bir fiş çekilmiş gibi hissediyorum. Tüm sanatçılar akıp gidiyor, en azından ticari iş bulabilecekleri Oakland, Portland ve hatta Los Angeles'a kaçıyorlar.

Kiraladıkları alanlar, tarihi binaların içini boşaltıp ahşap çerçevelerini pırıl pırıl cam ve çelikle dolduran teknoloji şirketleri ve yazılım milyonerleri tarafından kapışıldı.

Mantıken bunların hiçbirini elimde tutmaya hakkım olmadığını biliyorum - kendime ait hiçbir şeyim yok. Banka hesabımda ancak 80 dolar var.

Ama tam da katılacak yaşa geldiğimde tüm bunların yok olduğunu görmek beni çok üzüyor.

İş kıyafetlerimi giyiyorum, ki bunlar sadece kesilmiş kot shortlar, atletik çoraplar ve converse spor ayakkabılar. Şimdiye kadar kıyafet zorunluluğu olan işlerden başarıyla uzak durdum.

Köhne kahvaltı masamıza oturup Frank, Heinrich ve Erin'e uygun fiyatlı bir stüdyo yeri bilen var mı diye soruyorum.

"Ben değilim," diyor Heinrich asık suratla. "Ben kendim bakıyorum."

Heinrich, çalışmaları elektrikli aydınlatma üzerine kurulu olduğu için stüdyo alanı bulmakta her zaman zorlanıyor.

Meşalelere ve lehimleme ekipmanlarına ihtiyacı var ve daha önce en az bir yeri ateşe vermiş.

Erin, "Minnesota Street Project'e başvurmayı deneyebilirsiniz" diyor.

"Bol şans," diye alay ediyor Heinrich. "Her boşluk için yüz başvuru var."

Bunların hiçbirisi ruh halimi iyileştirmiyor. Frank'in berbat kahvesinden biraz yudumlarken tosttan vazgeçiyorum. İş yerinde taze kruvasanlarımız var. Patronum Arthur birkaç tane çalmamı hiç umursamıyor.

"Mara," diyor Erin. "Bana kamu hizmetleri için yirmi sekiz dolar borçlusun."

İçimden homurdanarak cebimi karıştırıyorum ve bakkaliye için kullanmayı umduğum yirmi dolarlık banknotu çıkarıyorum.

"İşten sonra sana diğer sekiz doları getireceğim," diye söz veriyorum.

Bakiyenin çekilip çekilmeyeceğini merak etmeden bir kartı okutmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Para kazanmak için ne kadar hızlı çabalarsam altımdaki zeminin o kadar hızlı kaydığı bir tür hamster çarkındayım.

Öte yandan, şimdiye kadar hiç aç kalmadım.

Sweet Maple'a koştum, düşün etkileri çoktan silinmiş, terlemiş ve şişmiş bir halde geldim. Arthur bana bir önlük iterek, "Kaldır kışını, az önce kaldırıma üç masa oturttum" dedi.

San Franciscolular'ın en berbat havalarda bile açık havada yemek yeme konusundaki kararlılıkları beni etkilemekten asla vazgeçmeyecek. En soğuk günler için ısı lambalarımız ve şemsiyelerimiz var, ancak doğrudan bir yıldırım çarpması dışında hiçbir şeyin lokantalarımızı uzak tutacağını sanmıyorum.

Ayrıca şehirdeki en iyi brunch'a sahibiz. Kollarım titreyene kadar kuşkonmazlı omlet, yengeçli benedicts ve meşhur pastırmamızdan oluşan yığınla tabak taşıyorum.

Ne zaman tanıdığım birini görsem, ona gizlice bedava mimoza ikram ediyorum. Arthur da buna aldırıyor; kaba ve zorba olabilir ama özünde çok tatlı biri ve bu da onun toplumu destekleme şekli.

Arthur sonunda gitmeme izin verdiğinde, cebimde çok ihtiyacım olan yetmiş iki dolar bahşiş, köpekleri zamanında almak için koşturuyorum.

Patenlerimi sırt çantamda getirdim. Köpekleri Golden Gate Park'ın her yerine götürüyorum, beni çekmelerine izin veriyorum, sadece yokuş yukarı kısımlarda çalışıyorum.

Bruno her zamanki gibi mızıkçılık yapıyor, kayışları birbirine dolamaya çalışıyor. Arkadaş olduğumuzu hatırlatmak için parmak eklemlerimi kalın kafatasına sürtüyorum. O, içinde yaşadığı küçük daire için fazla büyük bir mastiff. Sahibinin onu gezintilerimiz dışında dışarı çıkardığını hiç sanmıyorum.

Köpekler beni mutlu ediyor çünkü mutlular. Dillerini çıkarmışlar, havadaki biberli okaliptüsün kokusunu alıyorlar. Ben de içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ki ciğerlerimde tadını alabileyim.

Joanna'nın stüdyosunda üzerinde çalıştığım parçayı düşünüyorum ve onun alanından atılmadan önce bitirip bitiremeyeceğimi merak ediyorum. Kolayca taşınamayacak kadar büyük. Eğer onu Yeni Sesler sergisine sokabilirsem, bu bir şey olurdu.

Pek olası olmayan bir şey. Tanrım,
keşke bir şeyler satabilseydim.

Erin geçen ay bir tablosunu sekiz yüz dolara sattı. Neredeyse tüm kirasını karşıladı. Ne büyük bir rüya olurdu.

Birkaç hafta önceki gösteriyi düşünüyorum. Alastor Shaw on bin dolarlık bir ödül kazanmıştı. İşte bu bir rüya. Bu parayla bir yıl yaşayabilirim.

Kazanan açıklandığında orada değildim - üçüncü isim olan Zam Zam'da barmenlik yapmak için erken ayrılmak zorunda kaldım.

Shaw'u eserinin yanında dururken görmüştüm; gözbebeklerini neredeyse dağlayan rengârenk bir tablo. Erin bana onunla konuşmaya gideceğini fısıldadı.

"O kadar seksi ki," diye mırıldandı. "Şu vücuda bak."
."

1952'de Yale'de kürek çekecekmiş gibi göründüğünü düşünürdüm. Kare çeneli, güneşte kızarmış, aşırı sağlıklı bir görünümü vardı ve biraz da kadın düşmanlığı içeriyordu. Yakışıklıydı tabii ama tipim değildi.

Onun eserini beğenmekle birlikte, Cole Blackwell'in kazanması gerektiğini düşündüm. Heykelinin beni büyüleyen solgun, unutulmaz bir niteliği vardı, bir hayalet gibi boşlukta süzülüyordu.

Blackwell ve Shaw'un rekabetini herkes bilir. Sanat dergileri aralarındaki her küçük çekişmeyi yazmaya bayılır. İkisi de genç, zengin ve hareket eden her şeyi becerirken, bir yandan da giderek daha da çirkinleşen sanat eserleriyle birbirlerini geçmeye çalışıyorlar - bu bir köşe yazarının ıslak rüyası.

Blackwell'i hiç görmedim. Erin onun huysuz ve soğuk olduğunu söylüyor. Bazen kendi şovlarını atlıyor.

Bu gece yollarımız kesişebilir - sözde Oasis'te gösterimi varmış. Erin beni de yanında sürüklüyor çünkü Shaw'la son etkinlikte gerçekten de sohbet etmiş ve bu gecenin çok daha ateşli bir şeye dönüşmesini umuyor.

Sıraya girmesi gerekecek. Anladığım kadarıyla, Alastor Shaw'a binmek, onun bitmek bilmeyen "sınırlı sayıda" baskıları kadar "özel" bir şey.

Köpekleri evlerine bıraktıktan sonra aceleyle Joanna'nın Eureka Vadisi'ndeki stüdyosuna gidiyorum. Orada sonraki altı saatimi kolajıma derinlemesine dalmış olarak geçiriyorum.

Sürekli olarak hangi mecrada çalışacağıma karar vermedim. Bazen resim yapıyorum, bazen de muazzam bir konsantrasyon ve çılgınca saatler gerektiren nesneler üretiyorum. Bu, sanat yapmanın hiç de kârlı bir yolu değil - kimsenin satın almak istemeyeceği küçük, boncuklu bir çay fincanı için iki yüz saat harcayamazsınız. Ama ben dakik, tekrarlayan ve hatta eziyetli bir faaliyet hissine bağımlıyım.

Ara sıra eski bir Pentacon üzerinde fotoğraf çekiyorum. Bunu en iyi çalışmam olarak görmüyorum. Fotoğraf makinesini yalnızca zamanda bir anı, gerçekten yaşanmış bir şeyi yakalamak istediğimde kullanıyorum.

Nasıl bir sanatçı olacağımı bilmemek beni biçimsiz ve amatör hissettiriyor. Sanki giydirme oynayan bir çocukmuşum gibi; boya sıçramış tulumum cosplay'e dönüşüyor.

Bazen de elime geçen her kuruşu nasıl hammaddeye yatırdığımı ve hayatımın neredeyse tüm boş saatlerini nasıl sanata harcadığımı düşünüyorum ve sonra eğer bu beni sanatçı yapmıyorsa, hiçbir şey yapmaz diye düşünüyorum.

O anlarda, hiç tanışmamış olmama rağmen Cole Blackwell gibi insanlardan nefret etmeme neden olan yakıcı bir doğruluk duygusu yaşıyorum, çünkü o her zaman zengindi ve muhtemelen hayatında bir gün bile fedakârlık yapmadı.

Blackwell'ler eski bir San Francisco ailesidir. Ataları muhtemelen altın tarlalarında ya da daha büyük olasılıkla o talihsiz madencilere bir şeyler satarak para kazanmışlardır. Gerçek kazanç her zaman oradadır.

Yeterince uzun süre çalıştıktan sonra artık Blackwell'i ya da başka birini düşünmüyorum. Bu sıkışık ama son derece kullanışlı alanı kaybetmek üzere olduğum ve bir sonraki kira ödememi yapmak için yeterli vardiyam olmadığı gerçeğini düşünmüyorum.

Tüm o uğultulu düşünceler ıslak şeker gibi eriyip gidiyor ve beni dürten diğer tüm duyusal girdiler de aynı şekilde kayboluyor. Halojen ışıkların uğultusunu ya da pencerenin dışındaki trafiğin düzensiz akışını duymuyorum. Odayı boydan boya kesen ve kolumun arkasını aşırı ısıtan güneş ışığı dilimi artık beni rahatsız etmiyor.

Kapsülün içine gömülürken kulaklıklarımınla müzik dinliyorum.

Kapsül mükemmel bir konsantrasyon halidir. Bu benim nirvanam, meditatif mutluluk halim.

Orada hiçbir şey beni rahatsız edemez. Hiçbir şey beni üzemez. Kapsülde, en gerçek benliğim. Tek başımayım. Tamamen huzurluyum.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, Erin telefonumu üçüncü ya da dördüncü kez arayana kadar onunla buluşmaya çok geç kaldığımı fark etmiyorum.

"Kahretsin, özür dilerim," diyorum selamlama amacıyla.

"Sensiz ayrıldım," diye haber verdi bana. "Buraya gelmelisin. Cole Blackwell bu muhteşem altın heykeli yaptı, herkes çılgına döndü, daha gösteri bitmeden bir gemi dolusu paraya satıldı."

Saatimi kontrol ediyorum.

Gösterinin çoğunu kaçırdım ama acele edersem en azından yarım saatliğine yetişebilirim. Gösteriler asla zamanında bitmez. Organizatörler de herkes gibi çakırkeyif oluyor, bazen saatlerce kalıp konuşuyor ve içkilerini yudumluyorlar.

Midem gurulduyor ve bana bugün şimdiye kadar yediğim tek şeyin bir kruvasan olduğunu hatırlatıyor. Tanrım, umarım atıştırmalıkları kaçırmamışımdır.

-Partiler ve gösteriler market bütçemin yarısını karşılıyor.

Kıyafetlerimi değiştirecek vaktim yok. Joanna'nın vestiyerde birkaç şey sakladığını hatırlayarak, 90'lar tarzı, kırıışmış ve terebentin kokan kadife bir elbise çıkarıyorum.

Sonra bir tramvaya atlayıp galeriye gidiyorum. Tavandan tabana pencereler sokağı aydınlatıyor, sanki tüm bina kocaman, parlayan bir lambaymış gibi. Biri girip çıktığında kapılardan müzik sesleri yükseliyor.

İçeri giriyorum, hemen kahkaha ve sohbet şamatası tarafından sarılıyorum. Bir sanat etkinliğinde kendinizi asla yersiz hissetmiyorsunuz çünkü herkes çok eksantrik giyinmiş. Etrafım brokar takımlardan yırtık pırtık kotlara kadar her tür kıyafetle çevrili.

Blackwell'in eserini nerede bulacağımı Erin'e sormama gerek yok; kaidesi üzerinde uzayda dönen bir gök cisimleri koleksiyonu gibi parlıyor.

Göğsüme saplanan bir ok gibi beni çaresiz bir özlem duygusuyla dolduran bu güzel şeye hayranlıkla bakıyorum.

Acaba ben de bu kadar iyi bir şey yaratabilecek miyim?

Yirmi dakika boyunca gözümü dikip baktıktan sonra, hırlayan midem sonunda beni oradan uzaklaştırıyor.

Ne yazık ki, açık büfe masada sadece birkaç dağınık üzüm sapı ve birkaç peynir kabuğu var.

Sert bir erkek sesi, "Sırtlanlar toplamış," diyor.

Arkamı döndüğümde Alastor Shaw'ın öküz gibi gövdesini görüyorum, geniş yüzünde her zamanki gülümsemesi yok.

Onu bu şekilde daha çok sevebilirim. Çok fazla gülümseyen insanları hiç sevmem. Sanki sizi de onlara gülümsemeye zorluyorlarmış gibi geliyor, bu da yüzümü yoruyor.

"Geç kaldığım için bunu alıyorum." Omuz silkiyorum.

"Adın ne senin?" diye soruyor. "Seni daha önce buralarda görmemiştim."

Yollarımız birkaç kez kesişti ama hatırlamasını beklemezdim.

"Mara Eldritch," diyorum.

"Alastor Shaw," diye yanıtlıyor elini uzatarak.

Alıyorum, kalın, nasırlı parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını hissediyorum.

"Evet," diye gülüyorum. "Biliyorum."

Bana sırtlıyor, gözlerinin kenarları dostça kırışıyor. "Şey, bana hiçbir yerde iyi bir masa bulamıyormuşum gibi geliyor" diyor.

"Bu sana Sweet Maple'da bedava mimoza kazandırabilir," diyorum. "Patronum sizin büyük bir hayranınız."

"Öyle mi? Dur tahmin edeyim, kırk yaşında ve kel mi?" Alastor alaycı bir ifadeyle.

"Altmış yaşında ve kel," diye onaylıyorum.

"Etkilemek istediklerimin hiçbir zaman favorisi olmadım," diyor Alastor, kaslı ön kolu kalçama kısa bir temas edecek şekilde büfe masasına yaslanarak. Göz temasını hiç kesmedi.

"Buna bir an bile inanmıyorum," diyorum.

"Oh hayır mı?" Şimdi daha da eğiliyor. "Ne yapmam gerek-"

O anda Erin, Alastor'u fark etmemiş gibi davranarak düzgünce aramıza giriyor ve parlak bir sesle, "İşte buradasın! Gelemeyeceğini sanıyordum?"

Dirseğiyle bana gizli bir dürtü veriyor. "Bu

benim oda arkadaşım Erin," diyorum

Alastor'a.

Alastor, "Doğru ya, vitrinde tanışmıştık," diyor. Hâlâ gülümsüyor ama sanırım yüzünde bir kızgınlık ifadesi görüyorum.

Erin bunu fark etmez, muhtemelen erkeklerin onu atlatmasına alışık olmadığı içindir. Uykulu gülümsemesi ve tatlı vücudu, avını cezbetme konusunda mükemmele yakın bir sicile sahiptir.

"Bana stüdyonu gezdirmeyi teklif etmiştin," diyor Erin, uzun kirpiklerinin altından Alastor'a bakarak. "Ama hiç numara alışverişi yapmadık..."

"İşemem lazım," diyerek ikisinden de uzaklaşıyorum.

Erin'in Alastor'un onun olduğunu hatırlatmak için kaburgalarımın dirsek atmasına ihtiyacım yoktu. Her halükarda buna ihtiyacım olmayacaktı; daha önce hiç ünlü ve başarılı biriyle çıkmadım ve muhtemelen bunu kaldırabilecek kadar kendime güvenmiyorum. Alastor da

pek çıkılacak biri gibi görünmüyor.

İstediği Şey için Erin'in de benim kadar yeterli olacağına eminim, belki de daha iyi. Seksi severim ama o kadar da iyi değilimdir. Çok kolay sinirlenirim. Bir erkek bir dilim pizza yedikten sonra beni öpmeye kalkarsa, yutkunurken tık diye bir ses çıkarırsa, bir tırnağı derimi izerse, kulaklarımı pmeyi aklından bile geçirirse, amım bir ayı kapanı gibi kenetlenir.

Blackwell'in eserine bakarken yaşıadığım o aşkın duyguyu yeniden yakalamaya çalışarak galerilerin geri kalanında dolaşıyorum. Başka hiçbir Şey beni bu kadar etkilemiyor, bu yüzden bir kez daha bakmak için geri dönüyorum.

Küçük pankartta "Kırılğan Ego" yazıyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Blackwell'in çalışmaları nadiren kendine gönderme yapar.

Frank'in vape kaleminden bir fırt çekmek için galerinin arkasına gizlenmeden önce tanıdığım birkaç kişiyle daha sohbet ediyorum.

Yine yağmur yağmaya başlıyor, hafif bir çiseleme bizi her zamanki sisten daha fazla ıslatmıyor. Damlacıklar Frank'in sıkı buklelerinde küçük değerli taşlar gibi yoğunlaşıyor ve duman her nefes verişinde yüzünün etrafında kıvrılıyor, ta ki bulutlardan yapılmış sakallı Zeus'a benzeyene kadar.

"Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı," diye gülüyorum. "şu anda inanılmaz görünüyorsun."

"Kafan iyi," diye gülüyor Frank bana. "Bütün hafta bok gibi göründüm."

Frank'in erkek arkadaşı ondan ayrılmış. O zamandan beri perişan halde.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor, elindeki sigarayı uzatarak. "Hayır," diyorum.

Ot bana sert vuruyor. O gevşek sıcaklığın vücuduma ve zaman algıma işlediğini şimdiden hissedebiliyorum. Ne kadar zamandır burada durduğumuzdan artık emin değilim. Sadece Joanna'nın kadife elbisesi nemden ağırlaşmış.

"Bazılarımız Zam Zam'da bir şeyler içeceğiz," diyor Frank. "Gelmek ister misin?"

"Erkenden işe gitmem gerekiyor," diyorum.

Pazar sabahı brunch vardiyası çılgınca. Yarın geç kalırsam Arthur bana teşekkür etmez.

"Görüşürüz o zaman," diyor Frank ve bir nefes daha çekmek için tuğla duvara yaslanıyor.

Ağaçlarla çevrili cadde boyunca ilerliyorum, Erin ve Shaw'un henüz stüdyosuna dönüp dönmediklerini merak ediyorum. Ya da doğruca dairesine. Eminim tüm kanlı detayları sabah duyacağım.

Evime dönüş yolu pek iyi aydınlatılmamış.

Köşedeki bodega parlak bir ışık saçıyor ama defnelerin kalınlığı, yüksek sıra evler ve dar, dolambaçlı sokaklar seyrek sokak lambalarını gizliyor.

Yürürken kulaklığımı takmak istiyorum, ama muhtemelen soygun için çok fakir görünmeme rağmen daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Bunun yerine önünden geçtiğim evlerin cephelerini inceliyorum; parlak boyalı parşömenler ve bakımlı pencere kutuları, kendi köhne evime yaklaştıkça yerini yontulmuş boyalara, paslanmış parmaklıklara ve sarkan basamaklara bırakıyor.

Arkamdan cesur ayak sesleri geliyor.

Göz ucuyla bana doğru gelen büyük, karanlık bir kütle görüyorum.

Kafatasımın arkasından darbe almadan önce ancak dönecek zamanım oluyor.

Bir arabanın bagajında uyandım.

Bunun bir bagaj olduğunu motorun titreşiminden, benzin kokusundan ve araç sert bir sola dönüş yaptığında beni tekerleğe doğru bastıran merkezkaç kuvvetinden anlayabiliyorum.

Başımdaki torba yüzünden hiçbir şey göremiyorum.

Kalın, siyah kumaş yüzüme baskı yapıyor, panikle aldığım her nefeste burun deliklerimi emiyor. Başımı çılgınca sallayarak onu çıkarmaya çalışıyorum ama boynuma dolanıyor. Bant ağzımı o kadar sıkı kapatıyor ki dudaklarımı bile ayıramıyorum.

Kollarım arkamdan ince, plastik bir malzemeyeyle bağlanmıştı. Ayak bileklerim de aynı şekilde bağlanmış, dizlerim bükülmüş, iki temas noktam domuz bağı ile birbirine bağlanmış, böylece tekme bile atamıyorum.

Bu pozisyon dayanılmaz. El ve ayak parmaklarım o kadar uyuşmuş ki bir an için artık bağlı olmadıklarından korkuyorum.

Yeterince hava alamıyorum. Boğucu kaput, kapalı bagaj, bant, benzin dumanı ... Burun deliklerimden daha hızlı ve daha hızlı nefes alıyorum, başım dönüyor. Midem bulanıyor ve başka ne olursa olsun, kusmama kesinlikle izin veremeyeceğimi biliyorum. Ağızım bantla kapalı olduğu için kusmuğu içime çekeceğim.

İçimdeki her şey çığlık atmak istiyor ama bu dürtüyle de aynı sertlikte savaşıyorum. Bu orospu çocuğunun uyanık olduğumu bilmesini istemiyorum.

Başım çatlıyor. Uzanıp kafatasımın arkasına dokunabilseydim, beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru bulacağımdan eminim.

Beni nereye
götürüyor? Kim lan
bu?

Bana ne yapacağını kendime sorma zahmetine girmiyorum. Zaten histerinin ince sınırındayım - bu psikopatın planladığı şeylerin hayaliyle sınırı aşmak istemiyorum.

Bagajdan çıkmam lazım. Hareket halindeki bir arabadan yuvarlanmak şu anda endişeleneceğim en son şey.

Her bagajın içinde olması gereken gizli mandalı bulmak için kıpırdanıyorum. Uyuşmuş parmaklarım astarın pürüzlü malzemesi ile metal kapak arasındaki farkı zar zor ayırt edebiliyor.

Ağlamak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Kusmak istiyorum.

Bu dürtüler, her birini ezmek bir öncekinden daha zor olacak şekilde tekrar tekrar dönüp durur.

Araba yavaşlıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Gideceğimiz yere varmak istemiyorum.

Delicesine mandalı arıyorum, yine de bir şey bulamıyorum. Araba hafifçe durdu.

LANET OLASI MANDAL NEREDE!

Motorun kapandığını ve sürücü kapısının gıcırdayarak

açıldığını duyuyorum.

Çok geç.

Ayak sesleri sandığın etrafında dönüyor; yavaş ve geniş aralıklı.

İçimdeki her dürtüyle savaşıyor, sandığın içinde kıpırdamadan yatıyorum. Hâlâ baygın olduğumu düşünmesini istiyorum.

Kollarını bedenimin altına sokup beni kaldırırken irkilmemek ya da mücadele etmemek için her şeyimi veriyorum.

Ancak soğuk hava tenime çarptığında çıplak olduğumu fark ediyorum ya da en azından kısmen çıplak. Göğüslerim kesinlikle çıplaktı.

İhlal duygusu neredeyse beni çatlatmaya yetiyor. Bu çarpık pozisyonda taşınmanın ıstırabından bahsetmiyorum bile.

Aynı sabit, ölçülü tempoda yürüyor.

Kalbinin omzumda attığını hissedebiliyorum, göğsünün içinde bir yaratık gibi, nabız gibi atıyor ve şişiyor. Kalbinin gümbür gümbür atmasından nefret ediyorum. Çıplak tenime değen ekşi nefesinden daha da çok nefret ediyorum.

Kusma. Sakın kusma.

Ne kadar zamandır yürüdüğünü söyleyemem.

Beni bir yere bırakması için dua ediyorum, belki de bu bağları koparmak için kullanabileceğim güzel, uygun bir taşın yanına.

Planlarım inanılmaz derecede zayıf, bunu biliyorum, ama şaşkın beynim daha iyi bir şey düşünemiyor gibi görünüyor. Başım arkadan yarılmış gibi hissediyorum, onun her adımı kafatasıma bir başka acı gönderiyor.

Bu gerçek olamaz. Bu çok gerçeküstü. Ormanda tecavüze uğrayıp öldürülen kızlardan biri olamam. Başıma hiç olağanüstü bir şey gelmedi. Bunun benim tek şöhret iddiam olabileceği ironisine katlanmak çok zor.

Hiç uyardmadan beni yere bıraktı.

Bir patates çuvalı gibi düşüyorum, kendimi korumak için ellerimi kaldıramıyorum, çenem toprağa çarpıyor. Ciğerlerimdeki hava hırıldayarak boşalıyor ve ağzımda kan tadı alıyorum.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor bir erkek sesi.

Ses tamamen düz. Duygu eksikliği sesi neredeyse robotik hale getiriyor. Kaç yaşında olduğunu ya da bir aksanı olup olmadığını söyleyemiyorum.

Ağzımdaki bant yüzünden ona cevap veremiyorum. Onu da göremiyorum - kapüşon o kadar kalın ki ışık geçmiyor. Ayakkabılarının sert zeminde çıkardığı sestten ve çıplak tenimin altındaki kir ve çakıl taşlarından dışarıda olduğumuzu anlıyorum. Ama hâlâ şehirde miyiz yoksa medeniyetten saatler uzakta mıyız, hiçbir fikrim yok.

Yanımda çömeldiğini duyuyorum, dizleri patlıyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyor.

Elini çıplak sağ göğsümde hissediyorum ve banda karşı uluyorum, ses boğuluyor ve ağzımın içinde hapsoluyor.

Meme ucumdan sıcak bir acı saplanıyor. Boğuluyorum ve çığlık atıyorum, hemen kestiğini düşünüyorum.

"Oh, kapa çeneni," diyor. "O kadar da kötü değil."

Nefes alamadan sol göğsümü kabaca yakalıyor. Aynı acı göğsüme saplanıyor ve bu sefer anlıyorum ki koparılmıyorum, deliniyorum. Bu orospu çocuğu meme uçlarıma halka takmış.

Memelerim yanıyor, soğuk metal ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım yerinde sabitleniyor. O kadar kötü ki ne yaptığını göremiyorum, sadece hayal edebiliyorum.

"İşte," diyor düz ses. "Çok daha iyi."

Kontrolümü korumak için çok uğraştım.

Her şey parçalanıyor.

Bağlara karşı yuvarlanıyorum ve kıvranıyorum, çaresizce çırpınıyorum, banda karşı uluyorum. Öfkeleniyorum, çığlık atıyorum ama neredeyse hiç sesim dışarı sızıyor. Kaput gözyaşlarımla ıslandı.

Orada durmuş beni izliyor, tıpkı bir solucanın seğirmesini izlediğiniz gibi. Göremiyorum ama doğru olduğunu biliyorum.

Yüzünü görebilseydim, orada hiç merhamet bulamazdım. İnsanlıktan eser yok.

Daha çok bağıriyorum, daha çok çırpınıyorum, hepsinin boşuna olduğunu biliyorum. Kendime yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

Ölmek üzereyim ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hayatım zaman zaman tam bir felaket oldu ama ben onu korumak istedim. Her zaman daha iyi olacağına inandım.

Sanırım yanılmışım.

"Bir şey daha var," diyor adam, beni yan çevirip ağır eliyle omzumu kavıyor.

"GRAHHHHH!" Banda karşı çığlık atıyorum.

Bileklerimi keserken her iki kolumda da acımasız bir kesik yanıyor.

COLE

I Carl Danvers'ın ortadan kaybolduğuna dair söylentilerin sanat dünyasında dolaşmaya başlaması birkaç hafta sürer.

Eminim Siren ofisi işe gelmediğini rapor etmiştir.

Belki polisler Pacific Heights'taki gösterişli dairesini bile ziyaret etmişlerdir. Orada bir şey bulamazlar.

Çok borcu olduğuna, depresyonda olduğuna ve bir keresinde kendini köprüden atma şakası yaptığına dair fısıltılar duydum.

Kimse "ölü" kelimesini kullanmıyor.

Cinayetin olayı budur: Ceset yoksa suç da yoktur.

Ortadan kaybolan birinin öldüğünü kanıtlamak son derece zordur.

Danvers'ın tüm izlerini yok ettim.

Sonuncusu madene getirdiğim endüstriyel çöp bidonunda duruyor. Hepsini çamaşır suyuyla ıslattım. Sıradan bir çamaşır suyu değil, yüksek konsantrasyonda oksijen üreten bir deterjan. Hemoglobinin bozulmasına neden olarak DNA toplama yeteneğini yok ediyor.

Çöp kutusunu bir mağaranın içine gizlenmiş üç yüz ayak derinliğindeki bir kuyuya attım. Kaliforniya'da 47.000 terk edilmiş maden var, bunların 900'ü sadece Körfez Bölgesi'nde.

Çöplüğümün keşfedileceğinden şüpheliyim. Eğer bulunursa, bıraktığım kalıntıların tespit edilmesi ve benimle ilişkilendirilmesi mümkün olmayacak.

Fragile Ego'nun içindeki kemikler ise elbette farklı bir hikâye.

Heykeli yapmak, karakteristik olmayan bir küstahlık eylemiydi. Bu gece satın alma teklifini kabul etmek ise daha da kibirliydi.

Ama fedakarlık olmadan, risk almadan sanat olmaz.

Danvers'ın kemiklerinin bir teknoloji firmasının lobisinde sergilenecek olması, onun can sıkıcı varlığını hayatımdan çıkarmaktan bile daha büyük bir zevk veriyor bana.

Çöp kutusu kuyunun içinde kaybolurken kendimi son derece huzurlu hissediyordum.

İçim boşaldı, arındım, dinlenmeye hazırım.

Gece puslu ve soğuk. Buranın bir düzine mil yakınında başka bir ruh görmedim. Çıplak zemin mavi ve mürekkeple ıslanmış gibi görünüyor, yabancı bir gezegen gibi.

Bana yabancı değil. Toprağın her adımını biliyorum, bu yüzden patikaya bırakılan paket dikkatimi yanan bir neon tabela gibi çekiyor.

Daha önce bu yoldan yürüdüğümde hiç paket yoktu. Patikaya çıkan yol boyunca hiçbir yere araba park edilmemişti.

Anında gözlerim büyüyor, burun deliklerim açılıyor. En ufak bir hareket sesini, yakınımdaki birini dinliyorum. Her

Her bir ot, her bir çakıl taşı en ince ayrıntısına kadar göze çarpıyor. Gördüğüm tek şey paketin kendisi.

Bu bir bohça değil, bükülmüş ve bağlanmış bir kız.

Nemli havada onun bakır rengi kanının kokusunu alabiliyorum.

Onu buraya kimin bıraktığını hemen anladım: Alastor-Shaw. Öfke beni bir ateş gibi tüketiyor.

Beni buraya kadar takip etmeye nasıl cüret eder.

Aramızdaki ciddi çizgiyi aştı, benim alanıma tecavüz etti, sürecimi bozdu.

Bunun bedelini ödeyecek.

Arkasında bir kadın bırakmış olması beni daha da kızdırıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyorum.

Onu çoktan ölmüş bulmayı umarak yaklaştım.

Onun yerine, yaklaşan ayak seslerimi duyunca başını çevirdi.

Ağızındaki bandın gümüşü bandını görüyorum, üzerinde bir çift geniş göz yüzüme sabitlenmeden önce çılgınca arıyor.

Onu tanıdım.

Bu vitrindeki kız. Alastor'un ilgimi çektiğini düşündüğü kız.

Artık elbise giymiyor. Alastor onu deri kayışlar ve çelik rondelalardan oluşan gülünç bir S&M kıyafetine sarmış. Ayaklarını çok küçük topuklu ayakkabılara zorluyor. Deri kayış göğüslerini örtmeden çevreliyor. Çıplak göğüslerindeki bir parıltı bana

Göğüs uçlarını bile delmiş. Tabii yüzükleri zaten takmadıysa.

Kız acımasız domuz bağına karşı kıvranıyor, sırtı acı verici bir şekilde kavisli, bağlar şişmiş etini kesiyor. Artık çok fazla mücadele etmiyor. Nedeni açık: Alastor bileklerini kesmiş ve onu soğuk zeminde kan kaybından ölmeye terk etmiş.

İşe yarıyor. Toprak ıslanmış ve karanlık. Bahse girerim avucumu üzerine koysam toprak dokunulacak kadar sıcak olurdu.

Çırpınışları beyaz tenine morumsu kan sıçratıyor. Desenler, şarapla elbisesine yaptığı desenlerden farklı değil - ay ışığında çok güzel.

Sevdiğimden daha zayıf olan vücudu, çıplak göğüsleri öne doğru itilmiş ve kolları geriye doğru çekilmişken çok daha şehvetli bir şekilde kıvrılmış görünüyor. Savunmasızlığı beni eziyor - kurdeleye sarılmış ve önüme konmuş bir hediye. Hassas ve narin. Çok fazla acı içinde . . .

Kız bandın arkasından zayıf yalvarma sesleri çıkarıyor.

Yardım için yalvarıyor. . . ona yardım etmeyecek tek kişiden.

Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum.

Sonra, orada durmuş, ellerimi ceplerime sokmuş izlerken ... derin bir hayal kırıklığı.

Alastor'un ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

Ona hakaret ettiğimde, disiplinsiz dediğimde onu çok derinden yaraladım. O da karşılığında beni aşağılamaya çalışıyor. Daha iyi olmadığımı kanıtlamaya çalışıyor.

Şehvetinin onu zayıflattığını biliyor. Bu kızın da beni aynı şekilde baştan çıkaracağını düşünüyor.

Ani bir kararla öldürmem. Yerimi hazırlarım. Ve asla kontrolü kaybetmem.

Üç kuralı da çiğneyeceğimi umuyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu kız şu anda bana gösteride olduğundan yüz kat daha çekici geliyor. Narin ve ışıltılı görünüyor, teni en ufak bir dokunuşa moraracak kadar hassas. Bükülmüş ve bağlanmış çıplak uzuvlarının temiz hatları, yeniden düzenlenmeyi çağırıyor . . .

Hiç kadın öldürmedim. Bir noktada öldüreceğimi düşünmüştüm ama sıska bir kızı değil, o gulyabani Shaw gibi sevişme ve bıçaklama çılgınlığı içinde de değil.

Ben deneklerime bile böyle işkence etmem. Titiz bir hazırlık benim için her zaman ön sevişme olmuştur.

Şimdi beynimin içinde yeni bir kapı açılmış gibi, zihnimden sonsuz bir olasılık akışı geçiyor.

Ona neler yapabilirdim.

Ona ne hissettirebilirim ki?

Kan damarlarımda dolaşıyor, tüm sinirlerim canlanıyor.

Bir an için Alastor'un planı başarılı oldu. Baştan çıkarıldım.

Sonra o kapıyı kapattım.

Bu kızı öldürmeyeceğim.

Onu mümkün olan en tarafsız şekilde ortadan kaldırırsam bile, bu Alastor ve benim aramda sapkın bir bağ oluşturacaktı ki bunu sürekli reddettim.

Alastor'a istediğini vermeyeceğim. Kutsal alanıma izinsiz girdikten sonra olmaz.

Cezalandırılacak,
ödüllendirilmeyecek. Bu da geriye
sadece iki seçenek bırakıyor.

Kahramanı oynayıp kızı kurtarabilirim.

Bu her türlü istenmeyen komplikasyona neden olur.
Yüzümü gördü ve kim bilir Shaw'dan neler gördü. Polisleri
buraya getirebilir.

Diğer seçenek ise basitçe geçip gitmektir.

Alastor onu derinden yaraladı ve gece soğuk. Medeniyetten
kilometrelerce uzaktayız. Yolda kan kaybından ölecek. O
zaman kendi çöpünü toplamak Alastor'a kalır.

Yarım kalmış işleri sevmiyorum. Biri cesedini bulursa, polis
etrafta dolanırsa, çöplüğümünden sadece bir mil uzaktayız.

Ama maden çok gizli, hiçbir haritada işaretli değil.

Bu oyunu kazanmanın tek yolu oynamayı reddetmek.
Shaw'u en çok öfkeliendirecek şey bu.

Ben de kızın işkence görmüş güzel vücuduna son bir kez
baktım.

Sonra onun üzerinden geçip yoluma devam ediyorum.

MARA

IYerde yatarken tüm vücudum zonkluyor, yanıyor, kesiliyor ve morarıyor. Bazı acılar şiddetli bir ıstırapla alevleniyor - özellikle çenem çok ağrıyor.

Yerle çarpışma. Geri kalan her şeyim o kadar ağır ki, bir beton elbisenin içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Ağırlaştım, onun tarafından sıkıştırıldım. Hayatımda ilk kez, ruhun bedenden ayrılmasına izin vermenin neden rahatlatıcı olabileceğini anlıyorum. Acı, korkumun önüne geçiyor.

Bileklerimden kan aktığını biliyorum ama neredeyse hiç hissetmiyorum ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Gittikçe soğuyorum.

Patikadan gelen ayak seslerini duyuyorum ve bu lanet psikopatın geri döndüğünü düşünerek kaskatı kesiliyorum. Sırf benimle dalga geçmek için gitmiş gibi yaptı.

Ama adımlarında farklı bir şey var.

Beni buraya getiren adam ağır adımlarla yürüyordu. Bu adımlar o kadar hafif, o kadar ince ki, bir an için onları hayal ettiğimi düşünüyorum. Başka biri, belki de bir kadın olabileceğini düşünerek göğsümde bir umut çırpınıyor.

Sonra döndüm ve ölümün beni almaya geldiğini gördüm.

Adam uzun boylu, zayıf ve esmer.

Siyah bir takım elbise giyiyor, kusursuz bir şekilde dikilmiş, bu çorak yerde uyumsuz. Boğazının ve ellerinin solgun etine karşı keskin bir şekilde öne çıkıyor. Siyah saçları, gür ve parlak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzü çerçeveliyor.

Bir sanatçı her zaman oranlara ve orantılara bakar.

Koyu, badem biçimli gözleri, kaşlarının düz çizgileri, burnunun çizgisi, yüksek elmacık kemikleri ve jilet gibi ince çenesi, hepsi dudaklarının kusursuz kıvrımıyla rahatlıyor - hiç bu kadar mükemmel bir denge görmemiştim.

O kadar gerçeküstü ki, halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Özellikle de durup tepemde durup aşağıya baktığında. Bir insan yüzünde hiç bu kadar soğukluk görmemiştim.

Gözleri üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı alıyor.

Yüz hatları hareketsiz. Sempatı belirtisi yok.

Yine de en çaresiz yanımda, olanlara inanmayı reddeden yanımda, kasetin arkasında inliyor, merhamet diliyor, yardım etmesi için yalvarıyor.

Beni buraya getiren adamın bu olup olmadığını bilmiyorum. İki ayrı yabancıнын bu ıssız ormanda yürüyor olması imkânsız gibi görünüyor ama beni inceleme şekli kafamı karıştırıyor.

Eğer bu başka biriye, neden bana yardım etmiyor?

Bandın arkasından çığlık atıyorum, boğazım acıyor, ses ağzımda yankılanıyor.

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde ona bakıyorum. O sadece bakıyor.

Sonra sanki yolda yatan bir çöp torbasıymışım gibi
üzerimden geçti. Ve yürüyüp gitti.

Arkasından uluyorum, boğuluyorum,
öfkeleniyorum. Bu neredeyse pes
ettiğim andı.

Beynim neler olduğunu anlayamıyor ve bedenim bitkin,
soğuk zeminde tükeniyor. Çok yorgunum. Göz kapaklarım
inanılmaz derecede ağır, düşüncelerim dönüyor ve delinmiş
yumurta sarısı gibi parçalanıyor.

Smells Like Teen Spirit - Malia J
Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Başımı sertçe sallıyorum, çenemdeki acıyla sarsılarak
uyanıyorum.

Burada ölmeyeceğim.

Ellerimi artık hissedemiyorum ama kanla kaplı olduklarını
biliyorum.

Kan kaygandır.

Bileklerimi bükmeye, çekiştirmeye ve çekmeye başladım,
ellerimi plastik bağlardan kurtarmaya çalışıyordum.

Bileğimdeki kesikler acıyla alev alıyor, çiğ ve yakıcı. Daha
çok kanamaya başlıyorum, bu hem iyi hem de çok çok kötü.
Başım dönüyor, her an daha da güçsüzleşiyorum. İyi
tarafından bakarsak, ellerimdeki sıcaklığı hissedebiliyorum,
sağ bileğimin döndüğünü, elimin serbest kalmaya
başlamasıyla başparmağımın eklemimin sıkıştığını
hissedebiliyorum.

Acımasızca çekiyorum, omzum bana bağılıyor,
başparmağım da öyle.

Her zaman sıska ve küçük kemikli olmuşumdur. Elim bileğimden ancak daha büyük. Yavaşça, acı çekerek, sağ elim serbest kalıyor.

Bandın arkasından rahatlayarak hıçkırıyorum.

Artık sol elime yardım etmek için sağ elimi kullanabiliyorum.

Bu kravat daha sıkı. İlkinden bile daha uzun sürüyor - o kadar çok çekiştirme ve uyuşmuş parmaklarla kazma ki, bitmeden çok önce ağlıyorum.

İki elimi de gevşetmenin, sırtımı o korkunç kavisli pozisyonundan düzleştirmenin verdiği rahatlama neredeyse karşı konulmaz. Kalan az miktardaki kanım kollarımdan aşağı akıyor, ellerimi her zamankinden daha ağır ve donuk hale getiriyor, keskin, elektrik atımları parmak uçlarımda sarsılıyor.

Yüzümdeki bandı çekip çıkarıyorum, ağzıma su gibi soğuk gelen keskin gece havasını soluyorum.

Tüm gücümle çığlık atmak istiyorum ama bunun yerine çenemi kapatmaya çalışıyorum. Beni kaçıranın şu anda nerede olduğunu kim bilebilir - hâlâ yakınlarda olabilir. Beni izliyor olabilir.

Etrafıma çılgınca bakıyorum, o devasa çerçevenin bir kez daha bana doğru savrulduğunu göreceğim paranoyasıyla.

Hiçbir şey görmüyorum. Sadece çıplak bir zemin ve arkamdaki ağaç çizgisi.

Ayaklarımı serbest bırakmalıyım.

Aptal striptizci ayakkabılarımı çıkardım, sonra etrafta keskin kenarlı bir taş aradım. Ayak bileklerimin etrafındaki bağları kesmeye çalışıyorum ama taş elimde kayganlaşıyor ve sadece kaval kemiğime vurarak bir parça et koparmayı başarıyorum.

Dişlerimi sıkarak nefret dolu koli bandını alıyorum ve en çok kanayan sol bileğimi sarmak için kullanıyorum.

Kahretsin, ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Kafamı her hareket ettirdiğimde görüşüm değişiyor.

Avuç içlerimi çıplak kalçalarım siliyorum, koyu çizgiler bırakıyorum, sonra tekrar deniyorum. Bu sefer bağları gördüm. Topraktan sıyrılıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Bacaklarım tamamen uyuşmuş, sanki macundan yapılmışlar gibi hissizleşmiş. Yere yığılıyorum ve sertçe yere düşüyorum, acı veren kıvılcımlar uzuvlarımdan yukarı ve aşağı fırlıyor.

Sessizce hıçkırarak, bacaklarıma masaj yaparak yeniden hayat veriyorum. Burada ölmeyeceğim.

Bunu yapmayacağım.

Ayaklarımı bir kez daha, en azından biraz hissedebildiğimde, kendimi yukarı itiyorum. Yeni doğmuş bir zürafa gibi yalpalayarak ayakta durmayı başarıyorum.

Sonra koşmaya başladım.

Tökezliyorum ve yalpalıyorum, sert zemin ayaklarımdan şışmış tabanlarını kesiyor.

Zemin altımda bir geminin güvertesi gibi eğiliyor.

Her adım bedenimi sarsıyor, çenemi sarsıyor, kafatasımın içinde beynimi zangırdatıyor. Sağ bileğimden aşağı kan akıyor. Koşarken kirli elimi yaranın üzerine sıkıştırıyorum.

Ne kadar uzağa gitmem gerektiğini bilmiyorum.

Kafamın içinde soğuk bir ses fısıldıyor: "Eğer bir milden fazlaysa, başaramazsın. Yüz metre daha gidemezsin. Her an bayılabilirsin.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım yüksek sesle. "Gerekirse bütün gece koşarım."

Mantıken bunun imkansız olduğunu biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla ölümün kapısındaım. Gözlerimin önünde siyah noktalar açıyor, kayboluyor

Sadece kendi bileğime sertçe bastırduğımda, beni tekrar tekrar uyandırmak için acıya güvendiğimde.

İki kez düşünüyorum ve ikincisinde neredeyse kalkamıyorum. Yer yumuşak ve yastık gibi geliyor, çenem artık ağrımıyor. Sıcak bir uyuşukluk beni sakinleştiriyor. "Burada kal ve biraz dinlen" diye fısıldıyor. Uyuduktan sonra tekrar kalkabilirsin.

Uyumak ölmek demektir. Kesin olarak bildiğim tek şey bu.

Boğuk bir hıçkırıkla kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum.

Sonbaharda geri döndüm. Hangi yönün ileri, hangisinin geldiğim yol olduğundan emin değilim.

Sersemlemiş ve şaşkın bir halde iki adım atıyorum, yolun kenarındaki koyu lekeyi neredeyse kaçıırıyordum. Kan. Benim kanım. Hansel ve Gretel gibi geldiğim yolu işaretleyen bir iz bırakmıştım. Ama geri dönmeye hiç niyetim yok.

Histerik bir şekilde kıkırdayarak arkamı dönüyorum ve bir kez daha yeni bir saldırıya geçiyorum.

Bu kez, benimle konuşan ses gece havasında kristal berraklığında, sanki doğrudan kulağıma konuşuyormuş gibi canlı.

Sana bunun olacağını söylemiştim.

Yolun yanında durdum ve kustum. Midemde fazla bir şey yok; çıkan şey ince ve sarımsı, asit gibi yakıcı.

Annemin üzerimde sık sık böyle bir etkisi olur.

Böyle giyinip dışarı çıkarsan ne olacağını sanıyordun?

Kendi yüzüme kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir tokat atıyorum.

"Ciddiyim," diye mırıldandım. "Siktir git."

Sadece kendi hırıltılı nefesimi ve ağaçları hışırdatan gece esintisini duyduğum hoş bir ara var.

Sonra, o hastalıklı yumuşak ses tonuyla, ağzından çıkan kelimeler deliliğin ta kendisi olsa bile her zaman çok makul bir şekilde, "Muhtemelen en iyisi bu" diyor. Senin gibi bir kız için sadece zaman meselesiydi. . .

"SİKTİR GİT!" Kükrüyorum, bir kuşu ürkütüyorum, o da kavak ağacından fırlıyor, yarasa gibi kanat çırparak karanlık gökyüzünde kayboluyor.

Kalbim acı içinde göğsüme çarpıyor. Atışlar sabit değil. Üç kez sertçe sıkıyor ve sonra ben nefes nefese kalıp olduğum yerde dönerken birkaç atımı atlıyor gibi görünüyor.

Siyah noktalar artık her yerde. Gözümü kırptığımda kaybolmuyorlar.

Haklı. Bir fahişe gibi giyiniyorum. Kendime hiç bakmadım. Muhtemelen kötü bir sonla karşılaşacağım.

Ama annemin benim hakkımda hep söylediği bir şey daha var: Ben inatçı bir orospu çocuğuyum.

Ve kimseden tavsiye almam, hele ondan hiç. Son kez koşmaya başladım.

Sonra duyduğum ses zayıf ama net: saatte altmış mil hızla yükselen ve alçalan hızlı bir akıntı. İlerideki yolda bir araba.

Yol genişliyor, dik bir şekilde aşağıya iniyor. Artık ayaklarımın altında hiçbir şey hissedemiyorum. Yolun gerçek bir otoyola bağlandığını zar zor anlayabiliyorum.

Ortası tek bir sarı çizgiyle çizilmiş pürüzsüz siyah asfalta çıkıyorum.

O çizgide durup her iki yönden gelen farları izliyorum.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir haldeyim, kalbim artık her saniye atıyor. Her attığında göğsümde bir baskı hissediyorum, siyah noktalar şişiyor ve görüş alanımda genişliyor.

Uzaklardan bir motor sesi duyuyorum. Beyaz bir ışık bana doğru koşuyor, yavaş yavaş iki fara ayrılıyor.

Arabanın tam önünde durup kollarımı sallayarak bana çarpmadan durması için Tanrı'ya dua ediyorum.

COLE

I Birkaç hafta boyunca yerel manŖetleri izleyerek ormanda bulunan kız cesediyle ilgili haberleri ya da Carl Danvers'la ilgili yeni geliŖmeleri bekler.

Yerelde ailesi yok ve polisin çabalarının bk bir kısmı dırdırdan kaynaklanıyor. Ŗehrin dört bir yanında patlak veren protestolar nedeniyle polislerin eli kolu bağlı. SFPD'nin, herhangi bir tarafın bir cevap için drtmesi olmaksızın, önemsiz bir sanat eleŖtirmeninin ortadan kaybolmasıyla ilgili dosyanın en altta çürümesine izin vermekten mutlu olduğu görülüyor.

Cinayetten paayı kurtarmak oldukça kolay.

Cinayetlerin yalnızca yüzde 63' en iyi koŖullarda çözülebiliyor ve buna aptal suçlunun elinde dumanı tüten silahın bulunduğu vakalar da dahil. Televizyon kanallarının sizi inandırmak istediğinin aksine, çok az sayıda dahi dedektif vardır.

On dört kiŖiyi öldürdüm ve henüz kapım tek bir kez bile alınmadı.

Güzel bir genç kız farklı bir hikyedir - medya Alastor'un iŖlerini sansasyonel hale getirmeyi sever. Kurbanlarını dövdüğü ve hatta etlerinden parçalar kopardığı için ona Körfezin Canavarı diyorlar.

Kendisine çok fazla dikkat çekiyor.

Eğer kız bulunursa, onun davası son üç yılda öldürdüğü yedi kişiyle bağlantılı olacaktır. Onları açıkta bırakıyor, yaptıklarını ilan ediyor.

Yarım kalmış işleri sevmem.

Umarım pisliğini temizlemiştir.

Muhtemelen yapmamıştır, o umursamaz pislik.

Kontrol etmek için geri dönmeyeceğim. Öngörülebilir gelecekte ya da muhtemelen bir daha madenin yakınına bile gitmeyeceğim. Beni en çok kızdıran şey de bu; bulmam uzun zaman alan uygun bir imha yerinin kaybı.

Shaw sürecime başarılı bir şekilde çomak soktu.

Onunla en iyi nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum.

Onu öldürebilirim.

Çok uzun zamandır başıma bela oldu. Benim hakkımda çok şey biliyor ve dikkatsiz davranışları ikimizi de riske atıyor.

Ancak Shaw, kolayca kandırılabilir ve kolayca bertaraf edilebilecek kayıtsız bir sanat eleştirmeni değildir. O bir avcı, zaten tetikte çünkü misilleme bekliyor olacak.

Bunun yanı sıra, kişisel çevremde öldürmek bir risk unsuru ekliyor. Alastor bile sanat dünyasının içinde avlanacak kadar aptal değildir. Çıktığı kadınları asla alenen katletmez.

Sözde rekabetimiz o kadar iyi duyuruldu ki, Alastor'un ortadan kaybolması Danvers'la istenmeyen paralellikler kurarak dikkatleri benim üzerime çekecekti.

Onun yerine Shaw'ın dairesine girmeye karar verdim.

Benim alanımı işgal etti, ben de Balboa Caddesi'ndeki çatı katını ziyaret ederek bu iyiliğe karşılık verdim.

Güvenlik sistemini devre dışı bıraktım, ama oturma odasına girer girmez, saatinin yüzüne gizlenmiş kamerayı fark ettim, şüphesiz telefonuna bir hareket uyarısı gönderiyor ve benim onun alanında dolaşırken, küstahça biblolarını toplarken ve kitaplarını karıştırırken çekilmiş görüntülerimi görüyordu.

Onu öfkelendireceğini bildiğim için eşyalarıyla oynuyorum, onları farklı yerlere koyuyorum.

Çatı katı tam da Alastor'dan beklediğim şekilde lüks. Tavandan tabana pencereler Golden Gate Köprüsü'nün ve körfezin düz, karanlık suyunun kartpostal manzarasını sunuyor.

Duvarlarda Alastor'un kendi sanat eserlerinin devasa baskıları asılı. Tuvaller fuşya, kanarya ve menekşenin göz kamaştırıcı tonlarında. Shaw orijinalleri saklayamıyor çünkü oyuncaklarının parasını ödemek için onları satmak zorunda. Bir öğretmen ve bir tesisatçının oğludur, röportajlarında bu özelliğini gururla dile getirir. Gerçekte ise orta sınıfa mensup olmaktan nefret ediyor. Kendisine ihanet etme ihtimaline karşı kullandığı arabalara, taktığı saatlere ve gittiği restoranlara karşı son derece hassas.

Tasarım mobilyaları karikatürize bir şekilde abartılı - birkaç yılan gibi kıvrılan Wiggle sandalye ve krom mantara benzeyen bir Magistretti lamba görüyorum. Kanepesi dev bir kırmızı sakız ayısı.

Uzak duvarın dibinde pırıl pırıl bir Harley duruyor, motosikletin yanındaki sehpa da bir elektro gitar duruyor.

Shaw'ın gitar çaldığından şüpheliyim.

Onun için her şey bir performanstır. Her şey gösteri için.

Bu daire "eksantrik sanatçı" diye bağılıyor çünkü o da böyle algılanmak istiyor.

Bir şişe merlot açtım ve kendime bir bardak
doldurdum. Yirmi dakika sonra bir anahtar kilidi
tırmalıyor.

Shaw'ın ağır adımları mutfak ile oturma odası arasındaki
açık alandan geçiyor.

Yemek masasının başında oturmuş şarabımı yudumluyorum.

"Merhaba Cole," diyor.

Belli etmemeye çalışsa da çok kızgın. Dudaklarında bir
gerginlik, teninde bir kızarıklık var.

"Merhaba Shaw. Bir içki al."

Ona kendi şarabından bir bardak
dolduruyorum. Alırken eli seğiriyor.

Aramızdaki gerilim çok yoğun. Hiç yalnız kalmadık. Onunla
sadece resmi etkinliklerde konuştum.

"Burası çok rahat," diyor Alastor.

"Manzarana hayran kaldım. Benim evim hemen şurada. . ."

Oturma odasının penceresinden açıkça görülebilen,
körfezin hemen üzerindeki tepeye tünemiş kendi konağıma
doğru başımı sallıyorum. Aslında, Alastor'un görüş alanının
sol alt köşesini kesiyor.

"Biliyorum," diyor azı dişlerini gıcırdatarak.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, yoğun ve erikli.

Shaw da aynısını yapıyor, bardak aşırı büyük eliyle
cüceleşiyor. Boğa gibi omuzları neredeyse kulaklarına
kadar kamburlaşır. Kolunu kaldırırken pazuları şişiyor.

Eminim o da aynı hesabı yapıyordur. Benim hızıma karşı onun gücü. Benim kurnazlığıma karşı onun vahşiliği. Net bir kazanan göremiyorum, ikimizin de ilgisini çeken bir ikilem.

Alastor rahatlar, gülümsemesi genişler, dişlerinin arasında küçük şarap iplikleri vardır.

"Hediyemi beğendin mi?" diye soruyor.

"Hoşlanmadım."

Shaw kaşlarını çatar, hayal kırıklığına uğramıştır.

"Ne büyük kayıp," diyor. "En azından o memelerle bir şeyler yapabileceğini düşünmüştüm - onları çıkardıktan sonra beklediğimden çok daha iyi. Ne bulacağını asla bilemezsin ... push-up sütyenin altında bir tahta kadar düz ya da bir avuç biftek gibi görünen bir kedi." Kaba bir şekilde gülüyor. "Yine de bazen ... bazen umduğundan daha iyi olur. Bazen mükemmele yakındır."

"Benim tipim değil," diye

tekrarlıyorum küçümseyerek. Yüzü

kararıyor.

"Lanet olsun, değildi. Onu şafttan aşağı atmadan önce onunla bir şeyler yaptın."

Shaw'un sözleri karşısında şaşkınlıkla bir an tereddüt ediyorum.

Kızı maden kuyusuna ben atmadım. Onu hiç hareket ettirmedim. Ama Shaw benim yaptığımdan emin görünüyor.

Duraksamamı yanlış anlayan Shaw kıkırdıyor. "Biliyordum. Ona ne yaptığını söyle bana."

Masadan kalkıp bardağımı yere bırakıyorum.

Shaw ayrıntılara aç, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Dövüştü mü? Dövüşecek bir tipe benziyordu."

"Adı neydi?" "Biliyor musun?" diye sordum.

Şimdi zaferle kızarmış bir şekilde sırtıyor. Beni gerçekten yakaladığını düşünüyor.

"Mara Eldritch," diyor.

Alastor da ayağa kalkıyor ve mutfak adasının etrafında dolaşarak bir çekmeceyi karıştırıyor.

Küçük bir plastik kart çıkarıp adanın üzerine atıyor, böylece cilalı mermer üzerinde kayarak tam kenarda duruyor.

"Ev arkadaşını merdiven boşluğunda becerdim. Cüzdanından kimliğini çaldım."

Gözleri faltaşı gibi açılmış, durgun bir gülümsemeye sahip, şehvetli bir kızılın ehliyetini alıyorum. Erin Wahlstrom, 468 Frederick Caddesi.

"Ona dokunmadım," diyor Shaw, sesi boğuk. "Onu senin için taze bıraktım. Yürüyen her şeyi emip siktikleri bu günlerde bulabileceğin kadar taze. Artık onlara yemek ısmarlamana bile gerek yok."

Üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor, hem kadınların karışıklığından hem de avlanmanın çok kolay hale gelmesiyle meydan okumanın kaybolmasından.

"Lütfen bana bakirelerden hoşlandığını söyleme," diye alay ediyorum. Gerçekten de çok klişe.

"Hayır," diye gülüyor Shaw. "Sadece yengeç yemek istemiyorum."

Ehliyeti yumuşak bir tıklama sesiyle tezgâha geri koydum.

Shaw'la olan bu yüzleşmeyle artık ilgilenmiyorum. Çok daha acil bir mesele dikkatimi çekiyor.

Daha fazla yorum yapmadan gitmeyi planlayarak kapıya doğru yöneldim.

Ama Alastor'un sırtıma yayılan kendini beğenmiş memnuniyetini hissedebiliyorum. Onun mutluluğu beni rahatsız ediyor.

Kapının önünde durup bir kez daha dönüyorum.

"Biliyor musun, Alastor," diyorum. "Bu kadınlar hakkında konuşma şeklin ... tam da senin hakkında hissettiklerimin aynısı. Zevklerin korkunç. Bu dairede durmak bile estetik uçuk kapacakmışım gibi hissettiriyor."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve yerini boş bir yokluğa bırakıyor.

Bu yeterli değil.

Gözlerinin içine bakarak bir söz veriyorum:

"Eğer bir daha bir odada yalnız kalırsak, sadece birimiz nefes alarak dışarı çıkacağız."

Ertesi sabah Erin Wahlstrom'un evinin ön kapısını izliyorum. Sarkık sıra evin boyası o kadar çok soyulmuş ki, aslında mavi mi yoksa gri mi olduğunu söylemek zor. Ev sakinleri teker teker yataklarından kalkarken yanan ışıklardan da anlaşılacağı üzere, içeride müstehcen sayıda insan yaşıyor gibi görünüyor. Pencereilerin yarısı doğru dürüst panjur yerine çarşafı ya da bir örnekte olduğu gibi bir kare alüminyum folyoyla kapatılmış.

Kısa bir aradan sonra, bu sakinler dik ön merdivenlerden inmeye başlıyor, bazıları sırt çantaları veya omuz çantaları taşıyor, biri kolunun altında büyük boy bir portföy taşıyor.

Kayıp ehliyetin sahibi olan şehvetli kızıl saçlı kadını görüyorum. Merdivenlerden hızla inip otobüs durağına doğru ilerlemeden önce evin içinde bir şeyler bağıyor.

Ve sonra, hepsi bu kadar olmalı diye düşündüğümde, kapı bir kez daha açılıyor.

Mara Eldritch sahanlığa adım atıyor.

Bir hayalet görüyorum.

Ölüyordu, neredeyse ölmek üzereydi. Yerde kan kaybediyordu.

Ama söğüt gibi gövdesini, uzun siyah saçlarını ve iri gözlerini görmemek mümkün değil. Ellerinin üzerinden aşağı sarkan ve kollarında kalmış olabilecek bandajları örten ağır bir örgü kazak giyiyor. Kazağın altında yırtık pırtık bir kot pantolon ve kirli, hırpalanmış spor ayakkabılar var.

Biri ona yardım mı etti?

Gecenin b i r yarısı, hiçliğin ortasında imkansız görünüyor.

O zaman nasıl yaptı?

En yakın yol üç mil uzaktaydı. Üç adım bile a t a m a z d ı .

Gizemleri sevmem ve sürprizlerden de kesinlikle hoşlanmam. Merdivenlerden inişini derin bir tedirginlikle izliyorum.

Frederick Caddesi'nde onu takip ediyorum, aramızda bolca boşluk bırakıyorum.

Rüzgâr yüzüne doğru esiyor, saçlarını omuzlarında dans ettiriyor, kuru yaprakları bacaklarına doğru savuruyor. Aynı hava bana ulaştığında, onun parfümünün kokusunu alabiliyorum; çürüyen yaprakların tozlu tatlılığıyla karışan hafif, sıcak bir koku.

Bol kot pantolonu ve kazağıyla tepeden tırnağı  rt nm şt , çıplak ve bağı halinin ne kadar çekici göründüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Bir an için keşke telefonumla fotoğrafını  ekseydim diyorum. Detaylar zihnindeki canlılığını yitirmeye ba ladı bile. Meme uçlarının tam şeklini ve rengini ve kalçalarının kıvrımını hatırlamakta zorlanıyorum.

O nasıl hayatta?

Alastor bilmiyor.

Yüzünü görmemiş olmalı, yoksa  u anda bir hücrede oturuyor olurdu. Yüzümü gördü, bundan eminim. Ya sayıklarken unuttu ya da kim olduğumu bilmiyor. Hangisi?

 ld ğ nden o kadar emindim

ki. Yanılmaktan nefret

ediyorum.

Nadiren ger ekle tiğı için bundan daha da

nefret ediyorum. Kıza karşı  fkem alevleniyor.

Bu onun hatası. Ona doğı ko an kadere karşı geldiğı için onun suçu.

Bir kafeye geldik. Kısa bir süreliğine binaya giriyor, ardından beline doladığı önlüğü ve at kuyruğı yaptığı saçlarıyla tekrar çıkıyor. Hemen dışarıdaki masalarda oturan misafirlere servis yapmaya ba lıyor.

Caddenin karşısındaki başka bir kafede oturup kahve ve tostumu yudumlarken onu izliyorum.

Hızlı ve etkili ve müşterilerin çoğunu tanıyor gibi görünüyor. Servis arasındaki boşluklarda, en iyi tanıdıklarıyla konuşmak için duraklıyor. Bir noktada ba ını sallayıp gülüyor, sesi aramızdaki trafiğın üzerinden süzülüyor.

İşe dönmüş olması beni rahatsız ediyor. Sohbet ediyor ve gülüyor.

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki ormandaki gece bir rüyaymış gibi. Sanki şu anda izlediğimi biliyor ve benimle alay ediyor.

Bu doğru olamaz.

Ama ne olduğuna dair kanıt bulmaya çalışıyorum.

MARA

I Hollister'daki bir hastanede yatağa bağı olarak uyandı. Hemşire bana dört ünite verildiğini söyledi. ve yirmi dört saat boyunca kelepçeleri açamayacağını, çünkü bir intihar girişiminden sonra hastane politikasının bu olduğunu söyledi.

Yorgun ve uyuşturulmuştum. Sonunda bir polisin karşıma geçip ifademi alması yirmi dört saatten çok daha uzun sürdü.

Başından beri söylediğim tek kelimeye bile inanmadığını söyleyebilirim. Hemşireler ona geldiğimde giydiğim kıyafeti göstermişlerdi ve o bunun Amazon'dan sipariş ettiğim bir şey olmadığını anlayamamıştı.

"Siz çocukların biraz sapıkça işlere bulaştığınızı biliyorum," dedi, defteri dizinin üzerinde açtı, içinde hiçbir şey yazmıyordu. "Ne oldu? Adam çok mu ileri gitti?"

"Beni öldürmeye çalıştı," diye tersledim. "Yani evet, bu benim zevkime göre biraz fazla oldu."

Memur bana kayıtsızca baktı, gözlerinin altındaki torbalar avuç avuç bozuk para saklayacak kadar derindi.

"Bunu onun yaptığını mı söylüyorsun?" dedi, sargılı bileklerime doğru başını sallayarak.

Yaraları kapatmak için kırk dokuz dikiş gerekti.

"Evet," diye tısladım.

"Peki ya bunlar?" Kalemimi kolumun daha yukarısında, bandajların üzerindeki diğer yara izlerine doğrulttu. İnce beyaz kesikler, arka arkaya bir düzine. "Onları da mı o yaptı?"

Öfkeyle kaynıyor, akkor haline geliyordum. O kalemi elinden çekip almak ve irisine saplamak istiyordum.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunları o yapmadı."

"Uh-huh," dedi Memur Sikkafa. Bu kez bir şeyler karaladı ve o anda ondan neredeyse beni hastane yatağına yatıran adamdan daha fazla nefret ettim.

Polis bana "Peki bu adamla nerede tanıştın?" diye sordu. "Tinder'da mı?"

"BEN ONUNLA TANIŞMADIM!" Çığlık attım. "BENİ SOKAKTAN KAÇIRDI!"

Yüzünü hiç görmemiş olmam, onunla ilgili hiçbir şey tarif edememem de saçmalık gibi geliyordu. Uzun boylu olabileceğini düşündüm. Beni kaldırıp taşıyabilecek kadar güçlü.

Başımdaki örtüyü kaldırdığında -kıpırdayıp debelendiğimde ve sonunda yuvarlandığımda- çoktan gitmişti.

Memur Sikkafa'ya söylemediğim tek şey daha sonra ne gördüğümdü. Gelip üzerimde duran figür. Bir meleğin yüzüne ve bir kara deliğin gözlerine sahip olan.

Bunun beni daha da deli göstereceğinden korkuyordum.

Beni kaçıranla aynı kişi olup olmadığından emin değildim. Bazı detaylar birbirini tutmuyordu ama kafamda o kadar karışık ki emin olmak zordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, onun varlığından bile emin değildim. O garip, soğuk merakla beni uzun süre izlemesi. Sonunda sanki görmesi gereken her şeyi görmüş gibi üzerime basıp gitmesi, hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Zaten çok kan kaybetmişim. Annemin kulağıma konuştuğunu duydum, Tanrı aşkına.

Beni arabasına alan üniversite öğrencisinin büyük ihtimalle sarhoş olmasının da bir faydası olmadı. Korku filmlerinden fırlamış bir hayalet gibi yolun ortasında belirerek onu korkudan aklını kaçırmasına neden oldum. Direksiyonu kırdı ve neredeyse yoldan çıkıyordu, araba durmadan önce tam 360 derece dönüyordu. Topallayarak yanına gittim ve yolcu kapısını kırarak açtım, ön koltuğa yığıldım. Ailesinin Accord'unun her tarafını kanatırken bana zar zor bakabiliyordu. Gerçi umursayacak durumda değildim.

Acil servis hemşirelerine kısa ve mırıltılı bir açıklama yaptıktan sonra hızla uzaklaştı. Polisler izini sürdüğünde onlara söyleyebildiği tek şey beni 101. Yolun dışında bir yerden aldığı oldu.

Vücudumun durumunun, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki derin izlerin, ayaklarımdaki kesiklerin, kollarımdaki lanet yarıkların yeterli kanıt olmaması bana akıl almaz geliyordu.

"LANET MEME UÇLARIMI DELDİ!" Ben uludum
Polis.

Memur Sikkafa dişlerini emdi, bu beni öfkeliendiren bir sestti. Sonra not defterine muhtemelen Yalancı yazan tek bir kelime yazdı.

En azından Erin benim için endişeleniyordu.

Dört gün sonra kapıdan içeri girdiğimde "Neredeydin lan sen!" diye bağırdı. "Telefonunu milyonlarca kez aradım!"

"Artık telefonum yok," diye mırıldandım, değiştirmem gereken bir başka şeyin de bu olduğunu hatırlayarak.

Ona olanları kısa ve duygusuz bir şekilde anlattım, yine ikinci bir psikopattan hiç bahsetmedim.

"Ciddi olamazsın," dedi Erin, güzel yüzü buruşmuş, ağzı dehşetle açılmıştı.

Polisi kendisi aramadığı için kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Bunun için onu suçlamıyordum - oda arkadaşlarımızdan birinin dört günlük bir alemde ortadan kaybolması ilk kez olmuyordu.

"Evet, bu çılgınlık," diye katıldım. "Piyango bileti mi alsam yoksa yıldırım çarpmasına mı dikkat etsem bilemiyorum."

"Sen iyi misin?" Erin sorunun ne kadar aptalca olduğunu biliyormuş gibi yüzünü buruşturarak sordu.

"Evet," diye cevap verdim, bileklerimin etrafındaki kalın bandajlara bakmaktan dikkatle kaçınarak. "Ben iyiyim."

İyi değildim ama uzun zaman önce tek seçeneğin numara yapmak ya da tamamen çökmek olduğunu öğrendim.

Konuyu değiştirmek için, "Peki ya sen? Shaw'la işler nasıl gitti?"

Erin kızarak, "Bunu duymak istemezsin," dedi.

"Gerçekten istiyorum. Gecem hakkında konuşmak istediğimden çok daha fazla."

"Şey," dedi sırtışını gizlemeye çalışarak, "merdiven boşluğunda takıldık."

"Yaptın mı?"

Pek şaşırmadım. Erin çok güzel ve Shaw etrafta dolaşıyor. Biletini kesmesi an meselesiydi.

"Çok uzun sürmedi ama oldukça ateşliydi," diye kıkırdadı.

"Harika. Aferin sana," dedim.

Kelimeler donuk ve duygusuz çıkıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum ama Frank'in yanık kahvesinin ve Joanna'nın yağlı boya tablolarının kokusuyla, konağın tımarhane duvarlarına geri dönmek kafamı allak bullak ediyordu. Evde bir yatak ve bir şövale için yeterince büyük olan tek oda onundu.

"Bir şeyler içmeye gitmek ister misin?" Erin kibarca söyledi. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Belvedere'deki her zamanki yerimize gittik. Çatıdaki bara çıkmaya çalıştığımızda Erin çantasını karıştırdı ve hafifçe küfretti.

"Oh, lanet olsun," dedi. "Kimliğimi yine kaybettim."

"Muhtemelen Zam Zam'da unutmuşsundur," dedim. "Merak etme, Manny barmenlik yapıyor, sana kart atmaz."

Çatıdaki bar asılı bitkiler ve peri ışıklarıyla doluydu ve o kadar çok insan vardı ki oturacak yer bulamadık ve barın yanında durmak zorunda kaldık. İçkileri Erin ısmarladı çünkü beş parasızdım, cüzdanımı ve cep telefonumu kaybetmişim ve kim bilir ne tür bir hastane faturası gelecekti.

"Teşekkürler," dedim elime tutuşturduğu katırı minnetle yudumlarken. "Peki, onu tekrar görecek misin?"

"Kim?" diye sordu, kalabalığın arasında tanıyor olabileceğimiz başka birilerini arıyordu.

"Shaw."

"Oh, bilmiyorum." Erin omuz silkti. "Ona numaramı verdim ama mesaj atmadı."

İçkimi yudumladım ve soğuk bardağı yanağıma bastırdım.

"Eminim onunla tekrar karşılaşacağız," dedim.

BİRKAÇ HAFTA boyunca dışarıda, güvertede uyuyamadım.

Çatı katındaki odamın içi boğucuydu ama yatağımyı gece havasına çıkardığımda kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissettim. Her böcek vızıltısı, uzaktaki her araba kornası beni dikleştiriyor, karanlıkta çılgınca etrafa bakmama neden oluyordu.

İçeri geri döndüm, hâlâ duvarlar her gıcırdadığında ya da oda arkadaşlarımdan biri başka bir odada yüksek sesle güldüğünde sarsılıyordum.

Birkaç kez çığlık atarak uyandım çünkü oda çok karanlıktı ve tekrar bagajda olduğumu sandım.

Her rüya, alçak bir sesin "Uyanık olduğunı biliyorum" diye alay ettiğı bir kâbustu. O karanlık figür bana doğru koştu ve ben tekme ve yumruklarla onu defetmeye çalıştım ama ellerim çok zayıftı, ıslak kağıt gibi kırılıandı.

Sadece bir kez onu yakaladım ve yüzündeki maskeyi yırttım.

O korkunç, güzel y ü z hatlarını bir kez daha görmeyi bekleyerek elimi çektim.

Onun yerine hiçbir şey görmedim: sadece içine düştüğüm, yuvarlandığım, aşağı, aşağı, aşağı ... boş, bomboş bir boşluk.

BİR SÜRE SONRA DAHA İYİ OLDU.

Hâlâ kâbuslar görüyordum ama gündüzleri gülümseyebiliyor ve sohbet edebiliyordum. Öyle ki insanlar bana iyi olup olmadığımı sormayı bıraktı.

Sweet Maple'daki işime geri döndüm.

Zam Zam'daki patronum üç vardiyayı kaçırdığım için beni kovdu, ancak Erin oraya gidip onu azarladığında ve bir yıldızlı Yelp yorumları bırakmayı asla bırakmayacağını söylediğinde beni işe geri aldı.

Joanna, ona geri ödeyeceğime söz verdiğim sürece kirayı benim için karşılamayı teklif etti. Bu bende yeniden ağlama isteği uyandırdı. Ona sıkıca sarılırken gözyaşlarımı gözlerimin arkasında, sıcak ve yakıcı bir şekilde tuttum.

Bandajlar bileklerimden çıktı. İkiz yılanlar gibi kalın ve kıvrımlı iki kabarık yara izi oldukça çirkindi. Ama Memur Sikkafalı'nın da belirttiği gibi, sahip olduğum tek yara onlar değil.

Muhtemelen çoğu insandan daha hızlı iyileşiyorum.

Gerçekten berbat olan şeylerin üstesinden gelmeye alışkınım.

COLE

I Mara'yı internette takip etmemi.

Çoğu insan gibi, o da hayatını sosyal medyada paylaşıyor.

hem kendi hesaplarında hem de arkadaşlarının hesaplarında herkesin görebileceği şekilde.

Sanatsever bir grup oldukları için paylaştıkları fotoğraflar ortalamadan daha eklektik. İşe yarar bir şeyler bulabilmek için sepya tonlu patlamış mısır makineleri, insanların ayak resimleri ve manzara fotoğrafları arasında dolaşmam gerekiyor. Bir kez bulduğumda, Mara'nın sonsuz portrelerini buluyorum.

Mücadele eden çoğu sanatçı gibi onlar da kendi tanıdıklarını model olarak kullanmak zorunda kalıyorlar.

Mara bu amaçla popülerdir çünkü - oda arkadaşı Erin kadar seksi olmasa da - filmde iyi yakalanan o sade kemik yapısına sahiptir.

Eskimiş, ihmal edilmiş havası, keskin, elf yüz hatlarıyla birleştiğinde, ona dişi bir Peter Pan, kendi başına bırakılmış vahşi bir şey görünümü veriyor.

Yüzünü incelemek için uzun zaman harcadım.

Buğulu gözler, dış köşelerden yukarı doğru eğik. Çillerle kaplı kalkık burun. Dolgun dudaklar ve keskin dişler.

O ilginç bir muamma. Kırılğan ama vahşi. Hasarlı ama inatçı.

Mara kişisel paylaşımlar yapmıyor - bir ayna selfie'sinin altında içsel duyguları hakkında uzun, abuk sabuk tezler ve daha fazla ayrıntı için yalvaran bir yorum selini ortaya çıkarmayı amaçlayan belirsiz başlıklar yok.

Ormandaki çilesinden hiç bahsetmedi. Son zamanlarda yaptığı tek paylaşım stüdyo alanı talepleri.

Bu, San Francisco'da vefasız ev sahiplerinin insafına kalanlar için sürekli bir sorun. Evime yakın kendi özel stüdyomun yanı sıra Clay Street'te bir blok stüdyom var.

Mara Eldritch'e bir tane teklif etmeyi düşünüyorum. Çalışmalarını bizzat görmek istiyorum. Ve bu onu izlemeyi çok daha kolay hale getirecektir.

Mara ve benim yollarımızın kaçınılmaz olarak kesişeceğine çoktan karar verdim - sanat dünyası bundan kaçınmak için çok küçük.

Bu toplantının zamanını ve yerini ben seçmek niyetindeyim. Oyuncuları satranç tahtasındaki taşlar gibi düzenleyerek tüm unsurları kontrol edeceğim.

Bir kadına böyle takılmak bana göre değil. Çoğu insanı korkunç derecede sıkıcı bulurum. Benim kadar zeki ya da yetenekli biriyle hiç tanışmadım. Diğer insanlar zayıf ve duygusal, dürtülerinin kölesi. Sürekli tutamayacakları sözler verirler, kendilerine bile.

Sadece ben kendi kaderimi kontrol etme gücüne sahipmişim gibi görünüyor.

Ben ne olmasını istersem, o olur. Bunu kendi kurnazlığımla, kendi kararlılığımla yapıyorum.

Diğer herkes şans ve koşulların kurbanıdır. Yüz yıl önce ölmüş insanlar tarafından konulmuş keyfi kuralların. Kendi acınası beceriksizliklerinin.

İstediğimi yaparım. İstediğimi elde ederim. Her zaman.

Her zaman. Eğer bu dünyada bir tanrı varsa, o da benim.

Ama Zeus bile zaman zaman ölümlüleri ilginç bulurdu.

Mara'yı tekrar görmeyi, onunla konuşmayı arzuluyorum. Onu manipüle etmek ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

Ve eğer bir şeyi istiyorsam... bu onun iyi olduğu anlamına gelir.

O öğleden sonra odasına girdim.

Golden Gate Park'ta yarım düzine köpeği gezdiriyor, bu da genellikle alma ve bırakma işlemleriyle birlikte birkaç saatini alıyor.

Gün içinde ev arkadaşlarından hiçbirinin evde olmadığı bir an bulmak neredeyse imkansız, bu yüzden beklemeye zahmet etmiyorum. Ev o kadar kalabalık ki, o kadar çok insan gelip gidiyor ki, boş olması gereken bir odadan gelen fazladan birkaç gıcırtıyı fark edeceklerinden şüpheliyim.

Mara'nın odasının en üst katta olması işe yarıyor. Komşu evin parmaklıklarına tırmanmak, güvertesine inmek ve cam kapının dayanıksız kilidini zorlayarak açmak kolaydır.

Çatı katı odası kesinlikle kurallara uygun değil. Tavan o kadar alçak ki, çatı katının ortasında bile dik duramıyorum.

Mekan. Mara'nın yatağı yerde bir futon şilte, kıyafetleri plastik süt kasalarında katlanmış       dolabı ya da şifonyeri yok.

Burası genellikle beni tiksindiren türden sıkışık, kaotik bir alan. Tozlu hava ve yatağın yanındaki yıpranmış ikinci el kitap yığınları - onları tutacak bir kitaplık yok - yoksulluk kokuyor.

Merak, tiksintimi bastırıyor. Eğimli duvarların her tarafına bantlanmış yüzlerce eskiz dikkatimi çekiyor.

Çizimlerin  oğ  figür  alışmaları. İyi bir orantı duygusuna sahip ve ışığın yönünü belirtmekte yetenekli. Belki de konuların  oğ  arkadaşları olduğ  için, onların duruşlarında, yüzlerindeki ifadede güçlü bir kişilik duygusu yakalamış. Uzun boylu siyah kız, Joanna, garip ama  izilmekten memnun görünüyor. Kıvrırcık bukleli oğlan gülmemek için kendini zor tutuyor gibi.

Oturacak yerim olmadığı için Mara'nın acınası yatağına   k yorum. Yatak toplanmamış, battaniyesi buruşuk bir yığın halinde.

Birkaç kitabına göz gezdirdim. Naked Lunch, The Virgin Suicides, Life After Life, Troubled Blood, Black Swan Green, Lolita, Cold Spring Harbor, Winter's Bone, The Cement Garden ...

Yatağın yanında bir Drakula var. Kitabı elime alıyorum, sayfaların her yerini  izdiğ ini, pasajları işaretlediğ ini ve notlar yazdığını görüyorum.

Altı  izili:

ZARAR GÖRMESE BİLE, bu kadar çok ve pek çok dehşet karşısında yüreği dayanmayabilir; ve bundan sonra acı çekebilir - hem uyanıkken sinirlerinden, hem de uykuda rüyalarından ..."

KENDİ KENDİME GÜLÜMSÜYORUM.

Zavallı küçük Mara, gündüz saatlerinde ne kadar rol yaparsa yapsın, kâbuslardan etkilenmiyor.

Yığındaki bir sonraki romanı alıyorum, Prometheus Illbound,
ve kulağı aşınmış bir sayfanın açılmasına izin verdi. Burada işaretlenmiş:

ERKEKLERİ SEVMİYORUM: Onları yiyip bitiren şeyleri seviyorum.

BU BENİ GERÇEKTEN GÜLDÜRÜYOR. Bir süredir gülmemiştim.

Kitapları yere bıraktım.

Mara'nın çarşaflarındaki parfüm kokusunu alabiliyorum, onu takip ettiğim zamankinden daha güçlü.

Yatağına uzandım, başımı yastığına koydum. Burnumu buruşuk çarşaflarına bastırmak için yüzümü çeviriyorum ve içime çekiyorum.

Kokusu katmanlı ve karmaşık. Sıcak vanilya, karamel notaları. Botanik bir koku-mandalina ya da belki siyah frenk üzümü. Sonra egzotik, baharatlı bir şey, belki yasemin sabunu. Bunun altında, beni diğerlerinden çok daha fazla tahrik eden hafif ter kokusu. Aletim pantolonumun içinde artık rahat edemeyecek kadar şişiyor.

Onun yatağında yatmaktan zevk alıyorum. Bu gece orada kalan parfümümden bir ipucu yakalayabileceğini bilerek. Bu onu şaşırtabilir ya da korkutabilir. Ya da benim kimyasal bileşimim onunkinin beni çağırdığı gibi onu çağırıyorsa, onu uyandırabilir.

Kalbinin hızla atması, irkilerek uyanması, odasında başka birinin burada olduğuna dair kanıt araması fikri beni eğlendiriyor.

Kasıtlı olarak, yatağın yanındaki kitapların sırasını yeniden düzenliyorum.

Sonra kıyafetlerine baktım.

Siyah, gri ve boz kahverengi tonlarında, ince ve şeffaf, ucuz naylon iç çamaşırları giyiyor.

Giysilerinin çoğu kirli, çamaşırhaneye götürülmek üzere ipli bir torbaya doldurulmuş.

Tek bir siyah külot yatağın yanında terk edilmiş halde duruyor. Bunun bu sabah çıkardığı iç çamaşırı olduğunu varsayıyorum.

Yüzüme doğru kaldırıp sabahki sıcak amının kokusunu içime çekiyorum.

Çarşaflarının kokusuna benziyor, ama misk gibi.

Sikim artık kudurmuştu. Pantolonumun fermuarını açıp serbest kalmasını sağlıyorum. Mara'nın amının kokusunu içime çekerken hafifçe okşuyorum. Hatta dilimi çıkarıp amının dudakları arasına yerleşmiş pamuk şeridin tadına bakıyorum.

Onu yerde yatarken hayal ediyorum, sıkıca bağlanmış, kolları arkada ve göğüsleri öne doğru itilmiş. Dizleri geriye doğru çekilmiş, çıplak amı ortaya çıkmıştı. Sikimi içine sokabilirdim. Alastor'un benden beklediği de buydu.

Bu kokuyu almış olsaydım, bunu yapardım.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bağımlılık yapıyor. Bu odada onun çarşaflarıyla, yarısı boş parfüm şişesiyle, kirli çamaşırlarıyla ne kadar uzun zaman geçirirsem, ciğerlerimi o kadar dolduruyor, kanıma karışıyor.

Ben istiyorum. Kaynağından taze.

Derin nefesler alarak sikimi daha sert sallıyordum.

Onu bağladığımı hayal ediyorum, bu sefer bacakları ayrılmış bir şekilde sırt üstü yatıyor. Yüzümü amına gömdüğümü, o iplere karşı çırpınırken dilimi sonuna kadar içine soktuğumu hayal ediyorum.

Taşaklarım kaynıyor, sikim her kalp atışında zonkluyor.

Külotu sikimin başının etrafına sarıyorum ve tam kasıklarına doğru itiyorum. Sikim patladı ve Mara'nın iç çamaşırına boşaldı.

Her son damlayı yakalamak için külotunu kullanıyorum, başının etrafında sıkıyorum.

O daracık siyah kumaş, sikimin etrafında şimdiye kadar siktiğim tüm gerçek amlardan daha iyi hissettiriyor. Belki yenilikten, belki de kokusunun hala parmaklarıma yapışıp ciğerlerimde kalmasından.

Bu yeterli değil. Orgazm hızlıydı, bir tüfek atışı kadar güçlüydü. Tatmin olmadım.

Mara'yı bu alanda izlemek istiyorum. Odasında nasıl dolaştığını, nasıl soyunduğunu, yalnız olduğunu düşündüğünde nasıl davrandığını görmek istiyorum.

Penceresinden dışarı bakıyorum.

Bitişikteki sıra evler Mara'nın odasını hiç görmüyor. Ama onunkinin arkasındaki ev -siyah panjurlu uzun Georgian-kendi çatı katından mükemmel bir manzara sunuyor.

Mara'nın pencerelerinde perde yok. O kadar yüksekte ki, kendini yuvasındaki bir karga kadar güvende hissediyor.

Kargalar şahinleri unuttur.

Külotu bulduğum yere geri bırakıyorum.

Sonra geldiğim yoldan ayrılıyorum, zaten emlakçımı aramayı planlıyorum.

MARA

B Köpekleri gezdirdikten sonra eve döndüğümde Josh'la randevuma geç kalmış oluyorum.

Birkaç aydır ara sıra görüşüyoruz. Yeniden kullanılan binaların fotoğraflarını çekmeyi seven bir fotoğrafçı. Aslında parasının çoğunu düğün çekerek kazanıyor.

Yakışıklı, sekste iyi ve konuşmada daha iyi, ancak vaaz verme eğilimi var. Zam Zam'da barmenlik yapmam konusunda çok yargılayıcı çünkü müdavimlerin yarısının alkolik olduğunu ve benim de onların bağımlılıklarını körüklediğimi söylüyor. Onunla Zam Zam'da tanıştığımı ve içki içen biri olmadığını boş ver.

Erin gibi Josh da dört gün boyunca ortadan kaybolduğumu fark etmedi. Her ikimiz de iş ve yan projelerle meşgul olduğumuz için sadece haftada bir ya da iki kez buluşuyoruz.

O olaydan beri onu becermedim. O zamandan beri kimseyle yatmadım ve yattığımda nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

O manyak bana tecavüz etmemiş olsa da, kendimi aynı şekilde ihlal edilmiş hissediyorum. Travmayı karşılaştırmamanın bir yolu yok.

Denemek istiyorum. Ama hissettiğim dehşet ve fiziksel acı o kadar da uzak olamaz.

Bazen her şeyi unutmak istiyorum.

Diğer anlarda ise derin bir öfkeyle doluyorum. O orospu çocuğunu bulmak istiyorum. Onu avlamak istiyorum. Ve kendimi daha iyi hissedene kadar ondan küçük parçalar koparmak istiyorum.

Ama bu olmayacak. Polislerin bir bok yapmadığı çok açık çünkü onlara anlattıklarımı inanmıyorlar. İnansalar bile, ne tanık ne de kanıt var. Ben iyi bir tanık bile değilim.

Ayrıca . . . İntikama inanmıyorum.

Bu hayatımda birinin beni ilk kez incitişi değil. Öfkeye tutunmak, öfke içinde kıvranmak beni sadece içten içe kaynatır. Bunu zor yoldan öğrendim.

Ne yapabilirim ki? 1.75 boyundayım, 112 kiloyum. Hayatımda hiç kimseyi yumruklamadım. Bir şok tabancası ve bir yığın koli bandıyla bile yetişkin bir erkeği etkisiz hale getirmekte zorlanırdım. Dövüşme, yaralama, öldürme yeteneğim konusunda hiçbir yanılsamam yok.

Bırakmak zor ama ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Kendime hayatta olduğumu, iyileştiğimi söylemeye çalışıyorum. Hâlâ nefes aldığım sürece ilerlemeye devam edebilirim. Ölüm dışında her şeyin üstesinden gelinebilir.

O pisliği bulabilsem bile, tek yapacağım kendimi öldürtmek olurdu.

Yine geç kalırsam Josh'un sinirleneceğini bildiğim için aceleyle eve giriyorum.

Ben çatı katındaki odama çıkan üç katı koşarak çıkarken, Joanna da aynı şekilde uzun süreli erkek arkadaşı Paul ile randevusuna yetişmek için acele ederek merdivenlerde yanımdan geçiyor.

"Muhteşem görünüyorsun!"

Ona söyledim. "Sen de!" diye
yalan söylüyor.

Gülüyorum. "Merak etme, değişmek üzereyim."

Kıyafetlerimi çıkardım, köpeklerle parkta paten kaymaktan
terlemiştim. Ekim ayına girmiş olmamıza ve gökyüzünün
bulutlu olmasına rağmen hava seksen dereceye yakın,
bunaltıcı ve nemliydi.

Dušta durulanmayı düşünüyorum ama gerçekten zamanım
yok. Bunun yerine dolaptan siyah mini bir elbise ve bir çift
süet bot çıkarıyorum.

Göğsümdeki gümüş parıltısı gözüme çarpıyor. Odanın
ortasında bir an durup kendi çıplak bedenime bakıyorum.

Piercingleri hiç çıkarmadım.

Belki de öyle yapmalıyım, çünkü onları her gördüğümde, o
psikopatın meme ucuma bir iğne batırdığı o kör edici,
yakıcı acıyı hatırlıyorum.

Ama aynı zamanda bana o lanet dağdan aşağı çıplak ve yarı
ölü bir şekilde koştuğumu da hatırlatıyor. Hayatta kaldım.
Bir anlamda, bu gümüş yüzükleri ondan çaldım, çünkü
cesedimi süsleyeceklerini düşündü.

Elbisenin içine girip temiz bir iç çamaşırı bulmak için
etrafıma bakıyorum. Kıyafetlerimi çamaşırhaneye
götürmeyeli iki hafta oldu ve iç çamaşırı sıkıntısı
çekiyorum. Çaresiz ve geç kalmış bir halde yerdeki külotu
kaptığım gibi üzerime geçiriyorum.

"Bu ne lan?" diye mırıldanıyorum, ıslaklık am dudaklarıma
baskı yaparken.

Başparmaklarımı külotun iki yanına geçirerek diz hizasına kadar indiriyorum.

Fark etmeden regl olup olmadığımı anlamaya çalışarak iç çamaşırının ağ kısmını inceliyorum. Siyah kumaşta bunu söylemek zor.

Külottan çıkarken başparmağımı kasık kısmına dikilmiş pamuk şeride sürüyorum. Belirgin bir kayganlık hissediyorum. Parmaklarımı yüzüme götürdüğümde hafif bir ağartı kokusu alıyorum.

Kalbim hızla çarparak külotu yere bıraktım.

Boşalmanın nasıl koktuğunu biliyorum.

Saçmalama, diyorum kendime. İki yıldır bu evde yaşıyorsun. Buraya kimse gelmez.

Oda arkadaşlarımın üçü erkek, ancak ikisi eşcinsel ve üçüncüsü Peter, diğer oda arkadaşım Carrie ile nişanlı. Aramızda sanatçı olmayan tek kişi o, bu da kirasını zamanında ödeyen tek kişi olduğu anlamına geliyor. Adobe'de çalışıyor ve o kadar utangaç ve yumuşak dilli ki son iki yılda muhtemelen sadece on iki kelime konuşmuşuzdur.

Tabii ki, diğer oda arkadaşlarımın da sürekli arkadaşları geliyor. Pisliğin biri buraya gelip eşyalarımı karıştırmış olabilir.

Bir şeyin yerinin değişip değişmediğini fark edip edemeyeceğimi merak ederek odayı tarıyorum.

Drakula kitabım hâlâ yatağın hemen yanında, eskiden olduğu gibi aynı yerde açık duruyor.

Bunun dışında, buraya birinin girdiğini nereden bilebilirdim ki?

Benim kalp Çekiçler karşıbenim Sternum,
benim Drakula'yı bir kez daha yere bırakırken ellerim
titriyordu.

Paranoyaklaşıyorsun. Yani iç çamaşırın ıslaktı.
Muhtemelen akıntı ya da onun gibi bir şeydir.

Böyle biri olmak istemiyorum. Gölgelere atlamak ve
herkesin beni yakalamaya çalıştığını düşünmek.

Bu şekilde korkmuş ve paranoyak bir şekilde yaşayamam.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak birkaç derin
nefes alıyorum. Kredi kartıyla aldığım yeni telefonuma
bakıyorum.

7:14. Gerçekten geç kaldım.

Çantamı bir kez daha kaptığım gibi iç çamaşırımı yere
bırakıyorum ve odadan komando olarak çıkıyorum. İç
çamaşırı olmaması kirli olmasından daha iyidir zaten.

JOSH gelmemin bu kadar uzun sürmesine sinirlendi.

"Bu içkiyle yirmi dakikadır burada oturuyorum!" diyor.
"Garson kızdı."

Garson kızımız bir sütuna yaslanmış, komiyle flört ediyor.

Josh sık sık kendi duygularını b a ş k a l a r ı n a aktarır.
Özellikle de bana.

"Caprese salatasını seviyorsun, değil mi?" diyor menüyü
tarayarak.

"Pek sayılmaz."

Dinlemiyor, sunucunun dikkatini çeker çekmez siparişi
vermeye hevesli.

"Başlangıç olarak caprese ve domuz göbeği alacağız" diyor. İtiraz etmiyorum, çünkü yemek parasını Josh ödeyecek. Hâlâ beş parasız bir kaltağım.

Josh biraz rahatlayarak kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatıyor.

1.80 boylarında, siyah saçlı ve yüzünde zevkli bir miktar kıl var. Her zaman sevdiğim klasik Polonyalı yüz hatlarına sahip ve çok sayıda belgesel okuyup izliyor, bu yüzden asla sessizce oturmak zorunda kalmıyoruz.

"Bruno nasıl?" diye soruyor.

Josh hayvanları seviyor, muhtemelen benden bile fazla. Bazen ben köpekleri gezdirirken parkta bana katılıyor. Tişörtünü çıkarır ve yanımızda koşar. Tişörtünü çıkarmanın sosyal olarak kabul edilebilir olduğu her zaman çıkarır.

"Bruno iyidir. Yine de sahibinden nefret ediyorum. Ona en boktan yiyecekleri alıyor. Onu bütün gün o dairede kilitli tutuyor."

Josh, "Büyük köpekler pahalıdır," diyor.

Josh merhametten yoksun insanlara saldırmaktan hoşlansa da, zaman zaman böyle bir kişiyi sebepsiz yere savunuyor ve bu da beni asla kızdırmıyor.

Eli çıplak kolumda asılı duruyor, parmak uçları tenime düzensiz bir şekilde temas ediyor. Her temas ettiklerinde, üzerime bir böcek konmuş gibi irkiliyorum.

"O zaman büyük bir köpek almamalıydı," diyorum sinirli bir şekilde.

"Gerçi çoktan yaptı. Yani ..." Josh sanki bu konuda söylenecek tek şey buymuş gibi omuz silkiyor.

"O zaman belki de Bruno'yu onu gerçekten önemseyen birine vermeli," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ne, senin gibi mi?" Josh gülüyor. "Kendini zar zor besleyebiliyorsun."

Sandalyemi öne çekiyorum, böylece kolu arkaya düşüyor.

"Kendimi iyi besleyebilirim," diyorum. "Sadece her gün caprese salatası değil."

Josh homurdanıyor. "Evdeki rafını gördüm. Yarım kutu Captain Crunch ve bir kutu çorba var."

"Çorbayı severim," diye bilgi verdim.

Josh bana sırtarak, "Yoksul insanlar her zaman çorba sever," diyor.

Kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırmak için uzanıyor. Parmak uçları kulağımın kenarını sıyrıyor, ortadaki parmak kanala doğru dalıyor. Elektrik çarpmış gibi sarsılıyorum.

"Tanrım!" Josh diyor ki. "Neyin var senin?"

"Kulaklarıma dokunma, bundan nefret ediyorum," diye hırlıyorum. "Bunu sana daha önce de söyledim."

"Saçına dokunuyordum," diye gözlerini deviriyor

Josh. "Sadece onlardan uzak dur," diye çıkışıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, zor nefes alıyorum. Kalbim yine hızla atıyor.

Spastik olduğumu biliyorum. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Ama duramıyorum.

Garson kız aperiatifleri bıraktı.

Josh salatayı yalayıp yutuyor.

Sıcak, gevrek ve lezzetli olan domuz göbeğinin yarısını yiyorum. San Francisco'da yemeğin üstüne yoktur. Tabii çiftlikten masaya yemeklerin bahçeden bir saat uzaklıkta olduğu şarap bölgesine gitmek istemiyorsanız. Josh, lüks bir düğünden para kazandığında beni Sonoma'ya götürmüştü.

Yemek beni biraz sakinleştiriyor ve Josh'un ruh halini de iyileştiriyor gibi görünüyor. Ya da normalden biraz daha gergin olmamın nedenini hatırladı.

"Hey," diyor. "Kulak meselesi için üzgünüm. Bunu bana söylemiştin."

"Sorun değil," diyorum. "Seni terslediğim için özür dilerim."

"Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?" diyor, bir dilim domates daha doğrayıp ağzına atarken.

Ona bakmadan tabağımı itiyorum. "Sebebi yok. Sadece hassaslar."

Josh elini çıplak bacağıma koyuyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Oraya ne dersin? Oraya dokunabilir miyim?"

Açıkçası, kalçama değen sıcak avucu bile midemin sıkışmasına neden oluyor. Ama biraz önce hıyar gibi davranıyordum, bu yüzden kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

"Evet, sorun değil."

Elini eteğimin altından biraz daha yukarı kaydırıyor ve daha geniş gülümsüyor. "Oraya ne dersin?"

Şimdi kendi gülümsemem yüzümde katı bir his uyandırıyor, alçı gibi sertleşiyor.

Elini kasıklarına kadar kaydırıyor, parmakları am dudaklarımı sıyrıyor.

"Seni yaramaz küçük fahişe..." diye mırıldanıyor, nefesinin altında. "İç çamaşırı giymemişsin ..."

Onun için yaptığımı sanıyor.

Tam da istediğim şey buymuş gibi görünürken elini itmek istemek gibi gülünç bir durumdayım.

Masanın örtüsü altında parmaklarını yarığımın üzerinde ileri geri gezdiriyor, orta parmağı klitorisimi sıyrıyor. Bunu gerçekten istemesem de, oraya dokunulması her zaman iyi hissettirdiği gibi iyi hissettiriyor. Boğazım daralıyor ve yüzüm yanıyor. Etrafımızdaki masalarda oturan herkesin onun ne yaptığını bildiğini hissediyorum ve garson da biliyor. Hepsi kızardığımı görebiliyor.

Josh eğildi ve kulağıma çok yakın bir şekilde mırıldandı, "Belki de yemeğin geri kalanını atlamalıyız..."

Bacaklarımı birbirine kenetleyip elini itiyorum.

"Aslında," diyorum, "eve dönmem gerekiyor. Üzerinde çalıştığım bir proje var. Bu, uh Sadece gitmem gerekiyor."

Masadan kalkıyorum, neredeyse sandalyemi geriye doğru deviriyordum.

Josh aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Haklı olabilir.

"Gideceksin. Hemen şimdi. Yemeğin ortasında," diyor.

"Ah, evet. Özür dilerim," diyorum.

Çantamı kaptığım gibi omzuma atıyorum.

"Sadece ... işte," diyerek ayırmaya gücümün yetmediği on iki doları yere atıyorum.

Yapılacak yanlış şey bu. Josh, çeki ona vermemden daha çok kırıldı.

Çok kötü- Restorandan aceleyle çıktım, Frederick Caddesi'nden evime geri döndüm.

Neyim var bilmiyorum.

Bir erkeğin bana dokunma şeklinden ilk kez rahatsız olmuyorum, aslında bu çok sık oluyor. Duyusal sorunlarım var, ses ve dokunma beni daha çok etkiliyor. Bu gece normalden on kat daha fazla sinirliyim. Kendimi Peter Parker'ın radyoaktif örümcek tarafından ısırıldıktan hemen sonra süper duyularının etkisiyle beyninin patlaması gibi hissediyorum.

Josh'un kulağımdaki nefesinin sıcak nemini ve kolumda parmaklarının beni gıdıkladığı yeri hâlâ hissedebiliyorum.

Frank'in elektrikli diş fırçasının tiz sesini ve oturma odasındaki tavan vantilatörünün rahatsız edici vızıltısını duyabiliyorum. Hatta ışığa karşı sallanan küçük metal zincirinin düzensiz tıngırtısını bile.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum ama bu sesleri engellemiyor.

Zor nefes alarak kulaklığımı kapıyorum ve müziğimi sonuna kadar açıyorum.

Yatağıma uzanıp kıpırdamadan yatmaya çalışıyorum.

Göğüslerimin arasından ter damlamaya başlıyor. Bu oda boğucu; yüz derece olmalı.

Bu gece dışarıda uyuyacağım. Uyumak zorundayım.

Cam kapıyı açarak yatağımı küçük verandaya sürüklüyorum.

Topak topak şilteme uzandım, kulaklık kafamda, kollarımı ve bacaklarımı açtım.

Hafif bir deniz meltemi tenimde dans ediyor. Gökyüzü mor, kül rengi ve çivit mavisinin derin dalgaları halinde yığılmış bulutlarla dolu.

Gözlerimi kapatıyorum, müziğin içine gömülüyorum, sonunda huzuru buluyorum.

COLE

I SF Sanatçılar Birliği'nin bir toplantısına katılmam gerekiyordu, ancak daha fazla keşif yapmak için bunu atlardım.

Mara'nın evinin hemen arkasında Airbnb'de geceliği sekiz yüz dolara listelenmiş bir ev buldum. Ev sahibiyle mesajlaştıktan sonra, onu sonraki üç rezervasyonunu iptal etmeye ikna ettim, böylece evi hemen başlayarak bir aylığına alabilirdim.

Mara'yı gözetleme arzum o kadar yoğundu ki muhtemelen o lanet şeyi satın alırdım.

Akşamın erken saatlerinde konağa gidiyorum ve Tesla'mı kaldırıma park ediyorum.

Üç katlı Gürcü evi benim evim kadar güzel değil ama Mara'ninkinden on kat daha yaşanabilir. Soluk meşe zeminler yeni cilalanmış gibi görünüyor ve ev sahibi mutfak adasına bir kase folyoya sarılmış çikolata bıraktı, ayrıca buzdolabına şişe su doldurdu.

Ev temiz olduğu sürece, başka hiçbir şey umurumda değil.

Bunu bir kenara yazın, benim önemsediğim manzara.

Gıcırdayan merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum; burada bir ofis, küçük bir kütüphane ve bir oturma odası var.

Kütüphanenin penceresi arka bahçeden Mara'nın evine bakan pencere. Eğimli cam, Mara'nın balkonunun korunaklı oyuğuna sulu bir manzara sunuyor.

Bu alanda tam bir mahremiyete sahip olduğunu düşündüğü için affedilebilir. Kütüphane penceresi küçüktür, duvarda yüksek bir yere yerleştirilmiştir ve bir düzine elmas bölmeye ayrılmıştır.

Cam kesicilerimle pencerenin tamamını kestim. Daha sonra teleskopum için sadece bir delik bırakarak boşluğu siyah kağıtla kapladım.

Uzaktan bakıldığında, boş bir odaya açılan karanlık bir pencereden başka bir şey gibi görünmeyecektir.

Çabalarım, Mara'nın sadece yirmi dakika sonra, ben hazırlıklarımı tamamlamadan önce yatak odasına koşmasıyla ödüllendirildi.

Gittiği her yere acele ediyor, işten işe koşuyor, hep geç kalıyor.

Aceleciliğe saygı duyuyorum ama onun varlığı bayağı ve iç karartıcı. Masa beklemek, insanların siparişlerini almak ve yemeklerini servis etmek düşüncesi bana saldırgan geliyor. Sahip bile olmadığınız köpekler için parkta köpek pisliği toplamak daha da kötü. Shaw'un onu götürdüğü gece kendini kurtarmak istemesine şaşırdım, eğer eve dönmek zorunda kaldığı tek şey buysa.

Bu telaşlı, çaresiz kıza olan ilgim beni korkutuyor.

Arzularım benim için hiçbir zaman gizemli olmadı. Aslında, her zaman mantıklı ve doğal hissettim.

Danvers beni rahatsız ediyordu, ben de onu alanımdan çıkardım. Kemiklerini kendi özel şakam olarak heykelimin içine koydum. Sanat dünyası her zaman heykelin arkasındaki sembolizmi arar.

eser. Kırılgan Ego, her izleyicinin bilinçli olarak ne algıladığını anlamadan, kendi içi boş kemiklerine kadar hissettiği bir bildiri ilan etti.

Hayatımda ilk kez bir şeyi nedenini anlamadan arzuladım.

Karşılaştığım binlerce kadın arasında Mara nasıl oldu da bir balığın solungaçlarına takılan bir kanca gibi dikkatimi çekti?

Alastor onu yoluma attığı için değil. Ya da sadece bu yüzden değil.

Onu ilk gördüğüm anda, elbisesine şarap döktüğünde fark ettim. İrkilmedi bile; sadece banyoya doğru yürüdü ve yaratıcı, güzel ve benim aklıma gelebilecek her şeyin tam tersi bir oyunculuk ruhuna sahip olan o eğreti batik boyayla çıktı.

Sonra Alastor onu sertçe yere serdi, o kadar sertti ki onu öldürdüğünü sandım. Yine de tekrar ayağa kalktı: inatçı, kırılmamış.

Onu kırmak için ne gerektiğini merak ediyorum. Onu bir daha asla bir araya getiremeyeceği kadar çok parçaya ayırmak için.

Teleskoptan görünen manzara o kadar net ki neredeyse odada onunla birlikte duruyor olabilirdim.

Mara'nın kıyafetlerini çıkarışını izliyorum, küçük göğüsleri ve dar kalçalarıyla zayıf, gergin bir vücudu ortaya çıkıyor. Meme uçlarındaki piercingleri çıkarmadığını görmek ilgimi çekiyor.

-İkiz gümüş halkalar yerinde kalır.

Kıyafet ararken, omurgamdan aşağı soğuk bir heyecan damlası akıyor. Temiz kıyafeti olmadığını zaten biliyorum.

İç çamaşırı.

Elbette, yere atılmış külotu fark ediyor. Kalbim duruyor ve zorlukla nefes alabiliyorum, yerimde perçinlenmiş, gözüm teleskopta, izliyorum

İç çamaşırını alır ve içine girer.

Kan sikime o kadar hızlı hücum ediyor ki başım dönüyor.

Farkında olmadan döllerimle ıslanmış bir külot giyiyor. Benim en mahrem yerim onun en mahrem yerine bastırıyor.

Tereddüt ediyor, odanın ortasında hareketsiz duruyor.

Dölümün ıslaklığını amcığında hissediyor. Sikim o

kadar sertleşmiş ki pantolonumun önünü yırtıyor.

Spermierimin onun çıplak teninde olması düşüncesi hoşuma gidiyor. Sperm ne kadar süre hayatta kalır? Acaba o çaresiz, minicik yüzücüler şu anda onun içinde kıpırdanmaya çalışıyor mu?

İç çamaşırını çekip indiriyor ve malzemeyi inceliyor.

Yüzündeki panik ve şaşkınlığı izliyorum, sikim hiç olmadığı kadar sertleşiyor.

Spermime dokunuyor. Kokluyor. Sonra iç çamaşırını yırtıp atıyor.

Tüm vücudum sıcak ve zonkluyor. En son ne zaman bu seviyede heyecan hissettiğimi hatırlamıyorum. Son zamanlarda çok sıkıldım. Hiçbir şey beni etkilemiyor. Hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Şimdiye kadar.

Mara'ya dokunmadan ona eziyet etmek o kadar tahrik edici ki, ellerimi doğrudan etine koymanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. . . .boğazının etrafında daire çizmek . . .

Mara ne yapacağına karar vermeye çalışarak ağırlığını bir ileri bir geri kaydırır.

Hissettiğini düşündüğü şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyor. Kendine güvenmiyor.

Sonunda çantasını kaptığı gibi odadan çıkıyor.

Merdivenlerden inmeye başladım bile. İş için giyinmemiş. Nereye gittiğini görmek istiyorum.

Sanırım bir randevu.

Bu düşünceyle göz bebeklerim kasılıyor, boğazım düğümleniyor, kalbim yavaşlıyor. Soğuk ve odaklanmış durumdayım.

Kiminle çıkıyor? Kimi beceriyor? Bilmek istiyorum.

Kapıyı arkamdan kilitleme zahmetine katlanmadan şehir evinden çıkıyorum. Frederick Caddesi'nden geçerken, dar siyah elbisesi ve bilekte biten botlarıyla önümde yürüyen Mara'yı görüyorum. Sık sık topuklu giymez. Onu topallatması, hızını yavaşlatması hoşuma gidiyor.

Onu takip etmek benim için kolay, bağlantısız bir gölge gibi caddenin karşı tarafında yürüyor. Onu birkaç blok ötedeki modaya uygun küçük bir restorana kadar takip ediyorum, orada çok dar bir tişört giymiş, pasaklı yüzlü bir hipsterla karşılaşıyor.

Mara ve eşinin aksine, benim rezervasyonum yok. Ev sahibesinin avucuna sıkıştırılmış yüz dolarlık bir banknot bu sorunu çözüyor. Muhtemelen sadece bakışlarını tutarak ve parmaklarımı bileğinde gezdirerek onu ikna edebilirdim. Ev sahibi beni istediğim masaya götürürken kıkırdıyor ve kızarıyor, köşeye sıkışmış birkaç asma bitkisi beni Mara'nın bu tarafa bakması durumunda görüşünden koruyor.

Kadınları etkilemekle ilgili bir sorunum yok. Aslında, bu çok kolay. Zenginlik, şöhret ve görünüş ben daha tek kelime etmeden onları içine çekiyor. Meydan okuma yok.

Acaba Mara da o hostes kadar kolay ayaklarıma kapanacak mı?

Randevusundan pek hoşlanmışa benzemiyor. Aslında, adam kolunu sandalyesinin arkasına dayadığında sinirli bir şekilde seğiriyor.

Randevulaştığı kişi onun can sıkıntısından habersiz bir şeyler geveliyor. Vücudunu ondan nasıl uzaklaştırdığını fark etmiyor gibi görünüyor, sadece nadiren göz göze geliyorlar. Adam saçını toplamaya çalıştığında, kadın sarsılarak ondan uzaklaşıyor.

Onun bu soytarıyı reddetmesinden garip bir memnuniyet duyuyorum. Bu kadar yaya birine aşık olması onu benim gözümde küçülttü.

Masanın altından uzanıp onun amını okşarken aldığım zevk buharlaşıyor.

Onun yerine: keskin bir öfke.

O eli kolundan koparmak istiyorum, geriye çıplak bir kemik parıltısıyla yırtık pırtık bir kütük kalıyor.

En uç anlarımda bile, nefret ettiğim birinin boğazını kestiğimde ve kanının kolumdan aşağı akmasını izlediğimde, kalp atış hızım neredeyse hiç yükselmiyor.

Göğsümdeki o kas kütesinin çarpma hissi benim için yeni bir şey - sandalyemde arkama yaslanmama, zor nefes almama, ellerimi kucağımda yumruk yapmama neden olan bir şey.

Ne oluyor lan?

Neredeyse kıskanıyorum.

Daha önce hiç kıskanmamıştım. Neden kıskanayım ki?
Bu gezegende kimsenin kıskanacağım bir şeyi yok.

Yine de o küçük tatlı amcığa benden başka kimsenin
dokunmaması gerektiğine kesin olarak karar verdim.

Onun kokusunu parmaklarımda
hissettim. Kaynağından taze
istiyorum.

Mara emrime itaat edercesine masadan kalkıyor ve
sandalyesini geriye itiyor. Tabağının yanına para atarken
aceleyle dilediği özürleri duyuyorum. Sonra da hoşnutsuz
sevgilisini onlar daha yemeklerini sipariş etmeden bırakıp
gidiyor.

Şanslıydı ki taşaklarını maket bıçağıyla nasıl keseceğimi
planlıyordum.

Onun yerine Mara'yı takip ederek kurtuldu. Kendi
katlanmış banknotlarımı kullanılmayan çatalımın altında
bırakıyorum.

Gökyüzü artık tamamen karanlık, bulutlarla dolu. Rüzgar
öncekinden daha soğuk.

Frederick Sokağı'na geri dönüyorum ve Mara'yı odasında
tek başına izleme ihtimalinden dolayı tuhaf bir sevinç
duyuyorum.

Onu en çok özel alanında seviyorum. Bu onun zihninin içine
bir bakış, rahatlıklarına ve tercihlerine.

Kendimi bir kez daha teleskobun arkasına yerleştirdiğimde,
onun odasında volta attığını görüyorum. Mara ürkek bir
attır. Sakin olduğunda zarafetle hareket eder. Ama
sinirlendiğinde ya da rahatsız olduğunda -ki beceriksiz
sevgilisinin yanında kesinlikle ikisi de vardı- kaskatı kesilir,
içine kapanır, rahatsız edici şeylere karşı aşırı duyarlı olur.

Yatağını odasının yanındaki küçük güverteye taşıyor.

Bu benim için çok daha iyi. Onu bir dioramadaki figür kadar net görebiliyorum.

Kulaklarında bir çift kulaklıkla şilteye uzanıyor. Nefes alışının yavaşlaması, yatağa iyice yerleşmesi uzun zaman alıyor. Dudakları şarkının sözleriyle birlikte hareket ediyor.

Aslında şarkı söylemiyor ama dağınık birkaç kelime seçebiliyorum:

Kendimi mutlu hissediyor muyum bilmiyorum.
Kafam biraz karışık, kendimi düzeltmeye çalışacak
havada değilim.

Google'da şarkı sözlerini aratıyorum, telefonumda daha önce duymadığım bir şarkıyı buluyorum. Karanlık kütüphanede yüksek sesle çalışıyorum, Mara'nın balkonda duyduklarını dinliyorum.

Evet & Hayır - XYLØ

Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Şu anda o kadar hareketsiz ki uyuyup kalmadığını merak ediyorum. Göğsü metronom düzeniyle yükselip alçalıyor.

Esinti aramızdaki bahçedeki çitlerin arasından fısıldıyor. Mara'nın teninde kayarak onu titretiyor. Meme uçları sertleşmiş, siyah elbisenin içinden bile görünüyor.

O piercingleri neden saklamış? Onları seviyor mu? Onları çıkarmaktan korkuyor mu?

Gök gürültüsünün yumuşak sesini duyuyorum.

Birkaç yağmur damlası kütüphanenin penceresini kaplayan siyah kâğıda çarptı.

Mara kıpırdanıyor, yağmuru teninde hissediyor.

Ayağa kalkmasını, yatağını içeri çekmesini bekliyorum.

Ama Mara beni her seferinde şaşırtmaya kararlı görünüyor.

Oturuyor. Avucunu kaldırıyor. Yağmurun pıtır pıtır yağdığını hissediyor. Sonra elbisesini başının üzerinden çekip bir kenara fırlatıyor. Bir kez daha yatağa uzanıyor, tamamen çıplak.

Gözümü teleskopa dayayarak yumuşak bir iç çektim.

Gök gürlüyor ve yağmur daha sert yağıyor. Çıplak teninde paramparça olur: kalçalarında, karnında, çıplak göğüslerinde, kalkık avuçlarında, kapalı göz kapaklarında. Kısmen açık ağzına düşüyor.

İçine çekiyor. Lezzetli serinliği ve teninde kırılan her damlanın minik etkisini hissediyor.

Yüz ifadesi hülyalı, süzülüyor. Zevkten sırılsıklam. Onu izlediğimden beri ilk kez tamamen rahatlamış.

Yine içimde o garip, kıvranan duyguyu hissediyorum.

Kıskançlık.

Yağmur daha sert yağıyor, saçlarını ıslatıyor, yatağı ıslatıyor, tenini ürpertiyor.

Sikinde bile değil.

Mara kalçalarının arasına uzanıyor. Parmaklarını kedi dudaklarında ileri geri hareket ettirmeye başlar. Kendine hafifçe, nazikçe dokunuyor.

Dudakları daha geniş açılarak ağzına daha fazla yağmur girmesine izin veriyor.

Yağmur evin yan tarafına çarpıyor. Bir şimşek gökyüzünde cızırdayarak Mara'nın ışıltısını aydınlatıyor.

vücudu bir kamera flaşı gibi. Her ayrıntı keskin bir şekilde göze çarpıyor: boğazının uzun sütunu, köprücük kemiğinin çukuru, meme uçlarının noktaları, karnının uzun, düz genişliği, ellerinin narin kemikleri, içinde kayan ince parmaklar.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Morumsu ışıktaki bronz bir heykel gibi duruyor. Onu tam olarak böyle yontabilseydim, bu benim en büyük eserim olurdu.

Üzerine erimiş metal döküp onu sonsuza dek dondurmak istiyorum.

Kendi elimi pantolonumun önünden aşağı indirdim ve acı verici bir şekilde sertleşmiş olan sikimin kalın çubuğunu hissettim.

Cildim ateş gibi.

Onun olduğu yerde olmak, yağmurda sırılısıklam olmak, o soğuk tene dokunmak istiyorum . . .

Elinin hareketiyle aynı anda sikimi pompalıyorum.

Hızı artıyor, sırtını kamburlaştırıyor, başını geriye atıyor.

Elimi daha sert ve daha sert beceriyorum, vücudunun üzerinde patlamak üzere olduğumu hayal ediyorum, sıcak cum fırtınadan daha sert üzerine yağıyor.

Gözleri sıkıca kapanır, çılgınlıkları yağmur tarafından bastırılır. Kalçaları elinin etrafında kenetleniyor, vücudu titriyor.

Bugün ikinci kez boşalıyorum, elimin arkasından akan sıcak bir sel, döşeme tahtalarına damlıyor.

Gözlerimi teleskoptan ayıramıyorum.

Ona bir saniye bile bakmadan duramıyorum.

MARA

M Joanna bir gün beni kahvaltıda yakaladı. "Mara," dedi, "eşyaların hakkında ..."

"I Biliyorum." I irkildim. "Ben olmuştur bakıyor her yerde uzay için."

"Onu dışarı çıkarmalısın. Kendi eşyalarım için odaya ihtiyacım var." "Biliyorum. Bu hafta, söz veriyorum."

Bu sözü tutmamın imkanı yok. Gerçekten her gün arıyorum ama beş parasızım. Uygun fiyatlı bir stüdyo bulsam bile, depozitoyu bırakın, ilk ayın kirası için bile param yok.

Erin'in dizüstü bilgisayarını ödünç alıp sanatçıların mesaj panolarını bir kez daha taramayı planlıyorum. Onun yerine Onyx Group'tan yeni bir e-posta aldığımı görüyorum.

Açtım, spam bekliyordum.

Gözüme çarpan cümleler o kadar tesadüfi ki, hayretler içinde ve inanamayarak dört kez okuyorum.

Sevgili Bayan Eldritch,

Stüdyo alanı için başvurunuzu aldık. Clay Street'teki Alta Plaza binasında bulunan küçük stüdyomuzun şu anda müsait olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyoruz.

Genç stüdyo, gelecek vadeden sanatçılara ayda 200 \$ indirimli fiyatla sunulmakta olup, ödemenin ay sonunda yapılması gerekmektedir.

Eğer mekânı görmek isterseniz bu öğleden sonra saat 2:00'de bir randevum var.

Saygılar,

Sonia Bridger

Bir an için ev arkadaşlarımdan birinin bana şaka yapacak kadar zalim olup olmadığını merak ettim.

Ama hiçbirinin bu kadar iyi heceleyebildiğinden şüpheliyim.

Ellerim titreyerek olabildiğince hızlı bir şekilde cevap yazıyorum,

Bu inanılmaz olur, çok teşekkür ederim. Saat 2:00'de orada olacağım.

Onlar başkasına vermeden hemen oraya koşmak istiyorum.

Ayda 200 dolar duyulmamış bir şey. Buraya özel olarak başvurduğumu hatırlamıyorum ama bulabildiğim her yere adımı yazdırdım. Bu cennetten gelen bir kudret helvası gibi. Buna gerçekten inanamıyorum. Çok heyecanlıyım, her şeyi berbat edecek bir şey olacak diye ödüm kopuyor.

Brunch vardiyasında koştururken dikkatimi zar zor toplayabiliyorum. Arthur heyecanlı olduğumu ya da sadece işe yaramaz olduğumu anlayabiliyor, bu yüzden eve koşup üstümü değiştirmem için beni erken bırakıyor.

En profesyonel görünümlü kıyafetimi, keten bir köylü bluzunu ve neredeyse temiz bir kot pantolonu giyiyorum ve sonra aceleyle Clay Street'e gidiyorum.

Bayan Bridger zaten beni bekliyor. Uzun boylu ve zarif, demir grisi saçları ve uzun, aristokrat bir burnu var.

"Memnun oldum Mara," diyor elimi sıkarken. "Sana mekânı göstereyim."

Beni İskandinav tarzında beyaz boya ve sarı ahşaptan yapılmış, aydınlık ve modern Alta Plaza binasının koridorlarında gezdiriyor.

"İşte geldik," diyor ve koridorun sonundaki son stüdyonun çift kapısını açıyor.

Göz kamaştırıcı, güneş ışığıyla aydınlanmış bir çatı katına bakıyorum. Açıkta duran kanallar başımın üç metre üzerinde yükseliyor. Tabandan tavana pencereler Alta Plaza Park'a bakıyor. Hava taze ve serin, uzak duvar boyunca saklanmış süs limon ağaçları tarafından hafifçe kokulandırılmış.

Eğer burası küçük bir stüdyoysa, diğer odaların nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Joanna'nın alanının dört katı büyüklüğünde, benim evimin ana katından bile daha büyük.

Şaşırdım kaldım.

"Ne düşünüyorsun?" Sonia gülümsemesini bastırarak soruyor. "Ne zaman taşınabilirim?" Kekeliyorum.

"Şu anda açık," diyor. "Size ana kapı için bir anahtar kart verebilirim. Binaya günün yirmi dört saati erişim mümkün. Gördüğünüz gibi köşede bir mini buzdolabı var ve ana kattaki kafe mükemmel buzlu latte yapıyor."

"Ben öldüm mü? Burası cennet mi?"

Gülüyor. "Cole Blackwell çok cömerttir."

"Cole ... ne?" Gözlerimi bu mükemmel alanın her santimini taramaktan ayırmaya çalışarak söylüyorum. Burada yapabileceğim sanat . . . Başlamak için can atıyorum.

"Bay Blackwell bu binanın sahibi. Küçük stüdyolara indirim yapmak onun fikriydi. Çok sevimli bir kişiliği olmayabilir ama sanatçı dostlarını destekliyor."

"Doğru, harika," diyorum, bunu sadece kısmen anlayabiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ilk çocuğumu istese seve seve veririm. Burası sadece ... mükemmel."

"Buna gerek yok," diyor Sonia, elindeki panoyu bana uzatırken. "Tek ihtiyacım olan bir imza. Altı aylık bir kira sözleşmesiyle başlayabiliriz."

"Depozito var mı?" Bunun öldürücü darbe olacağını düşünerek sordum.

"Hayır," diye başını sallıyor. "Sadece ay sonunda bana bir çek getir."

"Nakit iyi mi?"

"Hepsi birler ve beşler olmadığı sürece," diyor.

"Görüyorum ki tanıdığın tek garson ben değilim."

"Bu sektörde neredeyse bir ön koşul" diye yanıtlıyor Sonia ve nazıkçe ekliyor: "Ben de bir zamanlar garsonluk yaptım."

"Teşekkür ederim," diyorum ona tekrar. "Gerçekten, sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Taşınma hizmetine ihtiyacınız olacak mı?" diye soruyor. "Eski stüdyonuzdan mı?"

Buna ihtiyacım var. Hem de çok.

"Ne kadar?" Endişeyle soruyorum.

"Ücretsiz" diye yanıtlıyor.

"Beni çimdikleme, uyanmak istemiyorum."

Sonia gülümseyerek, "Çıkarken resepsiyondan Janice ile konuşun, size randevu verecektir," dedi.

Sıcak güneşi, temiz ahşap dolapların kokusunu, bowling pisti gibi bir aşağı bir yukarı koşabileceğim sonsuz açık alanı içime çekmem için beni yalnız bırakıyor.

Hiçbir zaman kötü bir şey olduğunda ardından iyi bir şey geleceğine inanan biri olmadım.

Ama belki bu sefer doğru olabilir.

ÇARŞAMBA gününe kadar tüm malzemelerim Joanna'nın stüdyosundan temizlendi ve büyük bir özenle Clay Street'teki yeni stüdyoya taşındı.

Oda arkadaşlarım o kadar kıskançlar ki, "Bu harika Mara," diyen Peter dışında dayanamıyorlar ve toplamda on beş kelime konuşabiliyoruz.

"Cole Blackwell buranın sahibi mi?" Erin inliyor. "Muhtemelen onu her zaman göreceksin."

"Onu da mı becermek istiyorsun?" Heinrich onunla alay ediyor. "Sürtük sanatçıların tekeli ele geçirmeye mi çalışıyorsun?"

Joanna, "O tam bir pislik," diyor. "Hiç arkadaş canlısı değil."

"Yine de muhteşem," diye ekliyor Frank.

"Oh, vay canına," diye gülüyorum. "Bu gerçekten senden gelen bir şey, Frank. Çok seçicisin."

"O kadar da seçici değil," diyor Joanna. "Ne de olsa eskiden Heinrich'le çıkıyordu."

"Siktir git," diye kaşlarını çatıyor Heinrich.

Mesailerim boyunca bulutların üzerinde yüzüyorum, kolajım üzerinde çalışabilmek için stüdyoya gitmek için can atıyorum. Her gece geç saatlere kadar kalıyor, hayatımda hiç çalışmadığım kadar uzun saatler çalışıyorum. Eseri bitiriyorum ve hemen daha katmanlı ve detaylı yeni bir kompozisyona geçiyorum. Sadece akrilik değil, lak, düzeltici sıvı, sharpie ve spreyci boya gibi farklı malzemelerle denemeler yapıyorum.

Stüdyolar ayrı ve ses geçirmez, müziğimi yüksek sesle çaldığımda kimse aldırıyor gibi görünüyor. Gece sokaklar uzak görünüyor, altıma serilmiş mücevherli bir kumaş gibi parlıyor.

Uzun zamandır ilk kez umutlu ve hatta mutlu hissediyorum.

Sonia Cuma öğleden sonra kapımı çalıp SF Artists Guild'den hibe almaya hak kazandığımı söylediğinde bu his on kat daha yoğunlaştı.

"Ciddi misin sen?" Gıcırđıyorum.

"Panel Pazartesi günü gelip eserinizi görmek istiyor. Eğer gördüklerini beğenirlerse her bir katılımcıya iki bin dolar ödöl verecekler ve bir eserınızı önümüzdeki ay New Voices'da sergileyecekler."

Bayılacaktım gibi hissediyorum.

"Ne görmek istiyorlar?" Heyecanla sordum. "Bir kolajı yeni bitirdim. Ve bu yeni parçaya başladım ama henüz pek bir şey yapmadım..."

"Elinizde ne varsa gösterin," diyor Sonia. "Eksiksiz olması gerekmiyor."

Heyecan ve mide bulandırıcı dehşet içimde dalgalanıyor. Bunu çok istiyorum. Para harika olurdu, ama New Voices'da bir yer daha da iyi. Sadece davetlilere açık ve en büyük simsarlar orada olacak. Şovda bir parça almak beni gerçekten yükseltebilir.

Devam eden çalışmalarına bakıyorum. Harika bir şey, gurur duyuyorum.

Ama aklımda süzülen başka bir fikir vardı.

Taze bir tuval gerilmiş ve hazır, duvara yaslanmış durumda. Devasa bir şey. 1,5 metre yüksekliğinde, 1,5 metre uzunluğunda. Şimdiye kadar yaptığım en büyük resim olacaktı.

Acaba üzerinde çalışmaya başlasam mı? Sonia, paneli göstermek için resmimin tamamlanmasına gerek olmadığını söyledi... bu daha iddialı olurdu.

Belki de çok hırslı. Tam bir felaket olabilir.

Kolajımla boş tuval arasında gidip geliyorum.

Sonunda şövaleye geri döndüm. Yeni bir şeye başlamak büyük bir risk olurdu. Kolaj tekniğini uyguladım - şimdilik bununla devam etmeliyim.

Hafta sonu boyunca çok gerginim. İşte olmadığım her an, yeni kolaj üzerinde hararetle çalışıyorum ve panel görmeye gelmeden önce mümkün olduğunca çok şey yapmaya çalışıyorum.

Pazartesi sabahları bir saatimi dolabımı karıştırarak, sanki sihirli bir şekilde giyilebilir bir şeye dönüşecekmiş gibi kıyafetleri sağa sola savurarak geçiriyorum.

"Sanatsal" bir şey mi yoksa profesyonel bir şey mi giymem gerektiğine karar veremiyorum. Bu aptalca bir ikilem çünkü ben

aslında profesyonel bir şeyim yok. Kıyafetlerimin çoğu ikinci el, çok azı son on yılda üretildi.

Diğer sorun ise kollarımdaki bu lanet yaralar. Diğerleri nihayet solduğunda bunun olmasına çok kızdım. Tekrar normal görünmeye başladığımda.

Deli gibi görünüyorum. Bir gömlek daha denedikten sonra onu yırtıp odanın diğer ucuna fırlattığımda kendimi deli gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alarak kendime panelin bana bakmayacağını, kolaja bakacaklarını söylüyorum. Ya beğenecekler ya da beğenmeyecekler. Bu benim kontrolümde değil.

Çantamı kaptığım gibi stüdyoya gidiyorum.

PANEL GECİKTİ.

Duvardaki saatin tik taklarını duymuyormuş gibi davranarak kolaj üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Her zaman yaptığım gibi müzik çalamayacak kadar gerginim.

Sonunda koridordaki ayak seslerini ve kibar konuşmaların alçak mırıltısını duyuyorum. Biri kapıma vuruyor, hafif ve resmi.

"İçeri gel!" Mırıldanıyorum.

Kapı kırılarak açılır ve altı kişinin içeri girmesine izin verilir.

Sonia grubun başında. "Millet, bu Mara Eldritch, en umut verici genç sanatçılarımızdan biri! Gördüğünüz gibi yeni bir seri üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor. Mara, bu Sanatçılar Birliği'nin paneli: Martin Boss, Hannah Albright, John Pecorino, Leslie Newton ve tabii ki Cole Blackwell."

O isimleri sıralarken, çoğunun adını en azından daha önce duyduğum sanatçılardan oluşan panele dönüyorum. Gözlerim beş yüz arasında kayıyor ve sonunda en çok tanışmak istediğim adama, hayırseverim Cole Blackwell'e takılıyor.

Oda mide bulandırıcı bir sarsıntıyla eğilir.

Beynime kazınmış, asla unutulmayacak bir yüz görüyorum.

Tüylü siyah saçlar. Gümüşü bir ten. Yumuşak, şehvetli bir ağız. Jetten daha siyah gözler.

Başımda dikilen adam. Beni ölüme terk eden adam.

Ağzım açık, dehşet içinde donmuş bir halde ona bakıyorum. Sanki yirmi dakika geçmiş gibi hissediyorum.

Ama belki de sadece bir an olmuştur, çünkü Cole yumuşak bir şekilde, "Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, Mara. Uzayda işler nasıl gidiyor?"

Sessizlik geçip gidiyor. Ben Cole'a bakarken birkaç panel üyesinin yer değiştirdiğini duyuyorum.

Sonunda sesim, "İyi. Güzel. Teşekkür ederim."

Teşekkürler mi?

Ne oluyor lan?

Neden ona teşekkür ediyorum ki? Beni ölmek üzere olan bir böcek gibi yerde kıvrılırken gördü ve üzerime yürüdü.

Şimdi de aynı şekilde bana bakıyor: yüzü soğuk, gözleri parlak. O güzel ağzının köşeleri sanki gülümsemek istiyormuş gibi yukarı kıvrılıyor. . .

Bu manyak her şeyi tekrar yapıyor. Kıvrınmamı izliyor. Ve bundan hoşlanıyor.

Yüksek sesle bağırmak istiyorum, KIDNAPPED EDİLDİM! İŞKENCE GÖRDÜM! ÖLÜME TERK EDİLDİM! BU ADAM YAPTI! Ve eğer yapmadıysa, kesinlikle oradaydı. . .

"Peki, bugün ne üzerinde çalışıyorsun?" Leslie Newton söylüyor. Sesi yüksek ve parlak, sanki bu garip anı yumuşatmaya çalışıyormuş gibi.

Kendimi toparlamam lazım. Kolajımı görmek için buradalar. Her şey bu ana bağlı. Deli bir kadın gibi bağırmaya başlarsam her şeyi kaybederim.

Sarhoş gibi sersemlemiş bir halde tuvale doğru dönüyorum.

Boğazımı temizlemek için duraksayarak "Şey," diye mırıldandım. "Gördüğünüz gibi, bu yeni seride geleneksel olmayan sanatsal malzemelerle denemeler yapıyorum. Alternatif maddeleri katmanlayarak ve manipüle ederek lüks bir etki yaratıp yaratamayacağımı görüyorum."

"Peki bu fikre nereden kapıldın?" Martin Boss soruyor. Uzun boylu, sıska ve kel, siyah boğazlı kazak giymiş ve Buddy Holly gözlükleri takmış. Sesi keskin ve meydan okuyucu, sanki beni bir şeyle suçluyor.

Cole Blackwell'e bakmamaya çalışarak, "Mission Bölgesi'nde büyüdüm," diyorum. "Duvar resimleri ve grafitilerden ilham alıyorum."

Cole'un gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyorum. Uzun saçlarımın altından, ensem den terler boşanıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve dehşete kapılıyorum, lanet olası dehşete. Bir metre arkamda durduğuna inanamıyorum. Bu neden oluyor? Bu ne anlama geliyor?

Bu o, o olduğunu biliyorum.

Tıpkı o geceki gibi koyu renk bir takım elbise giyiyor ve gömlek yerine kaşmir bir polo giyiyor. Bu sıradan bir şey değil.

Bunu uydurmadım, uyduramazdım.

Bir başka panel üyesi, kırmızı şal elbiseli ve kalın bilezikli bir kadın bir soru soruyor ama kulaklarımdaki uğultudan duyamıyorum.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" Kekeliyorum.

Dönüp ona bakmam gerekiyor, bu da Cole'a doğru dönmem anlamına geliyor.

Şu an kesinlikle sırtıyor. Terlememi izliyor.

"Bu figürün Japon Neo-Pop'una bir gönderme olup olmadığını sordum," diyor kadın nazikçe.

"Evet," diyorum. "Sevimli ve uğursuzun yan yana gelmesi."

Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey mantıklı değil.

"Soyulmuş katmanları seviyorum," diyor son panel üyesi. Sanırım adı John'du ama şimdi hatırlayamıyorum. "Bu tekniğe odaklanan bir eser düşünmelisin."

"Doğru." Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek başımı sallıyorum. "Yapacağım."

Elimin tersinin değdiği yanağım ıslandı. Kahretsin, az önce yüzüme boya mı sürdüm?

Tenim yanıyor, ağlamak istiyorum. Herkes bana bakıyor, en çok da Cole. O siyah gözleriyle içimdeki hayatı çekip alıyor. Beni içine çekiyor.

Sonia, "Pekala, başka sorusu olan yoksa bir sonraki stüdyoya geçiyoruz" dedi. "Teşekkürler, Mara!"

"Teşekkür ederim. Hepinize," diye garip bir şekilde cevap veriyorum.

Gözlerim bir kez daha Cole Blackwell'e, o soğuk, kötü niyetli ve son derece çarpıcı yüze takılıyor.

"İyi şanslar," diyor.

Alay eder gibi.

Stüdyodan çıkıyorlar, Sonia bu sefer arkada.

Gitmelerini izliyorum.

Birdenbire oksijensiz kalmış gibi g ö r ü n e n bir odada nefes nefese kalıyorum.

Ne sadece oldu, ne sadece oldu, ne
Sadece oldu . . .

Burada kalmalıyım. Lanet çenemi kapalı tutmalıyım.

Onun yerine, Blackwell'in peşine düşerek odadan çıktım.

COLE

W Binanın karşı tarafındaki küçük stüdyoya girmek üzereyken Mara bana yetişiyor.

"Affedersiniz!" diye söylendi, yanakları pembeleşmişti. "Bay Blackwell ile bir dakika konuşabilir miyim?"

Diğer panel üyeleri dönüp bana bakıyor, razı olup olmayacağımı görmek için.

Sonia özellikle meraklıdır. Mara'ya stüdyoyu teklif etmesini söylediğim anda bir şeyler döndüğünü anladı. İndirimli fiyat bir uydurmaydı, benim tarafımdan o anda icat edilmişti. Bu hibe de öyle. Hepsi Mara'yı tam istediğim yere getirmek için bir koz: tamamen benim insafıma.

"Elbette," diyorum sessizce. "Geri kalanınız bensiz devam edin. Ben birazdan size katılacağım."

Mara'yı koridorda birkaç kapı aşağıdaki boş bir stüdyoya götürüyorum. Temiz, ıssız alana giriyorum. Kapıda tereddüt ediyor, benimle yalnız kalmaktan korkuyor.

"Geliyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Konuşmasını bekliyorum, göğsünün hızla inip kalkmasını izliyorum, yanaklarındaki telaşlı renk lekeleri beni heyecanlandırıyor.

Öfkeyle parlıyor, gözleri parlıyor, yanakları alev alev yanıyor. Koyu renk saçları, aramızdaki saf elektrik geriliminden dolayı yerçekimine meydan okuyarak yüzünün etrafında dönüyor. İnce elleri titriyor ve tırnaklarını kot pantolonunun baldırlarına geçiriyor.

"Sen olduğunu biliyorum," diyor, sesi kısık ve boğuk.

Bundan o kadar zevk alıyorum ki dayanamıyorum. Öfkesi, korkusu ve onu içine soktuğum lezzetli çıkmaz, hepsi güçlü bir kokteylde birbirine karıştı. Yüzümü gördüğünde yüzündeki şok ifadesi ve beyni kafatasının içinde dönüp dururken çalışmasını panelle tartışmak zorunda kaldığı o korkunç mücadele. Hepsini kaydettiğim için çok mutluyum. Bu gece tekrar izlemek için sabırsızlanıyorum.

"Ben neydim?" Hafifçe söyledim.

"Biliyorsun," diye tıslıyor. Tüm vücudu titriyor. Onu kendime doğru çekmek, bedenimde titreşen o titremeleri hissetmek isterdim.

"Lütfen açıklayın."

Gözleri öfke dolu yaşlarla parlıyor ama düşmelerine izin vermiyor. Dudakları şişmiş ve çatlamış, sanki onları ısıtıyormuş gibi...

"Biri beni sokaktan kaçırdı. Beni bağladılar, bileklerimi kestiler ve ormana bıraktılar. Sen de oradaydın. Seni gördüm. Başımda durup bana bakıyordun. İhtiyacım olduğunu gördün.

Yardım et. Ve sen üzerimden geçip gittin. Beni orada ölüme terk ettin."

"Ne tuhaf bir suçlama," diyorum. "Kanıtınız var mı?"

İstemediğini biliyorum. Sadece nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. "Seni gördüm," diye tıslıyor. "Polislere söyleyeceğim."

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ellerimi ceplerime sokup başımı eğerek ona bakıyorum. "Bu senin için pek çok soruna neden olur. Stüdyoyu kaybedersin tabii ki. Hibeyi de."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sesi yükseliyor, histerinin sınırı jiletli tel kadar keskin. "Bunu neden yapıyorsun? Bunu bana neden yaptın?"

Kolunu havaya kaldırıyor, böylece gevşek çan kolunun bileğindeki uzun, sivri yara izi ortaya çıkıyor. Yara izi hala iyileşiyor, deride bir yara gibi kabarık.

"Bunu ben yapmadım," diye alay ediyorum.

Mara bocalıyor, havaya kaldırdığı eli bir santim aşağı düşüyor.

İlginç; aslında onu kimin kestiğini bilmiyor. "Sen oradaydın," diye ısrar ediyor.

"Öyleyse ne olmuş?"

Bunu itiraf ettiğim için şok olmuş bir şekilde irkildi. "O zaman bunu sen yaptın!" diye bağırıyor.

"Hayır," diye homurdandım. "Ben yapmadım."

Hızlı bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Mara dönüp kaçmaya çalışıyor ama ben onun için çok hızlıyım. Onu yakaladım.

Kolundan tutup kendime doğru çektim, suçlayan elini ve damgalı bileğini havaya kaldırdım.

Dehşete düşmüş yüzüne bakıyorum, bileğine kilitlenmiş parmaklarım kadar bakışlarımla da onu olduğum yerde sabitliyorum.

"Dünyada avcıların sınırı yok," diye tıslıyorum. "Ve onları cezbedecek hasarlı kız eksikliği de yok. Bir erkeğin ilk kez o ısırılmış tırnaklarına ve biri sana yaklaştığında irkildiğine dikkat ettiğinden şüpheliyim. Sadece kolundaki o lanet yara izleri bile 'Kendime zarar vermeyi seviyorum, gel bana da zarar ver' diye bağırان bir reklam panosu. "

"Sen neden bahsediyorsun-" diye kekeliyor.

"ŞUNLAR," diye bağıriyorum, kolunu çekiştirerek diğer yara izlerini, eski olanları, kendisinden başka kimsenin neden olmadığı ince gümüşü çapraz çizikleri ortaya çıkarıyorum.

Şimdi gözyaşları yüzünün her iki yanından akıyor, ama kıpırdamadan duruyor, bana bakıyor, öfkeli ve meydan okurcasına.

"Bahse girerim adet görmeye başladığından beri siki olan her erkek tarafından avlanmışsındır," diye alay ediyorum.

"Siktir git," diye hırılıyor bana.

"Dur tahmin edeyim," diye gülüyorum. "Alkolik baba mı?"

Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkardı, tökezleyerek geri çekildi, zor nefes alıyordu.

Gitmesine izin veriyorum çünkü onu nasıl kavradığım hakkında hiçbir fikri yok - o benim sarmallarına sarılmış küçük bir tavşan ve bunun farkında bile değil.

"Aslında alkolik bir annem vardı," diyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak. "Bok kafalı üvey baba ama en azından yaratıcıydı. Anne tam bir ders kitabı, değil mi?"

Sesi beklediğimden daha kararlı.

Her zamankinden daha çok titriyor ama hâlâ koşmuyor.

"Eğer bana saldırmadıysan," diyor, "o zaman neden bana yardım etmedin?"

Omuz silkiyorum. "Kimseye yardım etmiyorum." "Bana bir stüdyo önerdin."

Gülüyorum. "O stüdyoyu sana yardım etmek için vermedim." "Neden o zaman?"

O görünüyor yukarı at Ben, neredeyse
yalvarıyorum, çaresiz anlamak için.

Ona söylemekte bir sakınca görmüyorum.

"Her şeyi yaptığım gibi bunu da yaptım: çünkü istedim."
Mara için bu hiç mantıklı değil.

Benim için bu dünyadaki her şeyin nihai nedeni bu.

İstediğimi elde ediyorum.

"Bana rüşvet veremezsin," diyor. "Sessiz kalmayacağım."

Homurdanıyorum. "Her iki şekilde de fark etmeyecek.
Kimse sana inanmayacak."

Yüzü kızarır, nefesi boğazında düğümlenir. Bu sinirlerine dokundu. Zavallı küçük Mara'ya daha önce de inanılmamıştı. Muhtemelen "yaratıcı" üvey babasıyla ilgili olarak.

Ona bir kez daha yaklaşarak dehşete düşmüş yüzüne bakıyorum ve ona acımasız, yalın gerçeği söylüyorum:

"Ben bu şehrin sahibiyim. Paramla, bağlantılarımla ve saf yeteneğimle. Benim hakkımda konuşmayı dene ve gör

ne olursa olsun akli dengesi yerinde değilmiş
gibi g r neceksin. Dengesiz." "Umurumda değil,"
diye fısıldıyor.

Kısık bir kahkaha
attım. "Yapacaksın,"
diyorum.

MARA

Itökezleyerek kendi stüdyoma geri döndüm, kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim, kalp atışlarım çılgınca dağılırken serin ahşaba yaslandım Kaburgalarım.

Zor nefes alıyorum, gömleğimin önünü tutuyorum, her zamankinden daha fazla terliyorum.

Yalan söylüyor! Yalan söylüyor!

Bana gaz lambası tutmayacak. O gece ne gördüğümü biliyorum. Orada durmuş, bana bakıyordu. Bunu ben uydurmadım, uyduramazdım. Yüzünü görmeden önce nasıl hayal edebilirdim ki?

Belki daha önce görmüşsünüzdür. Bir fotoğrafta. Bir dergide.

Hayır, siktir et. Fotoğrafını görüp unutmadım. Öyle bir şey olmadı.

Ne yapabilirim? Kime anlatabilirim?

Beni kaçırdı. Kaçırdı mı? Biri yaptı. Ve Cole oradaydı.

Hafıza parçaları beni her yönden kesiyor, parçalanmış bir ayna gibi pürüzlü. Küçük titreşimler, parçalar görüyorum. Gözyaşlarına boğulmak istiyorum ama hâlâ yakınlarda bir yerde olduğunu, beni duyabileceğini biliyorum. Bu binanın sahibi o. LANET OLASI BINANIN SAHİBİ!

Neler oluyor? Bu tesadüf, bu durum, kafam çatlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor. Neye inanacağımı bilemiyorum.

Belki de hayal etmiş olabilirim.

Ama onunla yüzleştüğimde verdiği tepki hiç de şaşırtıcı değildi. Kaşları düştü, gözbebekleri küçüldü, bir saniye bile tereddüt etmedi, bir yılan gibi saldırarak beni ısırıldı. Bu normal değil.

O olmadığını söylüyor.

Bu doğru mu? Doğru olabilir mi?

Bu da o gece ormanda iki ruhsuz psikopat olduğu anlamına gelir. Bu hiç mantıklı değil. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

İleri geri volta atıyorum, hala gömleğimi boğuyorum, bazen yüzümün alt yarısına kadar kaldırıp içine nefes alıyorum.

Ne yapmam gerekiyor?

Hibe ne olacak? Tüm eşyalarımın burada olduğu gerçeği ne olacak?

Bunların bir önemi var mı? Etrafta dolaşan bir katil olabilir. Kesinlikle var, Körfez Canavarı tarafından dövülen ve parçalara ayrılan haber kızlarında gördüm, bu arada bu çok üzücü bir takma ad - sanki medyanın kendisi ona bizim üzerimizde güç vermek istiyor.

Onu, önünde sadece av olabileceğimiz doğaüstü bir güce dönüştürmek.

Beni sokaktan aynı kişi mi kaçırdı? Cole Blackwell miydi?

Bu sorular aklımın her köşesinden bana bağıyor. Kendime hakim olamıyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Çılgın ve güçsüz hissediyorum ve gerçekten delirmiş olabilirim.

Blackwell de öyle dedi. Bana "dengesiz" dedi.

Onu herkesin önünde suçlarsam insanlar böyle düşünecek. Polisler bile bana inanmadı ve bu, ünlü ve zengin bir adamın olaya karıştığını duymadan önceydi.

Kimse bana inanmıyor çünkü hikayemin bir anlamı yok.

Neden biri beni sokaktan kaçırıp bileklerimi kestikten sonra orada bıraksın ki? Sadece on dakika sonra tamamen farklı bir adam ortaya çıksın diye mi?

Blackwell o olmadığını söyledi. Ama orada olmadığını da söyledi ve bu saçmalık. Ben ne gördüğümü biliyorum.

Ne gördüğümü düşündüğümü

biliyorum. Gerçekten dengesiz

olabilir miyim?

Bu benim için derinlere gömülmüş bazı şeyleri harekete geçiriyor. Aklınızın bir köşesinde sakladığınız ve hiçbir zaman, hiçbir koşulda bakmadığınız şeylerden bahsediyorum.

Annen çok iyi biri.

Ondan nasıl nefret

edebilirsin?

O sadece senin için en iyisini

istiyor. Yalan söylediğini

biliyorum.

Benim hakkımda söylediklerini anlattı.

Bana ne yaptığını
söyledi. İğrençsin.

Ve sonra, daha da derinde, benim en kötü parçamı
oluşturan ses. O parçayı koparıp ateşte yakmak isterdim
ama asla yapamam çünkü o benim bir parçam. DNA'mın en
derinlerinde.

Olduğun şeyden kaçamazsın.

Ben sadece her iyi annenin yapacağını yapıyorum.

Senin gibi bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu
hayal bile edemezsin.

Bütün anneler çocuklarını sever. Hepsini. Eğer seni
sevmiyorsam, bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?

Günlüğünü okudum. Çok tatlıymış gibi davranırken
gizliden gizliye ne düşündüğünü biliyorum.

Yatağında tek başına ne yaptığını
biliyorum. İğrençsin. İğrençsin.

Yüzüme bir tokat atıyorum, sertçe.

Sonra tekrar yapmamak için kendi bileğimi tutuyorum.

Artık bunu yapmayacaksın.

Kendine zarar verdiğinde, iz bırakırsın. Bu seni her şeyden
daha deli gösterir. O zaman kimse söylediğin tek kelimeye
bile inanmaz. Tüm izler senin yaptığın gibi görünür.

Artık daha iyi bir yolum var.

Sadece kullanmayı unutmamalıyım.

Nefes al. Hissettiklerini al. Onu bir şeye dönüştürün.

Yarım kalmış tuvalime, bu sabah çok gurur duyduğum
kolajıma bakıyorum.

Fena değil. Ama harika da değil.

Sadece güvenli.

Güvende olmak anlamsızdır. Güvende olmak bir yanılısamadır.

Biri beni sokaktan kaçırdığında güvende değildim. Bugün de Cole Blackwell'in stüdyosunda güvende olmadığımdan eminim.

deneği alamayacağım, bu çok açık. Blackwell benimle dalga geçiyor.

Siktir et o zaman.

Yarım kalmış kolajı şvaleden alıp duvara yaslıyorum.

Onun yerine daha büyük bir tuval koydum, beni korkutan, aslında tamamlamak için zamanım olmayan bir tuval.

Elime bir kova koyu renk çamaşır suyu alıp tuvale doğru fırlatıyorum ve yere yağmasına izin veriyorum.

Eğer bu herif beni tahliye etmeyi planlıyorsa, parkeye bebek bakıcılığı yapmayacağım.

Mücadele etmekten çok yoruludum. Ne zaman hayatımda biraz olsun ilerlediğimi hissetsem, bir şey beni tekrar tokatlıyor.

Belki de ortak payda benim. Belki de ben deliyim.

Ve belki de bu iyidir. Tanıştığım insanların yarısı gibi olmaktansa deli olmayı tercih ederim.

Fırçamı elime alıyorum ve hiç tereddüt etmeden çılgınca boyamaya başlıyorum.

I'm Gonna Show You Crazy - Bebe Rexha
Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

O geceyi düşünüyorum. Gerçek olduğunu bildiğim şeyleri hatırlıyorum: altımdaki soğuk zemin. Bükülmüş sırtımın, bağlı ellerimin ve kanayan bileklerimin acısını. Ağaçlardaki yalnız rüzgar hışırtısını, siyah, boş gökyüzünü hatırlıyorum.

Ve sonra ayak sesleri. . .

Daha önce duyduklarımdan daha hafif.

Göğsümde çırpınan umut.

Ve Cole Blackwell'in bana tepeden baktığını gördüğümde yaşadığım o mide bulandırıcı korku.

Acımasız. Acımasız. Meraklı . . . ama umursamaz.

Kalemimi elime alıyorum ve tuvale bir taslak çizmeye başlıyorum: bükülmüş ve bağlanmış bir kız vücudu. Benim vücudum.

İstediği kadar inkar etsin. Ben ne olduğunu biliyorum. Bir fotoğraf kadar net çizebilirim.

Yeni resim üzerinde hararetle çalışıyorum, ta ki binanın her yerinde ışıkların kapandığını, insanların ayrılırken birbirlerine iyi geceler dilediklerini duyana kadar.

Kilitli olduğundan emin olmak için atölye kapısını bir kez daha kontrol ediyorum. Sonra resme dönüp çalışmaya devam ediyorum.

Bütün gece çalışıyorum.

COLE

A Mara ile yollarımız ayrılır ayrılmaz panele bir bahane uydurdum ve binanın en üst katındaki kendi ofisime geri döndüm.

Sırada ne var?

Tüm stüdyoların kapılarının üzerinde güvenlik kameraları bulunmaktadır.

Mara'nın yayınları doğrudan bilgisayarıma geliyor. Çalışırken her hareketini görebiliyorum.

Stüdyoyu adımlarken onu izliyorum, çıldırmış gibi.

Benim önümde kendini toparladı ama şimdi aşırı nefes alıyor, tişörtünü çekiştiriyor ve tırnaklarını yiyor.

Sıkıntısının tadını çıkarıyorum. Onun çöküşünü görmek istiyorum. Ya da en azından bir parçam öyle istiyor.

Diğer kısmı onun dövüşünü izlemek istiyor.

Onun inatçılığından zevk alıyorum. Ve onu ezip geçmek istiyorum.

Stüdyonun ortasında duraklar. Yüzüne sert bir tokat atar. Çarpma sesi boş odada yankılanıyor. I

kırılma anına tanıklık ettiğimi düşünüyorum.

Belki de öyleyimdir.

Çünkü Mara çatlıyor. Buna şahit oluyorum. Ama kabuğundan başka bir şey çıkıyor. Hareketsiz duran, kıpırdamayan, tırnaklarını yemeyen biri. Pencereleere ya da kapılara bakmayan biri.

Yarım kalmış kolajı kaptığı gibi şövalenin üzerinden çekip alıyor. Yerine, iki katı büyüklüğünde yeni bir tuval koyuyor ve üzerine koyu bir yıkama fırlatıyor, boya yere damlıyor.

Hızla ve kudurmuşçasına çalışmaya başlar. Hararetle odaklanmış, yüzünde ve kollarında boya izleri var, gözleri tuvale sabitlenmiş.

Kompozisyonun şekillenmesini izliyorum.

Orantı konusunda mükemmel bir gözü var, her şey dengede.

Başka sanatçıların eserlerine hayranlık duymak benim için nadirdir. Her zaman eleştirilecek bir şey, yerinde olmayan bir şey vardır. Ama Mara'da elbiseyi boyadığı andan itibaren fark ettiğim şey şuydu: estetik anlayışı benimki kadar ince bilenmiş.

Onu çalışırken izlemek kendimi çalışırken izlemek gibi.

Bilgisayar ekranına yapışıp saatlerce onun kompozisyonunu çizmesini ve renkleri bloklamaya başlamasını izliyorum.

Sonia'nın kapıyı çalması beni ürkütüyor. Kafasını içeri uzattığında kaşlarımı çatarak doğruluyorum.

"Artık dışarı çıkabilirsin." Sırıttıyor. "Panel gitti." "Güzel," diyorum. "Bütün bu saçmalıklardan nefret ediyorum."

Ofisime adımıını attı, neredeyse kapının hemen arkasında duran golf çantasına takılıp düşüyordu.

"Bu oyundan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" diyor.

"Bu bir zihin oyunu, beden değil. O yüzden evet, hoşuma gidiyor. Siz de devam etmelisiniz. Golf sahasında ne kadar çok iş yapıldığını çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum," diyor Sonia isyan edercesine ve sopalarım zehirli bir bakış fırlatıyor. "Finalistler için puanlarına bakmak ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ben çoktan kararımı verdim."

Sonia, incelemem gereken tüm başvuruları içeren klasör yığını tutuyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var.

"Dur tahmin edeyim..." diyor.

"Mara Eldritch'e gidiyor." Başımı salladım.

"Hm," diyor dudaklarını büzerek. "Bu paneli kızdıracak. Söz sahibi olmayı sevdiklerini biliyorsun..."

"Ne istedikleri umurumda değil," diye çıktım. "Hibeyi ve bu yılki bütçelerinin yarısını ben karşılıyorum, o yüzden sineye çeksinler ve kendilerine söyleneni yapsınlar."

"Tamam, onlara söylerim," diyor Sonia, her zamanki gibi uysalca. İş tanımının temel noktalarının itaat ve sağduyu olduğunu biliyor.

Yine de kapı aralığında oyalanır, merakı dizginlenemeyecek kadar güçlüdür.

"Ne olursa olsun, ben de Mara'yı seçerdim."

"Çünkü sen zevk sahibisin," diyorum. "Diğerlerinin aksine."

"Onu nasıl buldun?" Sonia rahat bir tavırla soruyor.

"Başka bir sanatçı tarafından tavsiye edildi."

Sonia'nın daha fazlasını duymak için can attığını söyleyebilirim ama şimdiden sabrımın sınırlarını zorluyor.

"New Voices için neler yapacağını görmek beni heyecanlandırıyor," diyor.

Çoktan bilgisayar ekranına döndüm ve Mara'nın hafif figürünün geniş tuvali boyayla kaplamak için eğilip gerilmesini izliyorum.

Sonia kapı aralığında tereddüt ediyor.

"Bu arada . . . Jack Brisk Olgıatı'nız için teklifini arttırdı. Size 2.4 milyon ödemeye ve Picasso'sunu da takas etmeye hazır."

Homurdanıyorum. "Eminim öyledir."

"Sanırım bu bir hayır demek?"

Masamın tam önünde gururla asılı duran pırıl pırıl güneş modelini gösteriyorum. Her gün, her dakika, hiç bıkmadan onu gördüğüm yere.

"Bu, İtalyan camının en büyük ustasının günümüze ulaşan tek eseridir. Onun teknikleri modern çağda henüz aşılamadı. Ve bunun yanı sıra, çok güzel-şuna bir bakın. Nasıl parladığına bakın. Kalbini göğsünden çıkarıp bana verse bile bunu Brisk'e satmazdım."

"Tamam, Tanrım," der Sonia. "Ona bunun manevi değeri olduğunu ve satmak istemediğini söyleyeceğim."

Gülüyorum.

"Manevi değeri mi? Sanırım haklısınız, babam öldüğünde mirasla satın almıştım."

Sonia bocalar. "Oh, öyle mi? Özür dilerim, bunu bilmiyordum." "Doğru." Gülümsüyorum. "Kutlama yaptığımı söyleyebilirsin." Sonia bunu düşünerek bana baktı.

"Büyük adamlardan her zaman büyük baba olmaz" diyor. Omuz silktim. "Bilemem. Hiç iyi baba tanımıyorum." "Çok alaycısın," diye üzüntüyle başını sallıyor Sonia.

Gözlerim çoktan bilgisayar ekranımdaki Mara'nın figürüne geri döndü.

Tolstoy, mutlu ailelerin hepsinin birbirine benzediğini, ancak mutsuz ailelerin kendi tarzlarında mutsuz olduklarını söyledi.

Mara'nın kötü çocukluğu tipik olabilir ama ben yine de onun geçmişini bilmek istiyorum.

Kimseye ya da hiçbir şeye ilgi duyamadığım şu günlerde, merakımı yok denecek kadar az bir şekilde uyandırıyor.

Sanki kimi düşündüğümü biliyormuş gibi Sonia, "Mara'ya iyi haberi sen mi vermek istersin yoksa ben mi vereyim?" diye soruyor.

"Ona sen söyle," diyorum. "Ve benden geldiğini bilmesine izin verme."

Sonia kaşlarını çatıyor. "İyi bir adam olduğunun bilinmesine neden bu kadar karşı çıkıyorsun?"

"Çünkü ben iyi bir adam değilim," diyorum ona. "Azıcık bile değilim."

MARA

E abahın erken saatlerinde, köşedeki pırıl pırıl paslanmaz çelik lavaboda nihayet fırçalarımı duruluyor ve ellerimi yıkıyorum.

Bütün gece çalıştım ve şimdi de brunch vardiyam var. Ama hiçbir şeyden pişman değilim. Bu resim daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde canlanıyor. Keşke şu anda üzerinde çalışmaya devam edebilseydim.

Dağınık eşyalarımı topluyorum, duvara asılı büyük aynanın önünde duruyorum, böylece boya izleri olan kuş yuvası saçlarımı toparlayabiliyorum.

Bunu yaparken, yansımada daha önce fark etmediğim bir şey görüyorum: kapının üzerine monte edilmiş, stüdyoya doğrultulmuş bir kamera. Kaşlarımı çatıyorum ve boş siyah merceğe doğru dönüyorum.

Neden burada bir kamera var?

Sürekli kayıt mı yapıyor?

İçimden bir ses evet, öyle diyor.

Birden kendimi utangaç hissettim, bütün gece resim üzerinde çalışırkenki spastik davranışlarımı hatırladım.

Kendi kendime mi konuşuyordum? Kıcı mı kaşıyordum?

Cole Blackwell'in beni izlediği paranoyasına kapıldım.

Beni tedirgin ediyor ve ona güvenmiyorum. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama deneyimlerim bana bir erkeğin bana özel bir ilgi göstermesinin asla iyi bir şey olmadığını öğretti.

Ayrılırken zemin kattaki kafede duruyorum ve Sonia'nın çok iyi olduğunu söylediği buzlu lattelerden birini ısmarlıyorum. Haksız değil; kahve zengin ve mükemmel hazırlanmış.

Ben çıkarken Sonia'nın kendisi ön kapıdan girdi.

Beni görmemiş olmasını dilerdim, çünkü şık kırmızı bir pantolon giymiş, saçları yeni fönlenmiş ve ruju tertemiz. Oysa ben geceyi bir çöp kamyonunun arkasında geçirmiş gibiyim.

Ayrıca, Cole'la konuştuysa, bana çıkış kağıtlarımı verme ihtimali yüksek.

"Oh, Mara!" diyor, "Erken geldin."

"Hey," diyorum gergin bir şekilde. "Ben de tam çıkıyordum aslında. Geç saate kadar çalışıyordum, umarım sorun olmaz."

"İyiden de öte." Gülümsüyor. "Bu yüzden yirmi dört saat erişiminiz var."

"Evet . . ." Ben de öyle dedim. "Aslında merak ediyordum. Stüdyoda bir kamera fark ettim. Kapının hemen üstünde."

"Oh, evet," diyor. "Bütün stüdyolarda var. Bu sadece güvenlik amaçlı - geçmişte hırsızlıkla ilgili sorunlar yaşadık. Endişelenmeyin, kimsenin yayına erişimi yok. Sadece bir olayın meydana geldiği durumlarda incelenebilir."

"Elbette." Başımı salladım.

Söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. Cole bu binanın sahibi ve o kameraların orada olmasının bir sebebi var.

"Sana iyi haberlerim var," diyor Sonia.

"Öyle mi?" Hâlâ kamerayı düşünerek söylüyorum.

"Lonca tüm başvuruları inceledi . . . hibe için siz seçildiniz!"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Sen ciddi misin?"

"Tamamen." Etiketinde adımın özenle yazıldığı ince bir zarfı bana uzatıyor. "Bu senin çekin. Ve birkaç hafta içinde New Voices'da gösterileceksin!"

Şaşırmış bir halde zarfı tutuyorum. "Sen benim iyilik perimmişsin gibi hissetmeye başlıyorum, Sonia."

Gülüyor. "Kötü bir üvey anneden daha iyi."

Neşeli adımlarla ofisine doğru ilerliyor.

Zarfı açtım ve üzerinde tam adımın yazılı olduğu, iki bin dolarlık, siyah beyaz çeki çıkardım.

Ne haltlar dönüyor burada?

Blackwell'le yüzleştikten sonra o bursu almamın imkanı yoktu. Aslında Sonia'nın bana eşyalarımı toplayıp gitmemi söylemesini beklerdim.

Onun yerine bana bir çek uzattı.

Bu da Blackwell'in bana bir iyilik daha yaptığı anlamına geliyor. İyiliğın her zaman bir bedeli vardır.

Ne istiyor bu herif?

Vardiyamdan önce duş alıp üstümü değiştirebilmek için aceleyle eve gidiyorum. Küçük odam, lüks stüdyo alanıyla karşılaştırıldığında şimdiden sıkışık ve pis geliyor. Aceleyle bir parça kızarmış ekmekle karnımı doyururken oda arkadaşlarım beni soru yağmuruna tutuyor.

"Blackwell'le tanıştın mı?" Erin diyor. "Nasıl biriydi?"

"Bir sık," diye mırıldanıyorum tostun etrafında. "Tıpkı Joanna'nın dediği gibi." "Ne hakkında konuştunuz?" Frank soruyor.

Hepsi gözleri fal taşı gibi açılmış ve hevesli, renk teorisi ya da en büyük etkilerimiz hakkında konuştuğumuzu sanıyorlar.

Onlara tam olarak neler olduğunu anlatmak isterdim. Ama Cole'un tehdidini hatırlayarak tereddüt ediyorum. Kimse sana inanmayacak. ..sadece daha dengesiz görüneceksin.

Bunlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlara tam olarak ne olduğunu anlatabilmeliyim.

Ama kendimi kekelerken ve koltuğumda dönerken buluyorum, gözleriyle buluşamıyorum.

İnsanların bana inanmadığı uzun ve çirkin bir geçmişim var. Hikayeler çarpıtıldı, gerçekler değiştirildi, insanlar göründükleri gibi değildi.

Gerçeklik duygunuzla gerçekten oynamaya başlar. Ne zaman biri size yanıldığınızı, söylediğiniz gibi olmadığını, olamayacağını, yalancı olduğunuzu, çocuk olduğunuzu, anlamadığınızı söylese ...

Her balta darbesi kendinize olan güveninizden bir parça koparır, ta ki siz artık kendinize bile inanmayana kadar.

"Bir hibe hakkında konuşmuştuk," diyorum ve çeki masanın üzerinden Joanna'ya doğru itiyorum. "Bunu sana imzalayacağım - bu ayın ve son ayın kirası için sana borçlu olduğumu biliyorum."

"Sana birkaç hafta idare edebileceğimi söylemiştim..."
Joanna, zarif yüz hatlarının kaşlarını çatmış olduğunu söylüyor.

"Biliyorum. Teşekkür ederim ama artık bende."

Frank zarfı yırtarak açtı ve çeki çıkardı. "İKİ BIN DOLAR MI? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Biliyorum," diyorum kızarak. "Sonunda şansım yaver gitti." "Bu şans değil," diyor Joanna. "Sen yeteneklisin."

Erin çeki Frank'in elinden çekip alır, böylece kendisi de bakabilir.

"Senden hoşlanıyor mu?"

diyor. "Erin!" Joanna onu azarlar.

"Hayır!" Başımı şiddetle sallıyorum.

"Nereden biliyorsun?" Frank söylüyor.

"Güven bana, Blackwell benden hoşlanmıyor. Hatta benden nefret bile edebilir." Gözlerinin soğukluğunu hatırlayarak ürperiyorum.

. karanlık, boş bir alan. Yaşam belirtisi yok.

"O zaman neden sana yardım etmeye devam ediyor?" Erin diyor ki.

Dudağımı ısırıyorum, biraz fazla sert. "Gerçekten bilmiyorum."

ÜÇ SAAT SONRA, Cole Blackwell masalarımından birine oturduğunda, brunch vardiyasının derinliklerinde, tatlı

patates hash tabaklarını ve ustaca düzenlenmiş avokado tostunu taşıyorum.

Neredeyse mimoza tepsimi düşürecektim.

Cole o kadar çarpıcı bir figür çiziyor ki, kaldırımdaki masalarda oturan neredeyse herkes ona bakıyor. Yüz metre çapındaki her kadın aniden saçlarını düzeltmek ve dudak parlaticılarını kontrol etmek zorunda kalıyor. Patronum Arthur bile gözlerini kısıp kaşlarını çatıyor ve ünlü birinin oturup oturmadığını merak ediyor.

Cole, bazı modeller ve rock yıldızları gibi zahmetsiz bir şöhret görünümüne sahip. Uzun boylu, zayıf ve beş haneli rakamlara mal olduğunu bildiğiniz kıyafetler içinde zarif bir şekilde giyinmiş. Bunu tamamlayan şey onun umursamaz kibri. Sanki tam önünde size bir otobüs çarpsa farkına bile varmayacakmış gibi.

Ayrıca çok güzel. O kadar büyüleyici ki bu ona olan güvensizliği arttırıyor. Bu kadar güzel biri iyi olamaz, bu imkansız. Güç yozlaştırır ve güzellik aklı bozar.

Açık havada daha da yakışıklı görünüyor, gri ışık solgun teninde hafifçe parlıyor, koyu renk saçları rüzgârda savruluyor ve ceketinin yakası jilet gibi keskin çene çizgisine doğru dönüyor.

Ben onu görmeden çok önce o beni gördü. Çoktan sırtıtmaya başlamıştı, kara gözleri kötülükle parlıyordu.

"Bana şu mimozalardan bir tane getir" diye emrediyor.

Sanırım ondan nefret ediyorum. Onun mağrur yüzünü gördüğümde içimde bir öfke dalgası kabarıyor.

"Hostesin sizi oturtmasını beklemeniz gerekiyor," diye mırıldandım.

"Eminim bir masayı daha idare edebilirsin."

"Buyurun." Nezaketsizce eline bir menü tutuşturdum.

Birkaç dakika sonra içkisiyle döndüğümde, "Benimle yemeni istiyorum" dedi.

"Gelemem. Vardiyanın ortasındayım."

"Bana bir kahve getir o zaman, ben de bekleyeyim."

"Hayır," diye çıktım. "Burada o kadar uzun süre oturamazsın."

"Müdürünüzün aldıracağını sanmıyorum. Ona sorayım mı?"

"Bak," diye tısladım. "Bana o bursu vererek ne y a p m a y a çalıştığını bilmiyorum. Beni bu kadar kolay satın alamazsın."

"Seni satın a l m ı y o r u m , " diyor Cole, siyah gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Sana daha önce de söyledim, nasıl bir hikâye anlattığın umurumda değil."

"O zaman neden bana verdin?"

"Çünkü senin çalışman en iyisiydi."

Bu bana bir tokat gibi çarptı, her ne kadar iltifat olması gerekse de. Kulağa tamamen gerçekçi geliyor. Ve Tanrım, buna inanmak istiyorum. Ama ona bir saniye bile güvenmiyorum.

"Vardiyanı bitir," diyor Cole, beni buyurgan bir şekilde reddederek. "Sonra konuşuruz."

Döndüğüm her yerde gözlerini üzerimde hissederek brunch mesaisini bitiriyorum. Cildim yanıyor ve genellikle uykumda yapabileceğim işleri beceriksizce yapıyorum.

"Bu karavan da neyin nesi?" Arthur bana soruyor.

"Üzgünüm, benimle konuşmak için bekliyor.

Stüdyomun sahibi."

"Oh, rakip bir patron, ha?" Arthur kıs kıs gülererek Cole'u daha yakından gözlemlemek için köşeden bakar.

"O benim patronum değil." Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Zengin birine benziyor," diyor Arthur. "Ona çıkma

teklif etmelisin." "Hayatta olmaz."

"Yine de zengin, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Biliyordum." Arthur bilgece başını sallar. "Her zaman anlayabilirim."

"O giyiyor a Patek Philippe. Sen değil tam olarak Müfettiş Poirot."

"Küstahlığı bıraksan iyi olur, yoksa seninle asla

çıkamaz." "ONUN BENİMLE ÇIKMASINI

ISTEMİYORUM!"

Arthur bana acıyarak baktı. "Kadınlar hep böyle der."

Keşke Arthur ve Cole'u iki elimle aynı anda tokatlayabilseydim.

"Peki, devam et o zaman," dedi Arthur. "Kapanış görevlerini ben hallederim."

"Teşekkürler," diyorum, aslında minnettar değilim.

Önlüğümü çıkarıp Cole'un karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Ne sipariş edelim?" diye soruyor.

"Aç değilim."

"Yalancı. Bütün gece çalıştıktan sonra açlıktan ölüyor olmalısın."

Dudaklarının şehvetli şeklini ve o çirkin elmacık kemiklerini görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi ona dikiyorum. Sadece elmastan daha sert olan bakışlarının soğuk parlaklığına odaklanmaya çalışıyorum.

"Beni gözetlediğini biliyordum," diyorum.

Cole omuz silkiyor, utanmadan. "Burası benim stüdyom. İçeride olup biten her şeyi biliyorum."

"Benden ne istiyorsun?" Talep ediyorum. "Neden benimle

taşak geçiyorsun? Biliyorum, inkar etme."

"Seninle dalga geçmek mi? Teşekkür etmek için komik bir yol."

"Sana söyledim, bana o bursu vermiş olman-"

On yıldır ilk kez bir masada beklemeye karar veren Arthur tarafından rahatsızlığımı yakından gözlemlene zevkine erişebilmek için sözüm kesiliyor.

"Günaydın!" diye bağıyor. "Siz iki güzel insan için ne getirebilirim?"

Cole öylesine şaşırtıcı bir içtenlikle gülümseyerek Arthur'a dönüyor ki, ağzım açık kalıyor. Tüm yüzü değişiyor, aniden canlanıyor. Sesi bile yumuşuyor, sıcak ve esprili bir hal alıyor.

"Mara bana ne kadar aç olduğunu söylüyordu," diyor Cole. "Ona en sevdiği şeyleri ısmarlamak istiyorum - eminim nelerden hoşlandığını biliyorsunuzdur."

"Aman Tanrım," diyor Arthur, gözlüklerinin arkasından gözleri kocaman açılmış bir halde. "Ne kadar da cömert."

Eğer oturuyor olmasaydım, şu anda kaburgalarımın dirsek atıyor olurdu.

"Ben cömert biriyim," diyor Cole, sırtışı genişleyerek. "Fark ettiğin için teşekkür ederim."

Arthur gülüyor. "Bir de Mara'nın seninle kahvaltı etmek istemediğini düşün."

"Aptal Mara," diyor Cole, elimi öldürücü hissettiren bir şekilde okşayarak. "Kendisi için neyin iyi olduğunu asla bilmez."

Arthur bundan o kadar keyif alıyor ki siparişimizi vermek için ayrılmak istemiyor. O ayrılmadan önce birkaç kez yüksek sesle boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

O gider gitmez elimi Cole'dan geri çekiyorum. "Sana ihtiyacım yok," diye bilgilendiriyorum onu.

Cole homurdanıyor.

"Ne sikim bilmiyorsun. Beş parasızsın, stüdyon yok, zar zor kira ödüyorsun. Bağlantıların ve paran yok. Kesinlikle yardımına ihtiyacın var."

Keşke bunun için bir argümanım olsaydı.

Tek yapabildiğim kaşlarımı çatmak ve "Şimdiye kadar gayet iyi idare ettim" demek.

Cole sıkıntıyla uzun bir iç çeker.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. İlk tanışmamızı bir kenara bıraksak bile -ki bu senin en iyi anın değildi- gerçek dünyada da pek iyi durumda değilsin. Ama şimdi benimle tanıştın. Ve birkaç hafta içinde New Voices'da gösterime gireceksin. Tanıdığım birçok komisyoncuya seni şahsen tavsiye edebilirim. Sana açabileceğim kapılar hakkında hiçbir fikrin yok. . ."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neyin karşılığında?"

Cole gülümsüyor. Bu onun gerçek gülümsemesi, Arthur'a gösterdiği değil. Sıcak ya da dostça bir yanı yok. Aslında, oldukça korkutucu.

"Benim çırağım olacaksın," diyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Biz olsun için Biliyorum her biri diğer. Ben ver sen tavsiye, mentorluk. Bu tavsiyelere uyacak ve gelişeceksiniz."

Söylediği sözler kulağa gayet iyi geliyor. Yine de içimden bir ses, gizli bir maddesi olan bir şeytan pazarlığına imza atmak üzere olduğumu söylüyor.

"Burada kaçırdığım bir tür cinsel ima mı var?" Diyorum.
"Siz sanat dünyasının Weinstein'ı mısınız?"

Cole sandalyesinde arkasına yaslanmış, tembelce mimozasını yudumluyor. Bu yeni pozisyon, uzun bacaklarını ve kaşmir kazağının altında esneyen güçlü göğsünü kesinlikle kasıtlı bir şekilde sergiliyor.

"Seks için kadınlara rüşvet verecekmişim gibi mi görünüyorum?" "Hayır," diye itiraf ediyorum.

Yarımbenim oda arkadaşları olur siktir
Cole içinde a kalp atışı. Aslında, Peter hariç hepsi.

Düşünerek tırnağımın kenarını ısıırıyorum.

"Tırnaklarını yeme," diye tersliyor Cole. "Bu iğrenç bir şey." Ona kaşlarımı çatarak tırnağımı daha sert ısıırıyorum.

Otoriter ve kontrolcü olacak, şimdiden söyleyebilirim.
İsteddiği bu mu? İplerinde dans eden bir kukla mı?

"Stüdyonu görmeye gelebilir miyim?" diye sordum.

Bu cüretkâr bir istek. Cole Blackwell stüdyosunu kimseye göstermez. Özellikle de bir dizinin ortasındayken. Bunu istemeye hakkım yok ama kabul edebileceğine dair garip bir his var içimde.

"Şimdiden taleplerde mi bulunuyorsun?" Cole öyle diyor.
Pipetini buzunun içinden soğuk bir tıklama sesiyle karıştırıyor.

"Elbette bir çırak ustayı iş başında görmeli," diye cevap veriyorum. Cole gülümsüyor. Kendisine "usta" denmesinden hoşlanıyor.

"Bunu düşüneceğim," diyor. "Şimdi ..." masanın üzerinde

öne doğru eğiliyor, ince, solgun ellerini önünde birleştiriyor. "Senin hakkında konuşacağız."

Hay sikeyim. Bu benim en sevmediğim konu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Bana aç gözlerle bakıyor. "Her şeyi."

Sertçe yutkunuyorum. "Pekâlâ. Hayatım boyunca burada yaşadım. Hep bir sanatçı olmak istedim. Şimdi de öyleyim sayılır."

"Peki ya ailen?"

Düşündüm de, bu benim en sevmediğim konu.

Tekrar tırnaklarımı yememek için ellerimi kucağıma koyuyorum.

"Benim hiç ailem yok," diyorum.

"Herkesin ailesi vardır."

"Ben değil." Dudaklarımı birbirine bastırmış, inatçı bir şekilde ona bakıyorum. "Alkolik anne nerede?" Cole söylüyor.

Bana göre stüdyodaki konuşmamız bağırarak yapılan suçlamalar ve tam bir kafa karışıklığından ibaretti. Görünüşe göre Cole, ağızımdan kaçırdığım ve şimdi hararetle pişmanlık duyduğum kısım da dahil olmak üzere her kelimeyi hatırlıyor.

"O Bakersville'de," diye mırıldandım.

"Peki ya üvey baba?"

"Bildiğim kadarıyla New Mexico'da yaşıyor. İkiisiyle de yıllardır konuşmadım."

"Neden?"

Kalbim güm güm atıyor ve annemi düşünmek zorunda kaldığımda midemde her zaman ortaya çıkan o mide bulandırıcı, kıvranan hissi hissediyorum. Onu kapana kısılmış gibi tutmayı seviyorum.

Beynimdeki kilitli bir kapının ardında. O duygusal bir kanser - eğer dışarı çıkmasına izin verirsem, her parçama bulaşacak.

"O tanıdığım en kötü insan," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Buna üvey babam da dahil. On sekiz yaşına bastığım gün kaçtım."

"Gerçek baban nerede?"

"Öldü."

"Benimki de öyle," diyor Cole. "Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Bunun bir şaka olup olmadığını merak ederek ona sertçe bakıyorum.

"Babamı severdim," diyorum soğuk bir şekilde. "Onu kaybettiğim gün hayatımın en kötü günüydü."

Cole gülümsüyor. "Şimdiye kadarki en kötü gün."

Ne. Ne. Sikeyim.

"Demek babam öldü, seni sevgili annenle yalnız bıraktı ve aranızda tek kuruş yok," diye beni dürtüklüyor Cole, sanki benimdeki o berbat yılların kokusunu hâlâ alabiliyormuş gibi burnunu kırıstırarak.

"Fakir olmaktan daha kötü şeyler de var," diyorum ona. "Saçlarımın tarandığı, temiz bir üniformamın olduğu, özel bir okula gittiğim ve her gün öğle yemeğimin hazır olduğu bir dönem vardı. Cehennem gibiydi."

"Aydınlat beni," diyor Cole, bir kara kaşı kalkık.

"Hayır," dedim açıkça. "Ben sizin eğlenmeniz için bir gösteri değilim."

"Neden bu kadar hırçınsın?" diyor. "Hiç işbirliği yapmayı denedin mi?"

"Deneyimlerime göre, erkekler 'işbirlikçi' derken 'itaatkâr' demek istiyorlar. "

Sırıtırıyor. "Peki hiç itaatkâr olmayı denedin mi?"

"Asla."

Bu bir yalan. Ben denedim. Tek öğrendiğim, hiçbir boyun eğmenin bir erkek için yeterince iyi olmadığı. Yuvarlanabilir, karnınızı gösterebilir, merhamet için yalvarabilirsiniz ama size vurmaya devam edeceklerdir. Çünkü nefes almak bile öfkeli bir erkeğin gözünde isyankârlıktır.

Cole'un karanlık gözleri yüzümde geziniyor ve bana saklamayı tercih ettiğim her düşünceyi görebildiği gibi rahatsız edici bir his veriyor.

Neyse ki Arthur'un önümüze birkaç tabak dumanı tüten yemek koyması beni kurtardı.

"En iyi şarkıların hepsi," diyor genişçe sırtarak.

Cole, "Olağanüstü görünüyor," diyor ve bir düğmeye basarak cazibeyi açıyor.

Ancak Arthur yanımdan ayrıldıktan sonra Cole her zamanki eleştirel bakışlarıyla yemeği inceliyor.

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Bu domuz pastırması örnek tabağı," diyorum, sanki her biri bir düğün davetlisiymiş gibi süslü yazılarla etiketlenmiş dört adet marine edilmiş birinci sınıf domuz göbeği şeridine doğru başımı sallayarak.

Cole kaşlarını çatıyor. "Yoğun görünüyor."

"Ağızına atacağın en güzel şey bu. Bak," Biberiyeli balzamik pastırmadan bir ısırık kestim. "Önce bunu dene."

Cole bir ısırık alır. Yavaşça çiğniyor, ifadesi şüphelilikten gerçek bir şaşkınlığa dönüşüyor.

"Vay anasını," diyor.

"Sana söyledim, bunu şimdi dene. Esmer şekerli tarçın."

İkinci şeritten bir ısırık alıyor, kaşları kalkıyor ve ağzında isteksiz bir gülümseme beliriyor.

"Bu çok iyi."

"Biliyorum," diye çıktım. "Bu yüzden burada çalışıyorum. Şehirdeki gerçek anlamda en iyi brunch."

"Gerçekten bu yüzden mi burada çalışıyorsun?" Cole beni yakından izleyerek soruyor.

"Evet. Yemek kokusu, eğer iyi değilse dayanamıyorum. Buradaki yemekler inanılmaz kokuyor çünkü inanılmaz. İşte, şimdi bunu deneyin - mimozadan bir yudum alın, sonra da baharatlı-tatlı patateslerden birini yiyin."

Cole tam olarak dediğimi yapıyor, içkisinden küçük bir yudum alıyor ve ardından patatesi hızla ısıtıyor.

"Ne oluyor lan?" diyor. "Neden bu kadar iyi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ekşi narenciye ve ardından gelen tuz patlamasıyla ilgili bir şey. Birbirlerini güçlendiriyorlar."

Cole kendi yemeğimi yerken beni izliyor, bir şeyden küçük bir ısırık alıyor ve sonra diğerini, en sevdiğim kombinasyonlar arasında dolaşıyor.

"Böyle mi yiyorsun?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Acelem

olmadığı sürece." "Bana daha

fazla kombinasyon göster."

Ona Arthur'un önümüze serdiği muhteşem brunch sofrasını yemenin en sevdiğim yollarını gösteriyorum: çöreklerin üzerine taze çilek ve kaymakla kaplanmış limonlu lor, akçaağaçlı pastırma lokmaları arasında yaban mersini, hollandaise ile karıştırılmış bir tutam acı sos . . .

Cole her şeyi alışılmadık bir merakla deniyor. Onun kadar zengin birinin milyonlarca lüks restoranda yemek yediğini varsayıyorum.

"Her zaman dışarıda yemiyor musun?" Ona soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Yemek için fazla zaman harcamıyorum. Beni sıkıyor."

"Ama bunu seviyorsun?"

"Evet," diyor, sanki bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi. "Bütün bunları nasıl buluyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ben küçükken hiç taze yiyecek almazdık. Akşam yemeği, üzerinde küf oluşmadan mutfaktan ne bulabilirsem oydu. Bir kutu mısır. Haşlanmış yumurta. Kuru mısır gevreği. Restoranlarda çalışmaya başlayana kadar çoğu yiyeceği hiç denemedim. Hiç biftek, kişniş ya da avokado tatmamıştım. Her şeyi denemek istiyordum; yepyeni bir duyu keşfetmek gibiydi."

"Ama bir zamanlar fakir değildin," diyor Cole, kemiğe sarılmış bir köpek gibi bu noktayı taciz ederek. Gerçekten de bu işin peşini bırakmayacak.

"Evet," diyorum sinanırcasına. "Randall'la yaşadığımız zaman." "O senin üvey baban."

"Evet."

"Ne yedin o zaman?"

"Pek değil. Kaşığım mısır gevreği kasemde tıngırdadığında bana bağıırdı."

"Kaç yaşındaydın?" "On bir."

"Üvey çocuk sahibi olmaktan hoşlanmıyor muydu?"

"Hayır. Yapmadı. Ve o zamana kadar annem hakkında bir iki şey öğrenmişti. İnsanları bir süreliğine kandırmakta çok iyidir. Farkına vardığında çoktan evlenmişlerdi."

"Neyin farkına vardın?"

"Onun bir parazit olduğunu. Tek tutkusu insanlara yapışmak ve onların kanını emmek."

Cole yavaşça başını sallar. "Sen de dahil,"
diyor. "Özellikle de ben."

Brunch'tan sersemlemiş bir halde ayrılıyorum ve Cole Blackwell'in nasıl olup da benim kirli geçmişim hakkında en yakın arkadaşlarımdan daha fazla şey bildiğini merak ediyorum. Acımasız ... ve hipnotize edici, o derin, karanlık gözleriyle beni sabitlemesi, bir an bile başka yere bakmaması. Söylediğim her şeyi her zamanki sempati gösterilerinden ya da rahatsız edici övgülerden hiçbirini yapmadan özümsemesi. Sadece içine çekiyor ve daha fazlasını talep ediyor, sanki ruhumun özüne inmeyi, ruhumu soyup çıkarmayı planlıyormuş gibi.

Yemeğin parasını ödemekte ısrar etti ve Arthur'a bahşiş olarak fazladan yüz dolarlık bir banknot bıraktı.

Parasını insanları manipüle etmek için nasıl kullandığını şimdiden görebiliyorum, buna ben de dahilim. O iki bin dolarlık çeki bozdurdum çünkü mecburdum, çünkü Joanna'ya kira ve fatura borcum var, ayrıca yeni cep telefonunun kredi kartı faturasını ve hastane faturamı da ödemem gerekiyor.

Cole benim üzerimde ne kadar kozu olduğunu çok iyi biliyor ve bu kozu kullanmaktan çekinmiyor.

Yine de, açıkça duygusuz ve çıkarıcı olmasına ve beni ormanda ölüme terk etmesine rağmen, kendimi hala tepelik sokaklarda pırıl pırıl yeni stüdyoma doğru garip bir hafiflikle yürürken buluyorum.

Belki de beni daha iyi hissettirmeye çalışmadığı içindir. Aslında, ilk defa bu konudan bahsettiğimde "Ama o senin annen..." sözlerini duymadım.

Cole sempati göstermedi. Mazeret de sunmadı. Basmakalıp laflar etmedi. Yalan yok.

Öğleden sonrayı yeni resmim üzerinde çalışarak geçirdim. Kendi eserime hiç bu kadar güven duymamıştım. Ellerimin altında canlanıyor, sanki kendi aklı varmış gibi. Michelangelo bunu söylerdi - heykel her zaman mermerin içindeydi. Sadece onu serbest bırakması gerekiyordu.

Bugün böyle hissediyorum. Resim zaten orada, tuvalin içinde ve beynimin içinde. Fırçam zaten var olanı ortaya çıkarıyor. Mükemmel ve bütün; tek ihtiyacı olan ortaya çıkarılması.

COLE

TMara'ya olan takıntısı beni tüketiyor.
Tek düşündüğüm şey bu. Yaptığım her eylemi yönlendiriyor.

Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim, bu da beni üzüyor.

Fantezilerim her zaman, oyuncularını bir yönetmen gibi ayarladığım, altıma serilmiş bir sahne olmuştur. İstedğim zaman onları şımartırım.

Şimdi kendimi Mara'yı hayal ederken buluyorum, hiçbir niyetim ya da kontrolüm olmadan. Farkında bile olmadan, etrafımdaki dünyadan daha gerçek bir hayale dalmak üzereyim.

Yüzünün, vücudunun her parçasını görüyorum.

Onu ilk gördüğümde, zar zor katlanılabilir bulmuştum. Aslında, ısırılmış tırnakları ve bariz ihmal edilmiş havası beni iğrendirmişti.

Ama şimdi, tuhaf bir simya benim üzerimde çalışıyor. Onun kişiliğindeki her unsur benim için giderek daha çekici hale geliyor. Vücudunun inceliği ve düşüncelere daldığı zamanki hülyalı hareketleri. Arada hiçbir engel olmadan beyninin en zeki dürtülerini harekete geçiriyor gibi görünen o zarif eller. Masumiyet ve

Yüzündeki vahşilik ve kaşlarını kırıştıran, üst dudağını kaldırıp dişlerini gösteren o isyan ifadesi.

Ondan çok daha güçlü olduğum aşikâr olsa da, her fırsatta bana meydan okumaya kararlı. O inatçı. Hatta kendine zarar veren biri. Ama yine de zavallı, kırık bir kurban değil. Yaşama, gelişme, hedeflerinin peşinden koşmaktan asla ama asla vazgeçmeme arzusu.

Daha önce kendimi hiç başka birinde görmemiştim.

Shaw her ne kadar umutsuzca aynı olduğumuza inanmak istese de, onunla hiçbir zaman bir yakınlık hissetmedim. Tam tersi.

Benim dünyamda sadece bir tanrı var. Evrende yalnızdım.

Ve şimdi bir kıvılcım

görüyorum. Beni

ilgilendiren bir kıvılcım.

Onu ellerimde tutmak istiyorum. Manipüle etmek. İncelemek.

Mara'nın benimkinden ayrı bir gücü var. Onu kullanıp kullanamayacağımı bilmek istiyorum. Ya da tüketebilir miyim?

Stüdyosunu düzenli olarak ziyaret ediyorum. Kapıyı çalmıyorum - kapısının üzerine monte edilmiş kameradan onu izlediğimi biliyor. Mahremiyet diye bir şey yok.

Sahibi olduğum ve ona sağladığım stüdyoya giriyorum ve mekânı nasıl asi bir şekilde değiştirdiğini görüyorum - yüksek üst pencereleri bir şekilde nasıl açtığını, kıyafetlerini ve kitaplarını nasıl etrafa saçtığını ve hibe parasının ölçsüz bir miktarını mekânı bitkilerle doldurmak için kullandığını - yapraklı tropik bitkiler, asma benzeri asma sepetleri ve süs bitkilerini tamamlamak için saksı ağaçları

limonlar zaten yerinde. Özenle düzenlediğim İngiliz bahçemi aldı ve bir ormana dönüştürdü.

Mara'nın görünüşü evsizden deliye kadar değişiyor - yırtık tulumlar, çıplak ayaklar, boyalı yüz ve eller, saklamak için saçına soktuğu fırçalar.

Ve yine de onun resmi pietà gibi parlıyor. İçten aydınlatılmış.

Her milimetresini inceliyorum.

"Ellerin çalışmaya ihtiyacı var,"
diyorum.

"Biliyorum," diyor Mara. "Tırnaklar ..."

"Bu kenar keskinleştirilebilir." Bir boya fırçasının sapını figürün sol omzuna doğru tutuyorum. "İşte."

Paleti durduğu yerden alıp fırçayı daldırıyorum, kenarı kendim koyulaştırmak niyetindeyim.

"HAYIR!" Ben fırçayı tuvale doğru kaldırırken Mara tersliyor. "Ben yaparım."

Gözlerimi ona dikerek paleti yere bıraktım. "Fırçamı çalışmana dokundurduğumu bilecek kadar şanslı olmalısın."

"Evet," diyor. "Birçok yeteneğinizin farkındayım. Etrafımda halkalar çizebilirsin. Umurumda değil, bu tuvale benden başka kimse dokunamaz."

Yüzü bana dönük, fiziksel olarak beni tuvalden uzak tutuyor, gözleri vahşi, boya fırçasını beni şişlemek ister gibi tutuyor.

Her konuda çok tutkulu.

"Beni bıçaklayacakmış gibi görünüyorsun," diyorum. "Hiç birini incittin mi, Mara? Ya da sadece hayal ettin mi?"

Çalışa sıkıldığı yumruğu titriyor. Bu bir korku titremesi değil.

Bu öfke.

At kim, Mara mı? Ben mi? Alastor Shaw? O da Anne, Üvey baba mı? Ya da tüm lanet dünya.

"Ben hiç kimseyi incitmedim," diyor. "Ve incitmek de istemiyorum." "Kimseye kötülük dilemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya seni kaçıran adam?" Şimdi ona yaklaştım ve ona bakıyorum. "Ne olmuş ona?"

Göğsü yükselip alçalıyor, daha hızlı ve daha hızlı, yine de geri adım atmayı reddediyor.

"İntikam istiyor olmalısın. Seni bağladı. Meme uçlarını deldi."

Göğsüne bakıyorum. Mara asla sütyen giymez. Küçük göğüsleri ve küçük meme uçları, üstündeki ince kumaşın ve elbiselerinin altından düzenli olarak görünüyor. Henüz çıkarmadığı meme uçlarındaki gümüş halkalar yüzünden bu daha da belirgin.

"Neden onları çıkarmadın, Mara? Sanırım nedenini biliyorum."

Bana bakıyor, o küstah burnunun ve hırçın küçük ağzının iki yanındaki o geniş, vahşi gözler

"Neden?" diye soruyor.

"Bir hatırlatma olarak. Unutmak istemezsin. Bu da affetmek istemediğin anlamına gelir."

Gözbebekleri suyun üzerine yayılan bir damla yağ gibi genişler.

Onun beyninden çıkan dnceleri söylüyorum.

"Bileklerini kesti. Seni lme terk etti. Hayır, daha da kötüsü. Seni bir alay konusu olarak bıraktı. Lanet bir aka. Seni öldürmeyi bitirmedi bile, onun için bu kadar az şey ifade ediyordun. lmn izlemek için bile kalmadı."

Gerçek u ki Alastor oyalanmadı çünkü kendini benden gizleyemeyeceğini biliyordu.

Ama Mara'ya doğru olduğunu bildiği şeyi söylüyorum... Ona saldıran adam onu bir çöpten daha değersiz görüyor. Pislikten daha az. Pencere kenarında çırpınan ve ölmekte olan bir böcek, onun dikkatini çekmeye bile değmez.

"Ona zarar verirsin, Mara. Onu incitmek istiyorsun. O bunu hak ediyor. Kimse onu durdurmazsa, insanlara zarar vermeye devam edecek. Bu adaletten daha fazlası olur... iyi olur."

Mara bana bakıyor, gözleri parlıyor, yüzü kızarıyor. Bir iblisin karşısında dürüst bir melek.

"Kötü adamlar her zaman yaptıklarını haklı çıkarmak isterler," diyor. "Ve bunu size tüm nedenlerini anlatarak yapmazlar. Hayır... Sizi zorlamak, bükmek ve kırana kadar kırmak isterler. Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz bir şeyi yapana kadar. Kendinizi bile tanıyamayana kadar. Ta ki onlar kadar kötü olana kadar. Sizi de kendileri gibi yapmaya çalışarak kendilerini bu şekilde haklı çıkarırlar."

Artık aramızda hiç boşluk yok. Yüzüm onunkinden birkaç santim ötede, bedenlerimiz o kadar yakın ki onun ve benim sıcaklığımız sürekli bir dnė halinde yayılıyor ve aramızdaki cehennemi besliyor.

"Onu öldürmez miydin? Şimdi burada olsaydı, senin o gece olduğun kadar çaresiz olsaydı?"

Gzn kırpmadan bakılarımı karşılıyor. "Hayır."

"Ya çaresiz olmasaydı? Ya o ya da sen olsaydın?"

Gözlerimin içine bakıyor. "O zaman ben de ona ... bu sefer bana gizlice yaklaşmayacağını söyledim. Artık yüz yüzeyiz."

Hâlâ benim yapmış olabileceğimi düşünüyor.

Bunu ona benim yaptığımı düşünüyor.

Ama şimdi burada, bu odada benimle yalnız, aramızda birkaç santim mesafe var, dudakları benimkiler kadar şişmiş ve kızarmış.

Hayal bile edemeyeceğim kadar sapkın biri.

MARA

TNew Voices gecesi o kadar heyecanlıyım ki, gösteriye giderken oluklara kusuyorum.

Cole saat 9:00'da benim için bir araba göndereceğini söyledi. 8:20'de yürüyerek ayrıldım.

Son birkaç haftadır Cole Blackwell'i hayal edebileceğimden çok daha yakından tanımaya başladım. Dürüst olmak gerekirse onu bu şehirdeki herkesten daha iyi tanıyor olabileceğimi düşünüyorum çünkü maskesini sadece benim yanımda düşürüyor. Ve bu bir maske değil, düzinelerce.

Her birini birbiri ardına yüzüne kaldırışını izliyorum, her biri sohbet ettiği kişi için özel olarak tasarlanmış.

Patronum Arthur'un maskesi, genç çırağına duygusal bir bağlılık duyan bir işadamı maskesidir - Cole'un durumunda, çok bariz bir romantizmle renklendirilmiştir.

Çalışanlarının çoğunun yanında taktığı maske mesafeli, otokratik bir sanatçı maskesidir. Aslında ne istediğini gizlemek için yeterince tuhaf isteklerde bulunurken, onları çılgın taleplerinin üzerine atlatıyor.

Sonia için taktığı maske en berbat olanıdır çünkü en mahrem görüneni budur. Onun yanında acımasızlığını ve hınzır mizahını gösterir. Ona hoş olmayan şeyleri bile itiraf ediyor. Ama sonra bana dönüyor ve yüzündeki canlılığın azaldığını, altındaki mutlak boşluğun ortaya çıktığını görüyorum. Sonia'nın bir saniyeliğine bile olsa hiç görmediği bir manzara. O çok dikkatli. Asla kaymaz.

Yaptığı her şey kasıtlı ve kusursuz.

Bana maske de takabileceğini fark etmeyecek kadar aptal değilim. En aldatıcı olanı, çünkü gerçeğe en yakın olanı.

Düzensizlikleri fark etme konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyor. Ürkeğim, hassasım, küçük ayrıntılar benim için siren gibidir. Bunun iyi olması gerektiğini biliyor. Gerçek bir sanat eseri. Yoksa beni kandıramaz.

Tüm bunların anlamı, Cole'u en az onun beni izlediği kadar yakından izlediğimdir. O bana akıl hocalığı ve talimatlar verirken, resmimi paramparça ederken ve çalışmamı ve yeniden çalışmamı talep ederken, sürekli, sürekli emek verirken, gösteri için mükemmelleştirirken izliyorum. Ve o haklı, beni öldüren de bu, o haklı! Dikkat çektiği, değiştirmemi söylediği şeyleri ben de görüyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

İkimiz de tabloyu olacağı gibi görüyoruz. Olması gerektiği gibi. Mükemmel vizyonu görüyoruz.

Mükemmele yaklaştıkça Cole ilmeğini etrafımda daha da sıkıyor. Beni bağladığını, tamamen kontrolü altına aldığını düşünüyor: stüdyosunda, şovunda, kamuoyunda onun çırağı olarak biliniyorum.

Gün geçtikçe daha otoriter oluyor. Giderek daha fazla zamanımı almaya çalışıyor. İş yerimin önünde beliriyor, vardiyamın ne zaman bittiğini biliyor, beni stüdyosuna götürüyor. Geceleri beni tekrar eve götürüyor. Onun haberi olmadan hiçbir yere gitmediğimden emin oluyor.

Ne yaptığını anlıyorum.

Bu gece beni limuzinle almayı planlıyor, akşam için çoktan giyinmiş, kendisi için ne seçtiyse onu giymiş ve ben de bu sabah bir kuryenin getirdiği elbiseyi giymişim: göbeğe kadar yırtmaçlı, çarpıcı bir ipek elbise. Zarif ve tehlikeli. Galerideki herkesin başını döndürecek bir şey.

Siktir et onu, ben kendi kıyafetlerimi seçerim.

Ve bu gece kimse bana dekolte bir elbise yüzünden bakmayacak. Tabloya bakacaklar. Çünkü tablo muhteşem.

Üzerimde 70'lerden kalma mini bir elbise ve en sevdiğim botlarımla galeriye doğru yürüyorum.

Oraya modaya uygun bir şekilde geç gitmek yerine yarım saat erken gittim. Cole Blackwell'in kolunda içeri girebilirdim. Bunun yerine, insanların çalışmalarına tepkilerini göreceğim. Burada olduğumu bilmedikleri zamanki gerçek tepkilerini.

Tuvalin etrafındaki yarım ay şeklindeki insan topluluğu ibadet eder gibi sessizce duruyor.

Resim, tüm aziz resimlerinin olması gerektiği gibi aydınlatılmıştır: tek, tek, parlak bir tepe ışıyla.

Figürün yüzü ışıga dönüktür, vücudu aynı anda hem zarif hem de kırık, kıvrımlı ve özgür bir şekilde konumlandırılmıştır.

Bıçaklarla, oklarla, kurşunlarla, tahtalarla delindi.
. . . bir taş kafatasının yarısını göçertmiş. Solgun teni,
kaymaktaşı kadar pürüzsüz deri koşum takımına dayanıyor.

Yine de ifadesi kendinden geçmiş. Muhteşem. Hatta
minnettar. Başlıkta "İnsanların Merhameti" yazıyor.

Tablo tam olarak gerçek boyutlarında. Sanki tuvalin içinden
geçip çerçevedeki yerini alabilecekmişsiniz gibi asılmış.

Siren'in yeni eleştirmeni figürün yüzünü işaret ediyor.

Mükemmel bir portre.

Benim portrem.

"Bu da kim lan?" diyor.

COLE

M Mara'nın evine vardığımda onu çoktan gitmiş bulduğumda duyduğum öfkeyi, bunu tahmin edemediğim için kendime duyduğum tiksinti aşıyor.

Birlikte gelmenin ne kadar avantajlı olacağını anlamasına güveniyordum. Limuzinden indiğimizde kameralar yanıp sönüyor, her birimiz o an için özenle hazırladığım ihtişamı, zenginliği ve önbellege yansıtıyorduk.

Onun yerine, o inatçı küçük aptal yürüyerek kaçtı.

Yürümesinden nefret ediyorum.

Her ne kadar Mara'ya akıl hocalığı yaptığımı gizlemeye çalışsam da, Alastor'un bizi birlikte görmesi an meselesi. Gördüğünde, onun kim olduğunu saklayamaz. Onu tanıyacak. Ve hayatımda ilk defa . . . Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Alastor'un Mara'ya yaklaşmasını

istemiyorum. Onun hayatta olduğunu bile

bilmesini istemiyorum.

Ve yine de, onu ondan saklamanın tek yolu asla etkileşim
ile onu kendim, veya sadece
içinde ve en çok

sıradan yollarla.

Onu sürekli yanımda istiyorum.

Onunla yapmak istediğim her şeyi yapmak istiyorum.

Bu ihtiyaç ile bunun kaçınılmaz sonuçları arasındaki çatışma beni çileden çıkarıyor.

Her zaman gözümün önünde olmasını istiyorum. Her zaman kontrolüm altında. Odasında, lanet vücudunda kameralar istiyorum. Onu stüdyoda, işte, arkasındaki evden izlemek yetmiyor.

"LANET GALERİYE GIT!" Şoföre bağırdım.

Arabayı yanaştırdığımız anda, her zamanki gibi elimi kolumu sallayarak içeri girdim.

Selam verdiğim tek kişi Sonia, o da "NEREDE O?" diye hırlamaktan başka bir şey yapmıyor.

"Mara mı?" Sonia kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Mara'yı kastettiğimi çok iyi biliyor. Sadece bana söyletmek istiyor.

"Evet," diye tıslıyorum. "Mara."

Sonia kalemiyle sözsüz bir şekilde işaret ediyor.

Bu kadar öfkelenmemiş olsaydım, etrafındaki gürültü yoğunluğunu takip edebilirdim. Mara'nın etrafı çoktan gazeteciler, eleştirmenler ve yeni arkadaşlar tarafından sarıldı.

Hepsinin arasından sıyrılıp onu kolundan yakaladım ve yüzüne doğru hırladım: "Beni beklememeye nasıl cüret edersin?"

Üzerimizdeki düzinelerce gözü hissediyorum, çılgınca ani sessizliği duyuyorum, herkes tüm gücüyle kulak misafiri olmaya çalışıyor.

Mara da bu unsurların en az benim kadar farkında. Belki daha da fazla.

Yine de cesurca yüzüme bakıyor.

Çünkü bunu tahmin etmişti. Hatta planlamıştı.

"Ben de seni özledim tatlım," diyor.

Sonra beni dudaklarımdan öptü.

MARA

A Yüzlerce göz etrafımızı sarıyor. Kameralar kör edici ışık parlamalarıyla patlıyor. Hava o kadar yoğun ki dilimleyebilirsiniz.

Cole o kadar kızgındır ki tüm vücudu canlı bir tele, elektrik hattına dönüşmüştür.

Ağızlarımız buluşuyor ve o akımın tamamı içime geçiyor.

Sarsılarak uyanıyorum, beynim evrene açılan bir kapı gibi açılıyor. Onu öpüyorum ve ağzının tadını alıyorum. Onun tadını alıyorum.

Maske değil, taklitçi değil. Lanet hayvanın tadını alıyorum.

Bu hayvan aç. Ağzıma saldırıyor. Dudaklarımı ısırıyor. Beni bütün olarak yutuyor.

Cole beni lanet b i r canavar gibi öpüyor, tam burada, şu anda, tüm bu insanların önünde.

Onlar izlerken beni canlı canlı yiyor.

Ayrıldığımızda ağzım kanıyordu. Sıcaklığın çenemden aşağı kaydığını hissediyorum.

Kanım alt dudağına bulaşıyor. Dişlerinin arasında görebiliyorum.

"Sakin beni bekletme," diyor.

Beni kolumdan yakaladı ve odadaki her bir nüfuzlu kişinin önünde beni zorla dolaştırmaya başladı. Beni her biriyle tanıştırıyor ve onlara öğrencisi, çırağı olduğumu söylüyor. Birlikte yeni bir dizi üzerinde çalıştığımızı ve ilk örneğini şu anda görebileceklerini, dizinin başyapıtını.

Cole Blackwell ile dolaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiysem, gerçek on kat daha fazla. O evrenin merkezinde herkesi içine çeken karanlık bir yıldız. Herkes onu görmek, onunla konuşmak istiyor. En kibirli ve nüfuzlu oyuncular bile onun huzurunda hoppa dalkavuklara dönüşüyor.

Jack Brisk bile -şarabını elbisemin üzerine döktüğünde fark etmemişti- Cole ona bir bakış attığında hevesli bir okul çocuğu gibi davranıyor.

"Sonia sana yeni teklifimi söyledi mi?" diyor.

"Yaptığını biliyorsun. Ve ne cevap verdiğimi biliyorsun." "Bunu üç milyon bile yapabilirim-"

Cole onun sözünü keser. "İlgilenmiyorum."

Brisk kırılgan bir şekilde uzaklaştığında, "Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Gerçekten önemsedğim sadece birkaç şeye sahibim," diyor. "Bunların hiçbirini Brisk'e satmayacağım."

"Neden umursuyorsun ki?"

Gerçekten merak ediyorum. Cole'un sahip olduğu her şey pahalı olmasına rağmen - arabası, saati, kıyafetleri -

hiç birine bağlı değil. Süslü takımları bile koyu renk ve sade, her gün üniforma gibi giyiliyor.

Cevap vermesini beklemiyorum.

Ama Cole beni şok etmek için her şeyi yapar.

"Benim bir bahçem var," diyor. "Evimde. Kendi kendine yeten. Kendi kendini devam ettiriyor."

"Mini bir eko-sistem mi?" Merakıma engel olamayarak soruyorum. "Mini değil," diyor.

Bu konuyla ilgili yüzlerce sorum daha var ama Erin ve Frank tarafından sözümüz hemen kesiliyor. Tüm oda arkadaşlarım beni desteklemek için gelmiş olsa da, Cole'la tanıştırmayı talep edebilmek için kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerleyenler bu ikisi.

Her ikisi de ona asılmak için ellerinden geleni yapıyorlar; Frank Cole'un son heykeli hakkında sorular sorarak, Erin ise imalı sözler söyleyerek ve koluna dokunmaya çalışarak.

Cole bu konuda oldukça sabırlı, ancak beni daha önemli insanlara göstermek için can attığını söyleyebilirim.

Onu zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak istemediğim için Frank ve Erin'i uzaklaştırıyor ve odanın karşı tarafındaki Joanna'ya el sallıyorum. Joanna sırtıyor ve şampanya kadehini bana doğru kaldırarak sessiz bir şekilde kadeh kaldırıyor.

Yanında erkek arkadaşı Paul ve oda arkadaşı Logan'ı da getirmişti. Logan bir dövme sanatçısı-aslında kaburgalarımındaki alıntıyı da o yapmıştı.

"Kim o?" Cole bakışlarımı takip ederek tersledi. "Oda arkadaşım Joanna."

"Bunu biliyorum," diyor test edercesine. "Ben diğ er ikisini kastetmiştim."

Ben cevap veremedim, Sonia'nın Cole'la ve dolayısıyla benimle de konuşmak isteyen bir dizi komisyoncu ve k urat r getirmesiyle araya giriyoruz.

Gecenin başında Cole'da -bana olan öfkesinden ayrı olarak- garip bir gerginlik fark ettim. Odayı tarıyordu. Birini arıyordu.

Ama o kişi hiç ortaya çıkmadı.

Ve gece ilerledikçe, önemli birinin gelmesi gereken zaman geçtikçe, onun rahatladığını görüyorum.

Cole'u okuyabiliyorum. İstediği zaman da, istemediği zaman da.

İzlediğini bilmemi istemiyor. Bu da onu gecenin en ilgi çekici y n  haline getiriyor.

Kimi bekliyor bu?

 vg ler omuzlarıma yağıyor. Cole ya da onun etkisi yüzünden değil. O gelmeden önce kendi gözlerimle gördüm, işim İYİ.

Başarı hissi, gerçek ilahi yaratım hissi, o gece olan ve önümüzdeki birkaç gün içinde olacak diğ er her şeyi gölgede bırakır. Profiller, paylaşımlar, yeniden paylaşımlar ve resmin internette viral bir şekilde yayılması geliyor. Bunu önümde görüyorum.

Ama şu anda umurumda değil.

Düşündüğüm tek şey bu:

Yaptım işte.

Sanat yaptım.

Gecenin sonundaki sevinçle Cole'a döndüm. Mutluluktan parlıyorum. Etrafımdaki her şeyi aydınlatıyor, herkese kendi özel iç ışıltısını veriyor. Onları benim için güzelleştiriyor.

O anda Cole'un bana yaptığı tüm eleştirileri düşündüm. Tüm tavsiyeleri. Sadece onun sayesinde sahip olduğum stüdyo alanını düşünüyorum.

Ve yüzüne bakıyorum. O güzel lanet yüze. Ona minnettar hissediyorum, gerçekten minnettar.

Bunun altında, her zaman yüzeyin altında gizlenen daha derin, daha karanlık duygular var. Onu gördüğüm andan itibaren, en uç ve korkunç durumumda bile oradaydı. Onu ölüm meleği olarak gördüğümde.

Ölümü istedim.

Onu istedim.

Öpüşmemizin her anı beynime kazındı. Tadı, kokusu, o dolgun, güçlü dudakları ve altındaki dişleri.

Ağzımda kendi kanımın tadı. Daha fazlasını istiyorum.

Onu galerinin yanındaki boş ofislere sürüklüyorum. Ağzım her yerindeydi, ellerim de öyle. Onu bir masaya doğru itiyorum ve önünde diz çöküp kemerinin tokasını açıyorum.

O anda odanın öbür ucundan biri boğazını temizler.

"Her ne kadar gözlemlerimi gizli tutmak istesem de, o korkunç vicdanım sessiz kalmama izin vermiyor."

Bu Simon Grundy. Cole akşam beni onunla tanıştırmıştı. Jolie ve Voss'un alıcılarından biri; kırk sekiz yaşlarında, sakallı, hafif puro kokan, alaycı bir adam.

Şimdi bana sırtıyor, tam da stüdyomuzu ziyarete gelse beni bulmayı umacağı pozisyonda öğretmenimin önünde diz çöküyor.

Yüzüm yanıyor.

Ona bunu daha önce hiç yapmadığımı, yapmayı hiç düşünmediğimi söylemek istiyorum. Bir iyilik için hiç sakso çekmedim. Bu fikir bana iğrenç geliyordu.

Ama bu durumda minnettarlık büyüktü. Cole'un sikini emme dürtüm de öyle.

"Utanmana gerek yok," diyor Cole. Koyu renk gözleri ben ve Simon arasında gidip geliyor. "Mara da tam onun için yaptığım her şeye teşekkür etmek üzereydi. Ve son derece minnettar olduğu için Eminim seni de dahil etmekten mutluluk duyacaktır."

Simon yüzüne yansıyan duyguları gizlemeye çalışarak bir adım daha yaklaşıyor. Heyecan. Şehvet. Ve neşe. .. Bu andaki şansına inanamıyor. Kaderin ona uzattığı tesadüfi ele.

Cole o alçak, ipeksi sesiyle, "İşte burada, çoktan dizlerinin üzerinde," diyor. "Eminim benimkine meze olarak senin sikini yalamaktan mutluluk duyacaktır. Şimdiden son derece yetenekli bir öğrenci olduğunu kanıtladı. . ."

Bunun anlamı açıktır.

Şu anda bir roketin üzerindeyim ve belli bir hedefe doğru uçuyorum. Eğer oraya kadar gitmek istersem, hiçbir şey yapmayacağım.

Sigortayı yak. Hepsini erkenden patlatma riskini
almayacağım. Bu şeytanla yapılan bir anlaşma.

O bana sahip.

Beni kontrol ediyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

Simon'ı sanki orada değilmiş gibi görmezden geliyorum.

Bunun yerine, Cole'un gözlerinin içine bakarak, "Seni istedim. Gerçekten. Çünkü sana hayranım. Ve beni cezbediyorsun, bunu inkar etmeyeceğim. Seni becermek istedim. Ama bana sahip değilsin Cole. Ve asla da olmayacaksın."

Bir an için orada durur, solgun ve hareketsiz. Sonra karanlık, girdaplı bir öfke, mürekkeple dolan bir kap gibi yüz hatlarını dolduruyor. Gözleri düz beyaz bir denizde parlayan siyah parçacıklar gibi.

Cevabını beklemiyorum.

Sadece arkamı dönüp ofisten çıkıyorum.

Partiye katılanların arasından gökyüzündeki bir kuyruklu yıldız gibi geçiyorum.

Aralarından geçerken bir uydu yolumu kesiyor.

Logan, yırtık kot pantolonu ve tişörtünün içinde utangaç ve yersiz, kollarında aşağı yukarı akan kalın mürekkebi gösteriyor. Önüme geçip resmimle ilgili bir şeyler kekeliyor.

Onu yakasından tutup kendi yörüngeme çekiyorum.

"Benimle geliyorsun."

COLE

M Ara hışım la odadan çıkar.
Simon dönüyor, dişlerini göstererek sırtıyor.

"Denemeye değ erdi," diye kısı kısı gülüyor.

Ona öyle bir bakıyorum ki yüzündeki gülümseme bir anda siliniyor.

"Partiye dönsem iyi olacak..." diye kekeleyerek yanımdan geçip odadan çıkmaya çalışıyor.

Onu iterek yolumdan çekiliyor ve Mara'nın peşinden kendim gidiyorum.

Karmakarışık siyah saçlarının galerinin ön kapısında kaybolduğunu görebiliyorum.

Büyük bir öfkeyle, rastgele bir salağın elini tuttu ve onu da kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Ne yaptığını sanıyor bu?

İnatçılığı beni gerçekten kızdırmaya başladı.

Seni istedim. . . gerçekten.

Kulağımın dibinde vızıldayan rahatsız edici bir sinek gibi bu sözlerin anısını silkeleyerek başım seğiriyor.

Onu utandırdım.

O kadar savunmasızdı ki, önümde diz çökmüştü. Kendime engel olamadım. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim.

Bana ne kadar isyan ederse, onu o kadar ezmek istiyorum.

Ve o inançlarına daha fazla sarıldıkça, ben de onu karanlık ve sapkın yollara sürüklemek niyetindeyim.

Ön kapıya ulaştığımda, Mara ve talihsiz arkadaşı çoktan bir taksiye binmiş ve kaldırımından uzaklaşmışlardı.

Nereye gidiyor bu?

Telefonuna takip cihazı koyacağım. Yarın ilk iş. Bunu çoktan yapmalıydım.

Sonia beni durdurdu.

"Marcus York seni arıyor," diyor. "Ne?"

Dikkatim dağılmış bir şekilde söylüyorum.

"Tam şurada." İşaret ediyor. "Hadi, seni oraya götürüyüm, sana söyleyecek 'büyük' bir şeyi olduğunu söylüyor."

"Eminim," diyorum sinirli bir şekilde.

York bir şehir planlamacısı ve kendini "sanatın koruyucusu" ilan etmiş biri. Bu şehirde etkili biri ama aynı zamanda babamla da yakındı, bu da ona katlanamadığım anlamına geliyor.

"Cole!" diyor gür sesiyle, iki omzuma da sertçe vurarak.

York elma şeklinde, aşırı kıvrıkcık saçları ve çiçekli bir yüzü var. Dişleri uzun ve fildişi rengindedir, sürekli gülümsediği için her zaman sergilenir. Palyaço gibi saçları ve

avuncular ton, tanıştığı insanları silahsızlandırmak içindir. Ben daha iyi biliyorum -ork bir köpekbahı, masasının üzerinden geçen her inşaat sözleşmesinden ve imar anlaşmasından açgözlü ısırıklar alıyor.

"Seni ziyarete gelmeliyim," diyor. "Seacliff'e gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Babamın evin zemin katındaki özel ofisini ziyaret eden pek çok iş arkadaşından biriydi. San Francisco'nun önde gelenlerinin çoğu bir zamanlar o çift meşe kapıdan geçmiştir. Şimdi kimse evime gelmiyor, asla. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

"Tüm işlerimi stüdyomda yapıyorum," diyorum.

"Ama biz eski dostuz." York kırışmış kaşlarını kaldırır.

"Arkadaşlıklar kuruldu üzerinde İŞ vardır
üstün dostluk üzerine kurulu
işletmelere."

"Baban gibi konuştun," diye gülüyor

York. Babamla kıyaslanmaktan nefret
ediyorum.

Bilgili bir operatör olan York, dudaklarımın gerildiğini
görüyor ve hemen konuyu değiştiriyor.

"Sonia'ya elimizde heyecan verici bir fırsat olduğunu
söylüyordum. Şehir, Corona Heights Parkı'na yapılacak
anıtsal bir heykel için iki milyon dolar ayırıyor. Önümüzdeki
ay boyunca tasarımları kabul edeceğiz. Şapkanızı ringe
atmak isteyeceğinizi umuyorum. Bahse girerim Shaw da."

"Shaw nerede?" Sonia'ya bakarak araya giriyorum. "New
Voices'u asla kaçırmaz."

Çünkü o yeni seslerden biriyle sevişmeyi asla kaçırmazdı.

Sonia omuz silkiyor. "Adı davetli listesindeydi..."

Shaw'un Mara ile çarpışmasını ertelemeyi tercih etsem de, açıklanamayan yokluğu daha kötü.

Kötü bir ruh hali içindeyim, aylardır olmadığım kadar tedirginim. Mara'nın nereye gittiğini, şu anda ne yaptığını merak edip duruyorum. York'un ne gevelediği de hiç umurumda değil.

"Bu şehre ilk ve son kez damganızı vurmak için bu sizin için bir şans," diyor York görkemli bir şekilde. "Adınızı duyurun."

İnce ince gülümsüyorum. "Adımın ne kadar yaygın olarak bilinmesini istediğimden emin değilim."

"O zaman bu kadar yetenekli olmamalısın," diyor York kahkahalarla gülererek. "Teklifini hazırlamak için bir ayın var - son tarihi kaçırma. Senin için iyi şeyler söyleyeceğimi biliyorsun."

Tasarımımı anlatmak için Marcus York'a ihtiyacım olduğu fikriyle ortaya çıkan küçümsemeyi bastırıyorum.

Bunun yerine, cebimde telefonumun vızıltısını hissediyorum ve Mara'nın bana mesaj atmış olabileceği gibi mantıksız bir düşünceyle kuşatılmış bir halde telefonumu kapıyorum.

Kapat . . . stüdyosundaki kamera için bir hareket bildirimi.

Güzel. Adamı ekti ve biraz iş yapmaya karar verdi. Ne kadar da çalışkan.

Nerede olduğunu bilmek yeterli değil, onu görmeliyim.

"Affedersiniz," diyorum Sonia'ya, York'un cümlesini yarıda keserek. York kaşlarını çatıyor, alçalttığı kaşlarının altından bir köpekbalığının izi görünüyor.

İkisinin de yanından geçip gösteri için kapatılmış boş galerilere doğru ilerliyorum. Yoluma devam ediyorum

Süpürgelikler üzerinde soyut heykeller ve büyük renk bloklı tuvaler.

Onu izleyebilmek için yalnız kalmak istiyorum. Yeni bir resme mi başlıyor? Ona azizlerden ilham alan portreler serisine devam etmesi gerektiğini söyledim. Bundan sonra ne yapacağını görmek için duyduğum merak, etrafımda asılı olan sanat eserlerine duyduğum ilginin çok ötesinde.

Gözlerim telefon ekranına yapıştı.

Güvenlik kamerası nihayet yükleniyor ve gözlerimin önünde Mara'nın stüdyosunun tam renkli canlı yayını var.

O yalnız değil.

O lanet herifi stüdyosuna getirdi. Benim stüdyoma.

Parmaklarım telefonu öyle bir sıkıyor ki cam ekranın inlediğini duyuyorum.

Mara ve adam konuşuyorlar. Mara mini buzdolabından iki bira çıkarmış ve içkilerini yudumluyorlar, Mara boştaki eliyle şövalenin üzerine yerleştirilmiş taze boş tuvale çizmek istediği şekilleri havada işaret ediyor.

Ona diziden mi bahsediyor? Bundan sonra ne yapmayı planladığını mı?

Seslerinin alçak mırıltısını duyabiliyorum ama tam olarak ne dediklerini anlayamıyorum.

Mara birkaç boya kutusunu açar ve içindeki renkleri ona gösterir. Parmağını menekşe rengine batırıyor ve Mara'nın burnuna sürüyor. Mara gülerek elinin tersiyle boyayı siler.

Onu öldüreceğim.

Mara birasını yere bırakır. Müzik setine doğru ilerliyor ve her zamanki gibi çok yüksek sesle müzik açıyor.

Aptal- Ashnikko

Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Vurucu ritim, şarkı sözlerini anlayabilmem için yeterince yüksek.

Aptal çocuk ona ihtiyacım olduğunu sanıyor.

Boynumun arkasından kulaklarıma kadar sıcak, erimiş bir ısı yükseliyor. Aynı anda ellerim soğuyor.

Mara odanın ortasına, doğrudan kameranın önüne doğru yürür. Adamı gömleğinden yakalayıp kendine doğru çekiyor ve onu vahşice öpüyor.

Öpücük sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor.

Vahşi ve derin, Mara ve benim sadece bir saat önce paylaştığımızdan farklı değil.

Aslında, neredeyse zamanda geri gitmişim gibi hissediyorum. Sırtı bana dönük, dağınık siyah saçları ve siyah tişörtüyle sevgilisi ben olabilirdim. Ve Mara -gözleri kapalı, başı arkaya eğik, vücudu ona yaslanmış- yakından olduğu kadar karşı konulmaz görünüyor.

Kendi bedenimin dışında, onlarla birlikte odanın içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Mara'nın tişörtünü başından yukarı çekip dövmelemlerle kaplı atletik vücudunu ortaya çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum. O çeker

Kendi minik çiçekli mini elbisesinin omuz askılarını indiriyor ve elbisenin botlarının etrafında birikmesine izin veriyor. Özgürce adım atıyor, ince ve çıplak, meme uçlarındaki gümüş halkalar parlıyor.

Arkadan bile, adamın onun vücuduna aval aval baktığını söyleyebilirim. Ben de öyle.

Mara'nın figürü o kadar pürüzsüz ve kıvrak ki, kalemimi sayfadan hiç kaldırmadan onu çizmek istiyorum. Teni ıslıl ıslıl. Amını çıplak tıraş etmiş, onu gözetlediğim süre boyunca daha önce hiç görmediğim bir şey.

Bunu kimin için yaptı?

Benim için miydi?

Şimdi bu lanet olası hiç kimse onun yerine ona bakıyor. Elleri onun beline koyuyor. Onu tekrar öpmek için yaklaşıyor.

Oraya gitmek istiyorum. Onları parçalara ayırmak. Kafatası bir kavun gibi çatlayana ve beyni kulaklarından dışarı sızana kadar kafasını yüzlerce kez duvara çarpmak.

Ama yerimde donup kaldım, ekrana bir saniye bile bakamadım.

Mara onun önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp aşağı çekiyor ve çoktan sertleşmiş olan sikini serbest bırakıyor. Benimki daha büyük, ama onu ağzına aldığı anda, yumuşak, dolgun dudaklarının arasında sarmaladığında, pembe dilini şaftında yukarı ve aşağı gezdirdiğinde, başının etrafında döndüğünde bu lanet bir teselli değil.

Açgözlü, hevesli, eğlenceli. Ona erkeklerin sadece hayalini kurduğu türden bir sakso çekiyor.

Kıskançlık içindeyim. Alev alev. Etrafımda bir şenlik ateşi var ve ben kazığa bağlanmış bir kafirim, yanıyorum ve

yanıyor ve yanıyor.

O ağız benim sikime ait. O kayrak grisi gözler bana bakıyor olmalı.

Öfkeme, azgın kıskançlığıma rağmen, kendi sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Acı verici bir şekilde fermuarıma sürtünüyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor.

İzlemeden duramıyorum.

Mara ayağa kalkar ve adam onu havaya kaldırarak ıslak, parlayan sikinin üzerine indirir. Kollarını adamın boynuna doluyor, üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, küçük memelerini zıplatıyor.

Bir iblis gibi sikişiyor, alt dudağını ısıırıyor, tırnaklarıyla sırtını tırmalıyor.

Adam ölüp cennete gitmiş gibi görünüyor. Ona ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor, terliyor, kolları titriyor, onu istediği kadar sert beceriyor. Onu duvara, pencerelere yaslayarak sikiyor, camlar arkalarında buharlaşıyor, tekrar çekildiklerinde vücutları boş bir siluet bırakıyor.

Açık boya kutularından birini deviriyorlar ve parke zeminine menekşe rengi döküyorlar. Adamın küfrettiğini ve özür dilediğini duyuyorum ama Mara sadece gülüyor. Avuçlarını boyanın üzerine koyuyor, sonra da adamın göğsüne sürüyor. Şimdi o da gülüyor, ellerini iki kutuya daha daldırıyor, göğüslerine mercan ve çikolata el izleri basıyor.

Tekrar öpüşüyorlar, tuvali şövalessinden düşürüyorlar, böylece yere düşüyor.

Adam dökülen boyanın içine uzanır ve Mara ona biner. Ona binerken çıplak vücuduna daha fazla boya sürüyor.

Mara'nın turunç, kızıl ve sienna renklerine bürünmüş vücudunu görünce dayanamıyorum. Fermuarımı indirip zonklayan sikimi elime alıyorum. Aşağı yukarı pompalamaya başladım, o kadar sertti ki neredeyse derisini yüzüyordum. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Ya da bu kadar tahrik olmamıştım.

Neredeyse bir santim çıplak tenleri kalana kadar boyanın içinde yuvarlanıyorlar. Tuvalin üzerinde yuvarlanıyorlar, üstünde sevişiyorlar. Adam kızı kaşıklıyor, arkadan beceriyor.

Mara tekrar üstüne çıkıyor ve şimdi onu daha sert ve daha sert sürüyor, bitiş çizgisine doğru yarış yolunda ilerliyor. Göğüsleri zıplıyor, saçları uçuşuyor, yüzü kızarıyor ve terliyor.

Tam o anda, tam boşalmak üzereyken, doğrudan kameraya bakıyor. Gözlerimin içine bakar gibi bakıyor. Yüz ifadesi vahşi ve meydan okurcasına.

O anda tüm bunların bir performans olduğunu fark ettim.

 zleyeceğimi biliyordu.

Onu benim için beceriyordu, bana

karşı. Benden intikam almak için.

Ve fark ettim ki, o hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Daha intikamcı. Daha stratejik. Daha etkili.

Daha berbat.

Vücudunun zıplamasını, dönmesini izliyorum. Boşalmaya başladığında yüzündeki hınzır sırtışı görüyorum.

Bu beni patlatıyor. Aletimden fişkıran spermler o kadar uzağa fişkırıyor ki bir manzaranın kenarına çarpıyor, resme ve çerçeveye sıçırıyor.

Umurumda değil.

Temizlemiyorum bile.

Fermuarımı çekiyorum ve bir dahaki sefere böyle bir yük boşalttığımda, bunun Mara'nın yüzüne gideceğine dair kendi kendime yemin ediyorum.

Ertesi sabah stüdyoya her zamankinden iki saat önce geliyorum.

Zar zor uyudum.

Her uykuya daldığımda, Mara'nın boyalarla kaplı, kıvranan ve zıplayan, hareket halindeyken o kadar güzel olan vücudunu hayal ettim ki, yaşayan bir sanat eserine dönüştü.

Sarsılarak uyandım, terliyordum, sikim kızgın bir demir çubuk gibiydi. Dn geceki aceleci yeminim sayesinde mastürbasyon bile yapamıyordum.

Benim için çok kötü... Kendime bir söz verdim mi, asla bozmam.

I adım içine ve Stüdyo, rktc Janice. Janice. beni bu kadar erken beklemiyordu.

"Günaydın!" diye cıvıldıyor, masasını aceleyle toparlıyor, bir kucak dolusu dağınık kalem ve kâğıdı çekmeceye atıyor.

"Bana kahve getir," diye bağırıyorum. "Buzlu."

"Hemen," diyor ve o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ve klotlu çorabı arkadan yırtılıyor. İşaret parmağıyla gözlüğü yukarı itiyor, kızarıyor ve çorapları fark etmememi umuyor. Sonra bir an duraksayarak, "... İyi misin?" diye sordu.

Bana bunu soracak cesareti olduğuna göre gerçekten bok gibi görünüyor olmalıyım. Kızardım ve terledim. Ateşim var.

Ama kendimi kontrol etmeye başıyorum. Yavaşça, irade gücümle. Mara'yı nasıl ikiye bleceğime ve topuğumun altında nasıl ezeceğime dair yeni planlar yapıyorum.

"Kahvemi itiğimde harika olacağım," diye hırlıyorum.

"Tamam! Özür dilerim," diye ciyaklıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Merdivenlerden en st kata çıkıyorum, tüm alan ofisime ayrılmış .

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz, burun deliklerim belirgin bir şekilde tatlı ve biberli bir koku alarak parlıyor.

Mara.

Onu masamda otururken görmeyi umarak etrafımda dönüyorum.

Onun yerine, yeni asılmış bir tablo beni bekliyor. Soyut, geniş mor, kırmızı ve sienna izgileriyle ...

O tabloyu becerdi ve sonra duvarıma astı.

Bu kızın mutlak deliliğine bir kez daha vuruldum.

Onun cüretine hayranım. Bir yandan da onu nasıl cezalandıracağımı planlıyorum.

ereveye yaklaşıp resmi inceliyorum. Vuruşların şeklini.

Mara'nın tuval üzerinde yuvarlandığı yerde, kıpkırmızı boyaya damgalanmış belirgin bir göğüs ucu izi görüyorum. Onun altında, çıplak kalçalarından geldiği neredeyse kesin olan kalp şeklinde bir iz.

O kıcın şeklini nerede görsem tanırım. O mükemmel kıcı.
Resmi keskin kalemle imzalamış ve ona isim vermiş:

Hayatımın EN İYİ GECESİ

Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguyla vuruldum. Üzerime yuvarlanıyor, ağır, boğucu, mide bulandırıcı. Kalbimi yerinden çıkarıyor, bağırsaklarımı çalkalıyor. Göğsümde derin bir sızı hissediyorum.

Bu his o kadar ani ve alışılmadık ki bir an için gerçekten hasta olduğumu düşünüyorum. Ya da kalp krizi geçirdiğimi.

Masamdaki sandalyeye çöküyorum, hâlâ resme bakıyorum.

Yavaşça, büyük bir güçlkle, göğsümde lanet bir cin gibi oturan ve beni ağırlaştıran bu duyguyu inceliyorum.

Sanırım bu pişmanlık.

Resmin başlığı bir alay. Ama yine de beni bıçaklıyor.

Hayatının en güzel gecesi olabilirdi.

O tuvalde Mara'yı beceren ben olabilirdim. Göğüslerine boya sürüyordum. Onunla yuvarlanırdım. Gösteride yaptığım gibi onu öperdim.

Seni istedim. . . gerçekten.

İzin verseydim beni stüdyoya geri götürecekti.

Bunun yerine, önümde diz çöktüğü o anda, dürtüm acımasızlıktı. Onu istiyordum, hem de çok. Ve çünkü ben

Bu ihtiyaç ve zayıflık hissinden hoşlanmadığım için onu aşılamaya çalıştım.

Onu boyun eğmeye zorlamak istedim. Ama bunu yapmayacağını bilmeliydim. Kan kaybından ölmek üzereyken bile boyun eğmeyecekti.

Telefon ekranından izlemek yerine geceyi onunla geçirebilirdim. Onu tatmak, koklamak, ona dokunmak. Onunla sanat yapardım.

Keşke yapsaydım.

Yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım.

Bu irkin bir duygu. İç karartıcı ve sonu gelmez, çünkü asla geri döneemezsiniz. Yapılanları asla geri alamazsınız.

Ondan kurtulamıyorum. Ondan kurtulamıyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve her zamankinden daha fazla terliyorum. Ayağı fırlayıp ofisimin etrafına çılgınca bakıyorum.

Pişmanlık hissetmek istemiyorum. Hissetmek istemediğim hiçbir şeyi hissetmek istemiyorum.

Bu, beni dünyadaki diğer herkesten ayıran tek faktördür: Ne hissedeceğimi ve ne hissetmeyeceğimi ben seçiyorum. Hepsi duygularının kölesi. Ben kendi duygularımın efendisiyim.

Herkesten üstünüm çünkü beni zayıflatan hiçbir şeyi hissetmemeyi seçiyorum.

Ama şu anda zayıfım. O beni zayıflatıyor.

Bir öfke ılgılığıyla golf çantamdan sopamı çektim. Etrafımda dönerek bir hedef aradım, herhangi bir hedef.

Güneş sistemi gözüme çarpıyor: pırıl pırıl, ışıltılı, mücevher tonlarındaki küreler uzayda dönüyor.

Sopayı havada salladım.

Makete çarpıyor ve ince Venedik camını milyonlarca parçaya ayırıyor. Parçalar üzerime dökülüyor, derimi bir düzine yerden kesiyor, parçalanmış camdan bir yağmur fırtınası.

Modele tekrar tekrar vurmaya devam ediyorum, onu dvyorum, paralıyorum, yok ediyorum.

Sonunda sopa uyuşmuş ellerimden düştüğünde, güneş modeli çarpık bir harabeden başka bir şey değildi. Tanınmayacak halde. Tamamen yok olmuş.

O parçaya bayıldım.

Bazen sevdiğin şeyi öldürmek zorunda kalırsın.

MARA

W Logan'ı sikmeyi bitirdiğimde, ona eve gitmesini söyledim.

"Önce numaranı alabilir miyim?" dedi, sırtışı boyayla kaplı yüzünde beyaz bir çizgiye dönüşmüştü.

"Sanmıyorum," dedim elimden geldiğince nazık bir şekilde. "Bu sadece bir kerelik bir şeydi."

"Oh," dedi. "Şey, harika bir zamandı. En azından benim için." Cevap vermeden gülümsedim.

Her geçen saniye daha da delice gelmeye başlayan bir inat eyleminde onu bir dekor olarak kullandığım için zaten kendimi suçlu hissediyordum.

Ama duracak kadar deli değil.

O gittikten sonra da o tabloyu en üst kata kadar taşıdım ve Cole'un ofisine astım.

Kapısını bile kilitlemiyor, küstah herif.

Beni güvenlik kameralarında göreceğini biliyordum, ama aynı zamanda tüm olayı izlediğinden de emindim, yani resim her halükarda bir sır olarak kalmayacaktı.

Kötülüğün son dalgalarına binerek eve Uber ile döndüm. Şoför kollarımda, bacaklarımda ve saçlarımda kalan boya miktarını görünce beni arabaya almak istemedi.

"Zaten kuru," dedim kızgınlıkla.

Arka koltuğa bir çöp torbası atarak, "Bunun üzerine otur," diye emretti.

"Peki," diye iç geçirdim, kaygan plastiğin üzerine oturdum ve yorgunluktan başımı cama yasladım.

Evime döndüğümde, yaşadığım manik yükseliş neredeyse tamamen dağılmıştı. Cole'a doğru attığım lanetin seviyesini fark etmeye başlamıştım.

Ve bak, bunu kesinlikle hak etti. Bana o satıcıyı emdirmeye çalışması aşağılayıcı ve çirkindi.

Ama ben bunu bir sonraki seviyeye taşıdım. Ona iki orta parmağımı da gösterdim, kameraya doğru.

Ve bunun büyük bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Cole Blackwell bulaşmak isteyeceğin biri değil. Bunu herkesten iyi bilmem gerekir.

O ne makul ne de bağışlayıcıdır.

Ve bunu bana ödetecek, biliyorum.

Birkaç saatlik uykunun ardından tökezleyerek aşağıya indim.

Oda arkadaşlarım masanın etrafında toplanmış, Erin'in telefonuna bakıyorlar. Mutfaktaki hava garip bir şekilde kasvetli. Heinrich ve Frank ekrana bakarken Erin

yavaşça kaydırır. Joanna lavabonun yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, belli belirsiz midesi bulanmış görünüyor.

"Neler oluyor?" Onlara soruyorum.

"Başka bir ceset daha buldular," diyor

Heinrich. "Başka bir kız," diye açıklıyor

Erin.

Karnıma bir kanca saplanıyor ve beni yavaşça telefona doğru çekiyor. Ekranın üzerine eğildim, başım Frank'in ve Heinrich'in başları arasında.

Görüntüler kanlı ve grafik - göğüsleri koparılmış başsız bir gövde. Dağınık uzuvlar. Kesik bir ayak hala yüksek topuklu bir ayakkabı giyiyor.

"Bu ne lan!" Ağlıyorum. "Bu haberlerde mi?"

Joanna lavabodan iğrenerek, "Haberler değil," diyor. "Bu gerçek suç sitesi. Fotoğrafları polislerden birinden satın almış olmalılar."

"Buna bakmak istemiyorum," diyerek geri çekiliyorum. Midem bulanıyor.

Kız zayıftı, kaburgalarında bir pheonix dövmesi vardı. Benim de aynı yerde bir dövmem var. Kafası olmadan. . o ben olabilirim.

"Hiçbirimiz ona bakmamalıyız," diye tersliyor Joanna. "Bu saygısızlık. Umarım bu resimleri sızdıranı bulurlar ve onu kovarlar."

"Aval aval bakmıyorum," diyor Erin. "Onu Lincoln Park golf sahasında bulmuşlar. Orası buradan sadece birkaç mil uzakta! Bu psikopat hemen yanımızda yaşıyor olabilir."

Midem şimdi bir timsahın ölüm taklasını atıyor.

Cole Sea Cliff'te yaşıyor. O sahada golf oynuyor.

"Ne zaman öldü?" diye sordum.

"Gece yarısından sonra olduğunu düşünüyorlar," diyor Erin.

"Onu bulduklarında hâlâ sıcaktı."

Gösteriden 11:00'de ayrıldım.

Kapıdan çıkarken bir randevu aldım. Ya

Cole da aynısını yaptıysa?

Kulağa gülünç geliyor. Cole ile saatlerce vakit geçiriyorum. Sık sık yalnız kalıyoruz. Beni kıymaya çevirmek isteseydi şimdiye kadar yapardı.

Ve gerçekten deli gibi görünmüyor. Kontrolcü ve manipülatif, elbette. Yoğun, kesinlikle. Ama gerçekten ellerini bir kadının üzerine koyup onu parçalara ayırabilir mi?

Kendimi bir kez daha telefonun üzerine eğilmeye

zorluyorum. Erin biraz daha aşağı kaydırıyor.

İşte kızın kafası, yüz hatları garip bir şekilde iz bırakmamış, gözleri tamamen açık, cam bilyeler gibi sütlü.

Çok güzeldi.

Ve çok, çok korkuyorum.

Lavaboya koştum ve kustum.

COLE

SOnia koşarak ofisime geldi. Kapının girişinde duruyor, içerideki yıkım karşısında donup kalmış.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye ağlıyor.

Golf sopasını çantasına geri koymuştum bile. Yine de yaptığım şeyi saklayamam.

"Güneş modelini paraladım," diyorum.

Sonia dehşet içinde bana bakıyor, soluk mavi gözleri yaşlarla doluyor.

"Nasıl yaparsın?" diyor.

"O bana ait," diye hırlıyorum. "Ya benimdir, ya da benimdir, yok ederim."

Başını aşağı doğru eğerek kırılmış cam parçalarına bakıyor ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzölmesine neden oluyor.

Benim için çalıştığı onca zaman boyunca Sonia'yı hiç ağlarken görmedim. İşinin ehli ve beceriklidir ve duygularını güvenli bir şekilde bastırır. Bu yüzden iyi anlaşıyoruz. Daha azına tahammöl edemem.

Ancak o an gözyaşları için onu suçlamıyorum. Güneş modeli şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı sanat eserlerinden biriydi. Gerçekten eşsiz ve yeri doldurulamaz.

Bir anda yok ettim.

Bana bir şeyler oluyor.

Bir şey beni ele geçiriyor, döndürüyor, değiştiriyor. Bana bulaştı. Ve Mara da hastalık.

"Şunu temizleyecek birini bulun," diye emrediyorum.

Hışımınla ofisimden çıkıp ana kata iniyorum. Mara'nın stüdyosuna uğrama zahmetine girmiyorum, burada olmadığını biliyorum. Muhtemelen hala evde, uyuyordur.

Janice'in masasının önünden geçerken, bilgisayar ekranının etrafında toplanmış birkaç sanatçı görüyorum. Ben yaklaşırken dağılıyorlar, benimki hariç her yöne doğru aceleyle kaçıyorlar.

Janice tarayıcı penceresini kapatmaya çalışıyor ama ben elini kenara iterek "Neye bakıyorsun?" diye bağıriyorum.

"Bir kız daha öldürüldü," diye kekeliyor Janice. "Dün gece oldu."

Bilgisayar ekranını inceleyebilmek için masasının üzerine eğildim, hastalıklı tatlı parfümüyle rahatsız edici bir şekilde sarmalandım.

Değersiz bir gerçek suç sitesinde. Sayfa cinayet mahallinin renkli fotoğraflarıyla kaplı.

Alastor'un işi.

Bedenleri resimlerinden çok daha belirgindir.

Yine de bu onun için bile yeni bir şiddet seviyesi. Dağınık vücut parçalarındaki çılgınlığı görüyorum. Bu sadece şehvet değil, öfkeydi.

Tekrar ayağa kalkıyorum, kalbim çoktan düzenli atışına geri dönüyor.

Bu Alastor'un neden dün gece gösteride olmadığını açıklıyor. Yolda dikkati dağılmış olmalı.

Gerçekten görmesi gereken bir şeyi kaçırdı. Benim şansıma. Biraz daha zaman kazandırıyor.

Mara'nın köhne Viktorya döneminden kalma evine doğru yürüdüm. Kapıya vuruyorum, uzun bir gecikmeden sonra kapıyı açan ev arkadaşı Frank'i ürkütüyorum, kafası güzel ve paranoyak görünüyor.

"Oh," diyor, kısmen rahatlamış ve kısmen de kafası daha da karışmış görünüyor. "Sensin."

"Mara nerede?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, elini vahşi buklelerinde gezdirirken. "İş, belki?"

Telefonunu elime geçirdiğim an takip cihazı takacağım.

Bu niyet, onu bulamadan sırayla Sweet Maple ve Golden Gate Park'ı başarısız bir şekilde ziyaret ettiğimde mutlak bir saplantı haline geliyor.

NEREDE O?

Parkı ararken aklımdan birkaç fantezi geçiyor. İlki, onu ağaçların arasına sürükleyip nasıl boğacağım. Ama ellerimi boğazına doladığımı hayal ettiğimde, bunun yerine ellerimin vücudundan aşağı kaydığını görüyorum göğüslerini avuçluyorum minik belini sıkıyorum

Elimden geldiğince sert... Onu tekrar tekrar sikime bastırıyorum...

Onu ormanda becermek yeterince iyi değil.

Onu izole bir yerde istiyorum, birlikte tamamen yalnız kalabileceğimiz bir yerde. Arzuladığım her aletin parmaklarımın ucunda olacağı bir yerde. Bütün geceyi onunla geçirebileceğim bir yer.

Onu evime getirmek istiyorum.

Babam öldüğünden beri benden başka kimse ön kapıdan içeri adım atmadı. Ev benim mağaram oldu. Mutlak mahremiyetimin olduğu tek yer.

Mara'yı oraya götürme arzum, bu takıntının ne kadar büyüdüğünü gösteriyor. Onu evime getirmek, kendi bedenime getirmek gibi bir şey. Onu becermekten çok daha samimi bir eylem.

Nerede olabilir?

Yine o sikik çocukla mı buluştu?

Şu anda onun evinde, ellerini üzerinde gezdirmesine izin mi veriyor?

Bu düşünce o kadar öfkelenendirici ki ellerimi dizlerimin üzerine koyup bir an için eğilmek zorunda kalıyorum ve derin derin nefes alıyorum.

Hayır. Bunu yapmazdı. Onu sadece benden öç almak için becerdi. Çünkü izlediğimi biliyordu.

Ben de buna inanmak istiyorum. Ama kesin olarak bilmek zorundayım.

Telefonumu çıkarıp Mara'nın sosyal medyasına bir kez daha giriyorum.

Artık her fotoğrafı, her altyazıyı biliyorum. Hepsini hafızama kaydettim. Ve düşünüyorum muhtemelen .. . Bu adamı daha önce görmüştüm.

Resimler arasında geziniyorum, arıyorum.

Sonunda buldum: Mara'nın kaburgalarına yılan dövmesi yaptırdığı günden bir paylaşım. İşte orada, tam yanında duruyor, ellerinde lateks eldivenler.

LOGAN BUGÜN BENİ BAĞLADI - Sonunda küçük tıslamamı aldım.

Parmağımı ismine dokundurup profiline geçiyorum. Logan Mickelson, Paint It Black dövme salonu.

Buldum seni, orospu çocuğu.

Salon parktan sadece on iki blok ötede. İçgüdüsel olarak nereye gittiğime dair herhangi bir kayıttan kaçınarak oraya doğru yürüyorum. Logan'la uygun gördüğüm şekilde başa çıkmak için seçeneklerimi açık bırakıyorum.

Bu bir satın alma için yanlış bir zaman. Muhtemelen yalnız çalışacağı ve günün son müşterisini bitireceği akşam saatlerinde gelsem daha iyi olur. İçeri giren biri gibi davranabilirim. Binada kamera olup olmadığını kontrol ettikten sonra tabii.

Ama ben sabırsızım.

Bu geceye kadar beklemek istemiyorum.

Bu piçin Mara'yla ilişkisinin tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Hemen şimdi.

Binanın arka tarafında bekliyorum. Sigara içmek için dışarı çıkacaktır. Bu şerefsizler hep sigara içer.

Neredeyse bir saat sabırla izledikten sonra, arka kapıdan içeri giriyor, çoktan kıvılcımlar saçmaya başlamış, kuru yaprakları savuran rüzgârdan korunmak için elini ağzına götürüyor.

Ciğerlerine tek bir duman çekmeden önce onu duvara yasladım, ön kolumu boğazına dayadım.

Kıpırdamadan duruyor, savaşıyor, mücadele etmiyor. Yüzüme korku kadar merakla da bakıyor.

"Oh, kahretsin," diyor. "Seni tanıyorum."

Bu kasabada fazlasıyla tanınır hale geliyorum. "O zaman eminim neden burada olduğumu tahmin edebilirsiniz."

Bir araya getirmesi hâlâ bir saniyesini alıyor. "Mara," diyor.

"Doğru," diye tıslıyorum. "Mara."

"Üzgünüm dostum, erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum..."
Sırf bu yorumu için neşeyle başını kesebilirdim.

"Ben kimsenin erkek arkadaşı değilim," diye hırlıyorum. "O bana ait, benim malım. Ve sen iğrenç mürekkepli ellerini benim sahip olduğum bir şeyin üzerine koydun. Sence bu konuda ne yapmalıyım Logan?"

Kendi isminin sesi, Logan'ı hoş bir sohbet için burada olmadığım gerçeğine karşı uyaran alarmdır. Bu ismin varlığını sürdürmesi, boğazına dayadığım kolumun keskin bir makas gibi çalıştığı ince bir ipliktir.

Saçmalamayı hemen kesiyor.

"Onu çok az tanıyorum. Telefon numarası bile yok bende."

"Yine de ona dövme yaptın."

"Evet, böyle tanıştık. Oda arkadaşı için bir Azrail yapmıştım. Yılanı yapıp yapamayacağımı sordu. Kendi tasarımıydı, kendisi çizmişti."

"Onun için başka hangi dövmeleri yaptınız?"

"Hiçbirini. Sadece bir taneydi."

Boğazındaki baskıyı azaltıyorum. Hafifçe.

Bunun her şeyin sonu olduğunu düşünecek kadar aptal değil. Gözlerimin içine bakıyor, sadece özürle asla doldurulamayacak o siyah çukurlara.

"Başka bir şey var mı? . . başka

bir şey var mı?" "Evet. Dövme

tabancan nerede?"

MARA

I Cole'a sakinleşmesi için birkaç gün vermeyi düşündüm. Ondan oldukça iyi bir şekilde kaçabilirdim. arkadaşımın evinde. Çalışmak için stüdyoya gelmiyor. Ama bu çaba anlamsız olurdu.

Cole asla sakinleşmeyecek. Birkaç gün ayrı kalmanın yaptığım şeye olan öfkesini dindireceğini düşünecek kadar aptal değilim. Duvarına bir hatırlatma astıktan sonra olmaz.

Ayrıca, çalışmak istiyorum. Resim yapmaya bir hafta, hatta tek bir gün bile ara vermek istemiyorum.

İşte bu yüzden kendimi gece yarısından biraz önce stüdyoya dönmüş buluyorum ve Cole'un uyuyor olması ve bana hak ettiğimi vermek için yataktan kalkacak kadar sinirli olmaması için dua ediyorum.

Janice masasında değil. Binada geceleri dolaşan bir güvenlik görevlisi var, ancak zamanının çoğunu mümkün olduğunca yavaş yürüyerek geçirdiğinden şüpheleniyorum, böylece vardiyası bitmeden önce sadece birkaç tur atmak zorunda kalıyor.

Dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken, genellikle hareketli olan mekânın tuhaf sessizliği beni geriyor.

Eskiden ürkek bir insan değildim.

Bir kabustan fırlamış bir canavar tarafından kapılmak bunu sonsuza dek değıştirdi.

Bana doğru savrulan o karanlık figürü asla unutmayacağım. Bir şekilde en kötü kısmı buydu: korktuğunuz şeylerin gerçek olduğunu fark etmek. Ve sizin için geliyorlar.

Cole bana piercingleri neden sakladığımı sordu. Kendime bunu kendim için yaptığımı söyledim - bir meydan okuma eylemi.

Ama Cole haklı.

Hatırlatmayı sevdim. Buna ihtiyacım var.

Bu yüzden bir daha asla çok rahat olamıyorum.

Bazen beni kaçıranın Cole olduğunu düşünüyorum. Bazen de olmadığından emin oluyorum.

O geceyle ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Yanlış açıdan baktığınızda şekillerin ve çizgilerin karmakarışık olduğu perspektif resimlerinden biri gibi geliyor. Ama odanın doğru noktasına giderseniz, şekiller aynı hizaya geliyor ve görüntüyü gün gibi net görebiliyorsunuz. Nerede duracağımı bilseydim ne olduğunu tam olarak görebilirdim.

Şimdilik, kesin olarak bildiğim bir şey var: Cole tehlikeli.

Ondan çok uzağa kaçmalıyım.

Bunu mantıklı bir şekilde biliyorum.

Oysa ben tam tersini istiyorum.

Ondan büyülendim. Mümkün olan her şekilde ona çekiliyorum: fiziksel, zihinsel, duygusal olarak.

Drakula'yı okuyordum. Uyarıcı bir hikaye. Genç kadınlara bir erkeğin baştan çıkarmasına boyun eğmemeleri için bir uyarı.

seni yutmak isteyen.

Ama yine de hepimiz beyaz atlı prensin cazibesine kapılmadık. Bazı küçük kızlar balo elbiseleri, şatolar ve ejderhayı öldüren şövalyelerle ilgili hikayelere bayılırdı.

Bazı küçük kızlar ormana giden karanlık bir patikanın hikayelerini okurken ... siyah pencereleri olan ve araziye sis kaplayan çarpık bir malikane ... Biz de oraya gitmek istiyorduk. İçeride ne bulacağımız önemli değildi.

İkinci resmime başladım.

İlk canlı boyutundaki kadar büyük olacak. Ana figür kısmen insan, kısmen hayvandır; koç boynuzları ve iki yana açılmış yarasa benzeri kanatları vardır. Dört kolu ve iki çift eli vardır. Bir çift el ince, soluk ve zariftir. Diğer eller kalın, kaba ve vahşidir.

Müziğimi açıyorum, istediğim kadar yüksek sesle çünkü bitişik stüdyolarda başka kimse yok.

Benzin - Halsey

Spotify → [geni.us/no-saints-spotify](https://open.spotify.com/track/1bX68uK9Z810B1S810B1S8)

Apple Music → [geni.us/no-saints-apple](https://open.spotify.com/track/1bX68uK9Z810B1S810B1S8)

Tuval, oda kadar büyük görünene kadar genişliyor gibi görünüyor. Tüm görüş alanımı dolduruyor, tüm evren oluyor. Her bir küçük ayrıntı fırçamdan dökülüyor, hayat buluyor.

Cole'u unuttum.

Resmin dışındaki her şeyi unutuyorum. Ben

hareketsiz dururken zaman akıp gidiyor.

Cole "Önce bir aziz, şimdi de bir iblis" diyene kadar kapıdan birinin girdiğini fark etmedim bile.

Tam arkamda duruyor. Ne zamandır odada olduğunu bilmiyorum.

Fırçamı havaya kaldırarak dönüyorum.

Cole bana bakıyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Her zamankinden daha solgun, gözlerinin altında koyu halkalar var. Kesinlikle uyumuyordu. Dün gece de uyumamış olabilir.

Dışarıda yağmur yağıyor olmalı. Giysileri nemli. Kalın, siyah saçlarında damlacıklar parlıyor, uçları benim fırçam gibi ıslak.

Yağmur kokusunu güçlendiriyor. Soğuk ve temiz kokuyor, rüzgârlı bir sokak gibi. Gözleri asfalt gibi siyah.

"Seni arıyordum," diyor.

"Saklanıyordum," diye cevap veriyorum.

"Bunu biliyorum. Saklandığını biliyorum. Uzun süre uzak kalamayacağını da biliyordum."

Sesi de kıyafetleri kadar soğuk. Beni ürpertiyor. Beni çok iyi tanıyor.

"O bir iblis değil," diyorum. "O şeytan." "Ne fark eder ki?"

"Sadece bir şeytan var."

Gülümsüyor. Cole'un gerçek gülümsemesi diğer herkese verdiği kadar farklı. Daha yavaş. Gözlerini kırıştırmaz. Ve dudağının kenarını ısırmasıyla bitiyor. Sertçe.

"Ofisime bir hediye bırakmışsın."

Üşüme kafatasımın tabanından omurgama doğru ilerliyor. İrkilmemeye çalışıyorum. Kalbimin ne kadar sert çarptığını görmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Nasıl buldun?" Çenemi yukarı kaldırarak söylüyorum.

Cole yaklaşıyor, sağ elini saçlarımin altından geçirip kafatasımın arkasını kavlıyor. Başparmağıyla çenemi daha da yukarı kaldırıyor.

"Hiç hoşuma gitmedi. Aslında, beni kışkandırdı."

Tenim bir anda soğuktan yakıcı bir sıcaklığa dönüşüyor. Göğüs uçlarım üstümdeki ince kumaşın altında sertleşiyor. Halkalar buz gibi soğuk duruyor.

Kıskanıyor. Kışkandığını itiraf ediyor.

Cole başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. Terim benzin gibi. Dokunduğu her yer tutuşuyor.

Keskin bir tıkırtı duyuyorum ve kelepçenin soğuk tokası bileğime dolanıyor.

Ben kıpırdayamadan, bileğime bakamadan Cole üç hızlı adım atarak beni duvara doğru sürüklüyor. Kollarımı başımın üzerinden çekip beni olduğum yere kelepçeliyor, zincir açıkta duran bir borunun etrafına sarılmış.

"Bu ne lan!?" Çığlık atıyorum.

Kelepçeleri çekiyorum, metal bileklerimi ısırıyor. Cole,

"Kıpırdamadan durursan bu iş çok daha kolay olacak," diyor.

Fırçayı elimden alıp bir kenara koydu.

"Ne daha düzgün gidecek? Ne yapıyorsun lan sen?" Ağlıyorum.

Hiperventilasyona başlıyorum. Bilek bağları korkunç anıları geri getiriyor, hepsi bir anda.

Cole bana cevap vermiyor.

Onun yerine bir tabure çeker ve taşıdığı çantayı yere bırakır - eski moda bir doktor çantası gibi üstten açılan siyah deri bir anta.

Tulumumun kayışlarını açarak nlğn belime kadar düşmesine izin verdi. Sonra iki eliyle atletimin önünü kavrayıp parçalara ayırıyor. Göğüslerim serbest kalıyor, meme uçları sertleşiyor, göğsüm onun görüşüne açılıyor.

İkimiz de aşağıya, göğüslerime bakıyoruz. Ortasında tek bir boncuk olan gümüş halkalar Cole'un saındaki yağmur gibi parlıyordu.

Bakışları vücudumda geziniyor. Kaburgalarımındaki dövmeye kadar. "Bunu sana Logan yaptı," diyor Cole usulca.

Bu bir soru değil.

"Bunu nereden biliyorsun?" Talep ediyorum.

Cole elini duvara dayıyor, yakınıma eğiliyor, dudakları neredeyse kulağımın kenarına değiyor. Neredeyse, ama tam olarak değil.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Mara. Her şeyi," diye mırıldanıyor. "Bana meydan okumak için onunla yattığını biliyorum. Seni kontrol edemeyeceğimi göstermek için. Ve belki de seni kontrol edemiyorum - her zaman değil. Ama sen bana verildin."

Beni ona mı verdiler?

Bu da ne demek oluyor?

"Artık senin sahibin benim, Mara. İstesen de istemesen de bana aitsin."

Parmaklarını göğsümün yan tarafında, göğsümün kaburgalarla birleştiği kıvrım boyunca hafifçe gezdiriyor. Meme uçları elmastan daha sert. Çok yaklaşırsa yüzünü kesebilir.

Parmak uçlarıyla yılanın vücudunda izler bırakıyor. "Üzerinde başka bir adamın izini taşıyamam."

"O dövme yi ben tasarladım," diye tısladım. "Daha iyisini tasarladım."

Doktorun çantasının içine uzanıyor. Bir dövme tabancası çıkarıyor.

"Delirdin mi sen?" Çığlık atıyorum.

"Merak etme," diyor. "Son birkaç saattir alıştırmayı yapıyorum."

"Kimin üzerine?!"

Sadece gülümsüyor.

"Şimdi sakın ol. Hâlâ tekniğimi mükemmelleştiriyorum."

Cole cildimi yine çantadan çıkardığı yeşil sabunla temizliyor. Gerçekten ihtiyacı olan her şey orada var.

"SAKIN BUNA CÜRET ETME-"

Bana çok tanıdık gelen o yüksek vızıltı sesiyle silahı ateşliyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak çığlık atıyorum.

"Eğer sabit durmazsanız, sonucu beğenmezsiniz" diyor.

Silahın ucunu kaburgalarım a bastırıyor ve feryadımı delici bir çığlığa dönüştürüyor.

Derimi delerken iğnenin batışını hissediyorum, mürekkebi asla çıkarılamayacağı derinlere bırakıyor.

İçgüdüsel olarak donup kaldım.

Cole'u durduramıyorum. Ve gerçekten kaburgalarımın üzerinde lanet bir karmaşa istemiyorum.

Tabanca yavaşça, emin adımlarla hareket ediyor. Dövme tabancasının bir dikiş makinesi gibi çalıştığını, iğneyi düzenli aralıklarla derinin altına batırdığını bilsem de, aslında hissettirdiği şey birinin keskin bir kalemle üzerinize çizim yapması.

Aşağı bakıp ne çizdiğini anlamaya çalışıyorum. Bu açıdan söylemek imkansız, baş aşağı.

Cole'un elleri üzerimde geziniyor, güçlü ve yetenekli. Tahmin ettiğimden daha sıcak. Aslında, iğnenin ısırığının aksine, çıplak elleri etimde şaşırtıcı derecede zevkli bir his uyandırıyor.

Her nefes verişinde nefesi belime doğru kayıyor. Kot tulumumun çıplak tenimle buluştuğu çizgi boyunca ilerliyor.

Cole solak. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Sol eli silahı yumuşak ve emin hareketlerle kullanırken, sağ eli kalçama dayanıyor. Beni sıkıca kavıyor. Beni yerimde tutuyor.

Ona hiç bu kadar yakından bakma şansım olmamıştı.

Saçları inanılmaz kalın, hayvan kürkü gibi. Başını eğdiğinde saçları tenime değiyor, yumuşak ve hafif nemli.

Benden daha yaşlı olduğunu bilmeme rağmen, cildi dikkat çekici derecede pürüzsüz. Belki de sadece birileri izlerken yüz ifadesi takındığı içindir.

Yüzündeki neredeyse tüm canlılık o düz, kara kaşlardan geliyor. Bana soluk beyaz kağıt üzerindeki shodo'yu hatırlatıyorlar. Japon kaligrafisinde iki fırça darbesi asla aynı olmaz. Cole'un yüzünde de öyle.

Dipsiz siyah gözlerine anlam veren mürekkep darbeleri.

Tamamen bana odaklanmış, bakışlarını dikmiş, çenesi gergin. Nefes alışım yavaşlıyor, onunkine ayak uyduruyorum. Nefes alıyorum. Nefes ver. Nefes al.

Güzelliği büyüleyici. Onu izliyorum, dövme tabancasını değil. Onun dokunuşunu hissediyorum, çeliğin dokunuşunu değil.

Rahatladığımı hissedebiliyor. Yüzüme bakıyor.

"Neden hep benimle kavga etmek istediğini anlamıyorum," diyor. "Bana istediğimi vermek çok daha zevkli..."

"Kim için daha zevkli?" Nefes nefese kaldım. "İkimiz için de."

Elini tulumumun önünden aşağı kaydırıyor.

İç çamaşırını giymiyorum. Çamaşırlarımı yıkamaya fırsat bulamadım.

Dokunuşu beklediğimden daha nazikti. Öpücüğü kadar acımasız olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, neredeyse yatıştırıcı.

Onun parmaklar Kaydırak üzerinde benim
Kedicik, arıyorum, keşfetmek. Test . . .

Bana dokunuyor, bir tepki bekliyor. Nasıl tepki verdiğimi görmek için. Ona yaslandığımda, dudaklarım ayrıldığında, inlediğimde... doğru noktayı bulduğunu anlıyor. Parmaklarını içime sokuyor, sonra beni en iyi hissettiren her yerimi okşuyor.

Dövme tabancası kaburgalarımda öfkeyle vızıldıyor. Kemik boyunca aşağı yukarı, ısıyor ve ısıyor.

Acıyı zor fark ediyorum. Duvara yaslanmış, başımı arkaya eğmiş, kalçalarımı ayırmıştım. Cole'un bana dokunmasına izin veriyorum.

Nereye isterse.

Kendi evcil hayvanıymış gibi amımı okşuyor. Parmaklarını yarığımda aşağı yukarı gezdiriyor, bazen içime dalıyor, bazen klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

Tüm bu süre boyunca kaburgalarımı çiziyor, sol eli sağ elinden ayrı çalışıyor.

Acı, zevki artırır ve zevk de acıyı artırır.

Tenim terliyor, his dalgaları üzerimde yuvarlanıyor.

Kalçalarımı onun eline karşı sallıyorum.

İnliyorum. Bu sesi ne kadar zamandır çıkarıyorum bilmiyorum.

Klitorisimin hemen altındaki noktayı buldu, tüm vücudumdaki en hassas sinir demetini. Başparmağının ucuyla tekrar tekrar okşuyor.

"Aman Tanrım..." İnliyorum. "Durma..."

"Bana benim olduğumu söyle.. ." diye tıslıyor. "Sana ne istersem yapabileceğimi söyle. . ."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, söylemeyi reddediyorum.

Dövme tabancasına sertçe bastırıyor, etimi ısıyor. "Söyle."

Başımı sallıyorum, gözlerim kapalı, ağzım kenetli.

Dövme tabancasıyla ve parmaklarıyla klitorisimin altına daha sert bastırıyor. Kim bilir etime ne çizerken beni sertçe okşuyor.

"Söyle, Mara. Bana ait olduğumu söyle ..."

Söylemek

istiyorum.

Teslim olmak

istiyorum.

Eli tam istediğim gibi okşuyor, sürtüyor. Bir erkeğin daha önce hiç başaramadığından daha iyi. Kendi başıma yapabileceğimden daha iyi.

Zevk bir ihtiyaç, bir taleptir. Kaşınması gereken bir kaşıntı ...

"SÖYLE," diye hırlıyor.

"Hayatta olmaz," diye tıslıyorum ona.

Dövmeyi kemiğin aşağısına acımasız bir kesik atarak bitiriyor.

Çıglık atıyorum. Kalçalarımın birbirine kenetlenmesi de dahil olmak üzere vücudumdaki her kas geriliyor. Cole'un klitorisime bastırduğu parmakları kadar beni boşaltan şey de bu. Orgazm, sürekli bir döngü halinde göğsümden kasıklarına kadar içimi parçalayan alevli bir şok.

Başımı çeviriyorum, kendi omzumu sertçe ısıriyorum. Dış izlerinden bir çelenk bırakıyorum.

Ağırlığım kelepçelerden sarkıyor, vücudum gevşek ve sıkılmış.

Artçı şoklar içimde kıvılcımlanırken hâlâ seğiriyorum.

Cole cildimdeki fazla mürekkebi aynı yeşil sabunla siliyor. Logan'ın kullandığı sabunla.

"Ona zarar vermedin, değil mi?" Talep ediyorum.

"O seni ilgilendirmez," diyor Cole, yüzümü bir kez daha tutarak. Beni ona bakmaya zorluyor. "Benim ne düşündüğüm hakkında endişelenmelisin. Ne istediğimi."

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Yapmazsam ne olur?"

"O zaman bir dahaki sefere bu kadar affedici olmayacağım."

Yüksek sesle gülüyorum, şimdi dik duruyorum, kelepçeleri takırdatıyorum.

"Bu senin kibarlığın mı?"

Cole bana sabit bir şekilde

bakıyor.

"Evet, Mara," diyor sessizce. "Bu benim nazik olmam. Merhametli olmak. Bunu anlamalısın - çünkü beni açmaya çalışırsan, içinden çıkanlar hoşuna gitmeyecek."

Kelepçelerin kilidini açtı. Bileklerimi ovuşturarak ellerime yeniden his kazandırmaya çalışıyorum. Sonra yavaşça duvarda asılı duran boy aynasına doğru yürüyorum. Önünde durup hafifçe dönüyorum, böylece sağ göğsümün hemen altından kalça kemiğime kadar uzanan dövmeyle görebiliyorum.

Beni damgaladı. İşaretini sonsuza dek üzerime koydu. Ve bu çok güzel. Gerçekten çok güzel.

Cole kelimenin tam anlamıyla bir sanatçı. Kompozisyon, çizgilerin pürüzsüz akışı, çiçeklerin ve yaprakların göğsümün, kaburgalarımın, kalça kemiğimin kıvrımlarını takip edişi. Vücudumun her bükülüğü ya da kıvrılışıyla dalgalanan şeklim için mükemmel bir biçimde biçimlendirilmiş. Ben hareket ettikçe dövme canlanıyor.

Vahşi bir bahçe. Eğrelti otları, yapraklar ve çiçeklerden oluşan bir cümbüş, aralarında benim küçük yılanım görünüyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Gerçekten yeteneklisin." Cole tam arkamda duruyor.

Benden daha uzun ve daha geniş. Siluetinin içine tamamen sığıyorum, bu yüzden etrafımda karanlık bir hale oluşturuyor. Sanki o

Beni çoktan yuttu ve ben onun içindeyim. "Sıra sende" diyor.

Aynada onunla göz göze geldim. "Ne demek istiyorsun?"

Dövme tabancasını sessizce havaya kaldırıyor.

"Ciddi misin sen?"

Bunun zerine silahı elime bırakıyor ve kendi omzunun üzerinden uzanıp gömleğinden bir avuç alıyor ve başının üzerinden çıkarıyor. Gömleği bir kenara atarak ayağa kalktı.

Çıplak gövdesine bakıyorum.

Bunca yıllık figür izimlerimde onunki gibi bir vücut görmedim.

En yakın karşılaştırma bir jimnastikçi ya da dansi olabilir - bu seviyede yağsız, sıkı, akıcı kaslar. Serbest kalmaya hazır, sarmal bir yay.

Jimnastikiler bile bu kadar estetik değildir. Göğsündeki kas yığınları, belindeki mükemmel V, kas dalgalanmalarının gözü aşığı, aşığı, pantolonunun düğmelerine çekmek için tasarlanmış gibi görünmesi ...

Teni, neredeyse omuzlarına kadar inen gevşek, koyu renk saç dalgalarının yanında soluk. Vücudunun hiçbir yerinde kıl yok. Mürekkep de yok. Teni pürüzsüz ve lekesiz.

"Sana dövme yapmamı mı istiyorsun?" Dedim. Başını salladı.

"Başka dvmeleriniz var mı?"

"Bu ilk olacak."

Zor yutkunuyorum.

Cole'un güzellik o yol geçmiş G z
korkutucu. Lanet olası kusursuz.

Hayatımda hiç dövme yaptırmadım. Eğer bunu batırırsam,
Mona Lisa'nın üzerine bıyık çizmekten daha kötü
hissedeceğim.

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Cole'un kaşları gözlerinin üzerine düşüyor ve onları
yarıklara kadar daraltıyor.

"Ne düşündüğün umurumda değil."

Parmaklarım silahın üzerinde
sıkılaşıyor.

şimdi sırtına 6 inçlik harflerle SIKTİR G T yazmak
istiyorum.

"Umarım yeterince m rekkebiniz vardır," diyorum.

"Tam olarak ihtiyacım olan şeye sahibim," diye yanıtlıyor.

Eminim  yledir.

Tabureyi kaptığım gibi aynanın önüne getiriyorum.

"Otur," diyorum.

Cole oturuyor, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru
eğiliyor. Bunu tartışmadan, ikimiz de sırtının en iyi tuval
olduğunu sezdik - pürüzsüz ve nispeten düz. Aslında sırtı da
diğer yerleri gibi kaslı. İğneyi derisinin üzerinde gezdirir
gezdirmez, kürek kemiği, kaburgalar ve omurgadan yayılan
uzun kas tabakaları - lats, traps ve oblik kaslar - arasında
gezinmek zorunda kalacağımı görebiliyorum.

" nce taslağını çıkarmamı mı istiyorsun?" Zayıfa
söylüyorum. Cole kımıldamıyor. Başını bile
evirmiyor.

"Sana güveniyorum," diyor.

Berbat durumdayım. Kimse bana güvenmedi, özellikle de böyle geri dönüşü olmayan bir konuda.

Ama tartışmıyorum. Derin bir nefes alıp silahı ateşliyorum.

İşimi bitirdiğimde sabahın ilk ışıkları tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor. Cole'un tenini aydınlatıyor, mermeri altına çeviriyor.

Tasarıma o kadar dalmışım ki tek görebildiğim sırtının sağ tarafından bir nehir gibi akan siyah çizgiler. Biraz çalışmayla gölgelendirmeyi bile çözdüm.

Birkaç y e r i n d e kanama var. Hiç irkilmedi. Durmamı istemedi. Neredeyse hiç hissetmiyor gibiydi.

Sırtını yeşil sabunla temizliyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi. Sonra da "Bitti." diyorum.

Cole sırtı aynaya dönük durur. Tasarımı görmek için omzunun üzerinden bakıyor.

İki yılan: biri beyaz, diğeri siyah. Birbirlerine dolanmış ve kıvrılmışlar -sarmalları sıkıca sarılmış, ama ağızları hırıltılı dişlerini göstermek için açık.

Onun bana yaptığı gibi ben de onu damgaladım.

COLE

TDövme tamamlandı ve kendimi garip bir şekilde huzurlu hissediyorum.

Güneş yükseliyor. Pencerenin dışındaki gökyüzü cam gibi şeffaf görünüyor.

Mara da aynı şeyi fark ediyor ve sanki uzanıp ötesindeki boşluğa dokunabilecekmiş gibi avucunu pencereye bastırıyor.

"Bugün sis yok," diyor.

"Benimle yürümek ister misin?"

Başını çeviriyor, koyu renk saçları çıplak omzunun üzerinden öyle bir kayıyor ki, parmaklarımı aynı noktada gezdirmek istiyorum. Işık profilini aydınlatıyor, alnında yanan bir çizgi, burnunun köprüsü, üst dudağının üstündeki girinti

"Evet," diyor. "İstiyorum."

Binayı birlikte terk ediyoruz.

Üstünü yırttım ve tulum göğüslerini zar zor örtüyor. Mara fark etmemiş gibi görünüyor. Kendi bedeninde bu kadar rahat ya da başkalarının fikirlerini bu kadar umursamayan birini daha önce hiç görmemiştim.

Dikkati tamamen etrafındaki dünya tarafından tüketilmiş durumda. Yanından geçtiğimiz her şeye bakıyor: kaldırıma yanaşmış, krem rengi deri koltuklarını göstermek için üstü açık duran eski model Mustang. Defne yapraklarını yavaş ve tembel bir şekilde sokağa bırakıyor. Bir kuzgun, kabuğunu bir bankanın kornişine vurarak bir salyangozu kırıp açıyor.

Bu yüzden Mara'yı takip etmek çok kolay. Dışarıdayken, sürekli sokağı tarıyorum. Kameraları, polisleri, beni takip edebilecek herkesi izliyorum. Tanıdığım ya da tanımadığım insanları arıyorum. Her zaman herkesi izliyorum.

Mara dikkatini çeken her şey tarafından tüketilir. Güzel olan her şey, ilginç olan her şey.

lovely - Billie Eilish

Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Bana her şeyi gösteriyor. Scott Caddesi'nde güllerle kaplı bir kafes. Bir kilisenin vitray penceresi. Patenle tepeden aşağı kayan bir kız.

"Bunlar Eclipse," diyor Mara. "En iyisi onlar." Sırtım yanıyor. Eminim onun kaburgaları da yanıyordur.

Aynı anda aynı acıyı hissetmemiz hoşuma gidiyor.

Benim onu, onun da beni işaretlemesini seviyorum.

Artık birbirimize bağlıyız, onun sanatı benim tenimde, benimki de onunkinde.

"Sana tekrar dövme yapmama izin verir misin?" Ona sordum.

Bana bakıyor. Erken gelen soluk ışıktaki gözlerinde her şeye rağmen mavi olduğunu görüyorum. Bir martı kanadı gibi, bir çürük gibi, içinde biraz kurşun olan Roma gümüşü gibi mavi.

"Evet," diyor.

"Neden?"

"Çünkü bana yaptığın dövme çok güzel. Ve çünkü .
." dudağının kenarını ısıyor, gözleri kaldırımda senkronize bir şekilde yürüyen ayaklarımıza kayıyor.
"Çünkü bana ilgi göstermenden hoşlanıyorum. Ellerini üzerime koymandan hoşlanıyorum. Geçen gece gösteride ... Beni itiyormuşsun gibi hissettim. Bu beni incitti."

Tekrar bana bakıyor, bakışları çıplak, örtüsüz. Acı verici bir şekilde savunmasız.

Doğal tepkim ondan uzaklaşmak.

Zayıflıktan nefret ederim.

Muhtaçlık da.

Ama bunca zamandır Mara'dan almaya çalıştığım şey buydu. Hayatımda gördüğüm en sert kabuğa sahip. Zırhını soymak istiyorum. Onu çıplak istiyorum. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum, her şeyiyle.

Bu yüzden ona dürüstçe cevap veriyorum, her ne kadar bu da benim tarzım olmasa da. Sadece onun zaten bildiği şeyleri söylüyor olsam da, kendimi tehlikeli hissediyorum... bilinmeyen bir uçurumda ince bir tel üzerinde yürüyorum.

"Seni kendimden uzaklaştırıyordum,"

diye itiraf ediyorum. "Neden?"

"Çünkü kontrol bende değildi." "Ne üzerinde?"

"Seni ne kadar çok istediğimi."

Mara bana bakıyor, yüzümü inceliyor.

Diğer insanlar zaten inanmak istedikleri şeyle eşleştiklerinden emin olmak için ifadenize bakarlar. Mara asla inanmaz. Her zaman kontrol eder.

"Şu anda ne görüyorsun?" Ona soruyorum.

"Seni görüyorum," diyor. "Sadece merak ediyorum..." "Neyi?"

"Eğer başka bir maske ise."

Yüzüm soğuk ve hareketsiz.

"Ya öyleyse?"

"O zaman en iyisini benim üzerimde kullan." Tenim plastik gibi sertleşti.

"Ya çıkarsaydım? Ve altında gördüğün şey hoşuna gitmezse?"

Mara elini benimkinin içine soktu. Parmakları benimkilerle kenetleniyor. Bir zincirin halkaları gibi birbirlerine uyuyorlar.

"Şimdi senden hoşlanmamam gerekirdi," diyor.

"Ama seviyorum." Ben de ondan hoşlanmamalıyım.

Ama ben biliyorum.

Hayatımda ilk kez başka birinin elini tutarak onun yanında yürüyorum.

Sanki dikkat çekmek için bağıırıyormuşuz gibi, son derece kamusal bir his. Ama aynı zamanda yoğun bir şekilde samimi, enerji kolumdan aşağı akıyor ve seksten daha güçlü bir bağla onunkine doğru akıyor.

Mara genellikle bana aynı anda iki şey hissettirir. Ben buna alışık değilim. Duygularım her zaman basit ve kolay olmuştur.

Anlıyorum. Ne istediğim konusunda hiç kafam karışmadı.

Alta Plaza Park'ın önünden geçiyoruz. Bir kadın halka açık bir bankta oturuyor, bebek arabası da yanına park etmiş. Bebeğini bebek arabasından çıkarmış, göğsüne yaslamış. Bebeği emziriyor, ona usulca şarkı söylüyor.

Mara dudaklarını birbirine bastırarak manzaraya sırtını döner.

"Toplum içinde emzirmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" İhtiyatlılığına şaşırarak söylüyorum. Mara genellikle alçakgönüllülük kavramına aktif olarak karşıdır.

"Sorun o değil," diyor. "Sorun şarkı söylemesi." "Açıkla," diyorum merakla.

Mara derin bir nefes alır.

"Annem piyano öğretmeni. Çalışırken bu şekilde para kazanıyor. Hasta ya da yaralı olduğumda bana şarkı söylerdi. Beni rahatlatan tek şey buydu."

Sertçe yutkunuyor, cildi solgun ve hastalıklı görünüyor. Hatırlamanın gücü midesini bulandırıyor.

"Onlar benim en güzel anılarımdı. Bana şarkı söylediğinde beni sevdiğini düşünürdüm. Ama sonra fark ettim ki... sadece şarkı söylemeyi seviyor. Asla benim için değildi. Ya da olsa bile, sadece beni susturmak içindi.

"Randall beni saatlerce burnumu kapıya dayayarak bekletirdi. Saatler gibi gelirdi demek istemiyorum, zamanın nasıl geçtiğini saatten izlerdim. Onu kızdırırsam, çok ses çıkarırsam, ona karşılık veririm -ki karşılık vermek hoşuna gitmeyen bir şekilde cevap vermek anlamına gelirdi- o zaman kapıya karşı bir saat geçirirdim. Bir saniye bile hareket etsem, kaşınsam ya da başım dönse, saat yeniden başlıyordu. Yemek yok. İçecek yok. Tuvalete gitmek yok.

"Ben orada dururken annemin evin içinde şarkı söylediğini duyuyordum. Mutfakta, üst katta, arka bahçede ...

"İki, üç saat sonra onun sesinin havada süzüldüğünü duyardım, mükemmel bir memnuniyetle. Benim için, beni daha iyi hissettirmek için şarkı söylemiyordu. Orada durduğumu, bacaklarımın titrediğini, altıma işlememeye çalıştığımı ya da saatin yeniden başlamaması için burnumu kapıdan bir milimetre bile uzaklaştırmadığımı unutuyordu."

Mara solgun dudaklarını birbirine bastırarak parktaki banka doğru bakıyor.

"Bana söylediği şeyler. Hep o yumuşak, tatlı sesiyle. Her şeyi zehirlediği gibi onu da zehirledi. Artık bir filmdeki anneyi bile dinleyemiyorum. Kusasım geliyor."

Marinaya doğru yürüyoruz. Suya kadar her yeri görebiliyorum. Güneş körfezin üzerinde kırılıyor, yolu aydınlatıyor, park etmiş arabaların krom tamponlarında parlıyor, camları alevlendiriyor.

Mara'nın derisinde, diğerlerinin üzerinde yüzen küçük saç tellerinde yanıyor.

Yüzündeki hüznün o anki güzelliğiyle örtüşmüyor.

Ve annesine duyduğum tiksinti, göğsümde hissettiklerimle uyuşmuyor. Ben öfke ve tiksintiye alışkınım. Beni saran duygu farklı bir şey. Ciğerlerimde bir sıcaklık, gözlerimin arkasında bir yanma ... elini elimde daha sıkı sıkma arzusu.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç hissetmemiştim. Mara'ya bakıyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yine de dudaklarım kelimeleri oluşturuyor.

"Özür dilerim."

Bu onu da benim kadar ürkütüyor.

Dönüp bana bakıyor ve elimi bırakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece . . . Özür dilerim."

Başını yavaşça sallıyor, dudakları ayırık, kaşları kalkık.

"Beni şaşırtıyorsun, Cole."

Ben de şaşırdım.

Adımı dudaklarında duyunca şaşırdım. Nasıl da bir çan gibi çalıyor, net ve doğru.

Parmak uçlarında duruyor, beni öpmek için uzanıyor. Yumuşak ve yavaş.

Aramızda doğan güneşten daha sıcak.

MARA

I Bu gece Zam Zam'da geç saate kadar çalışmak zorundayım.

Yorgun olacağımı biliyorum. Uzun zamandır Saatlerce stüdyoda, son resmime gömüldüm. Cole öğleden sonra onu görmeye geliyor.

Resim kömür, merlot ve lal renginin derin gölgeli tonlarıyla bezenmiştir. Figür, parıldayan yarasa benzeri kanatları ve kalın, pullu, kaslı kuyruğuyla korkunçtur. Ama yüzü çok güzeldir; zerafetten düşmüş kara bir melek.

Cole uzun bir süre tuvalin önünde durur, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Eee?" Artık dayanamadığım zaman söylüyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Chiaroscuro ustaca" diyor. "Bana Caravaggio'yu hatırlatıyor."

"Judith'in Holofernes'in Başını Kesmesi en sevdiğim resimlerden biridir," diyorum, iltifatından ne kadar memnun olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Golyat başlı Davut'u tercih ederim" diyor.

"Bunun bir otoportre olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim. "Caravaggio, Goliath'ın kesik başı için model olarak kendi yüzünü kullandı."

"Evet. Ve sevgilisi David'in modeliydi."

"Belki de o sırada kavga ediyorlardı," diye gülüyorum.

Cole bana o karanlık, sabit bakışlarıyla bakıyor. "Ya da aşkın doğası gereği tehlikeli olduğunu biliyordu."

Paletimde beyaz ve siyahın kesirli bir kısmını karıştırıyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Tüm duygular tehlikelidir. Özellikle de başka insanları içeriyorsa."

Ona bakmadan fırçamı taze boyaya batırıyorum. Kalbim zaten hızlı atıyor ve aynı anda hem Cole'un yüzüne bakıp hem de tutarlı bir cümle kurmak imkânsız.

"Hep böyle miydin?" Dedim. "Ne şekilde?"

Ne demek istediğimi biliyor ama bana yüksek sesle söyletiyor. Beni diğer insanlar kadar kolay kandıramayacağını biliyor, bu da onu rahatsız ediyor.

Tam olarak neyi görüp neyi göremediğimi bilmek istiyor. Muhtemelen beni daha iyi kandırmayı öğrenmek için.

"Soğuk," diyorum. "Hesaplı. Umursamaz."

Şimdi ona bakıyorum, çünkü itiraf edip etmeyeceğini görmek istiyorum.

"Evet," diyor, gözlerini kırpmadan, utanmadan. "Ben hep böyleydim."

Boyayı iblisimin kuyruğuna sürerek pullardaki vurguları ortaya çıkarıyorum. Cole'un arkamda volta attığını hissedebiliyorum,

Gerçi tahtaların üzerindeki hafif ayak seslerini duyamıyorum. Rahatsız edici derecede sessiz. Odanın neresinde olduğunu görememek beni tedirgin ediyor. Ama o yakıcı siyah bakışları içimi delerken konuşmaya çalışmak daha da kötü.

"Hiç birini sevdin mi?" diye sordum. "Yoksa sadece bir teoriyi mi dile getiriyordun?"

Soruyu düşünerek hareketsiz kaldığını hissedebiliyorum.

Cole'un sevdiğim yönlerinden biri de bu: aklına geleni söylemiyor. Ağzından çıkan her kelime kasıtlı.

"Bilmiyorum," diyor sonunda.

O zaman dönmeliyim, çünkü bu cevap beni şaşırttı.

Ellerini ince yün pantolonunun ceplerine sokmuş, dalgın dalgın pencereden bana bakıyor.

"Annemi sevmiş olabilirim. O benim için önemliydi. Her zaman onun yanında olmak isterdim. Sabahları o hala uyurken odasına gider ve yatağının ucuna bir köpek gibi kıvrılırdım. Battaniyelerdeki ve dolabında asılı olan kıyafetlerdeki parfüm kokusunu seviyordum. Sesinin tınısını ve gülüşünü severdim. Ama ben dört yaşındayken öldü. Bu yüzden ben büyüdükçe bu değişir miydi bilmiyorum. Çocuklar her zaman annelerine bağlıdır."

Annelerle ilgili konuşmalara her zaman eşlik eden o mide bulandırıcı, kıvranan hissi midemde hissediyorum. Sanki şeytanımın kuyruğu bağırsaklarıma saplanmış gibi.

Cole düşüncelerimi okuyarak, "Anneni seviyordun," diyor. "Boktan bir ebeveyn olmasına rağmen."

"Evet, yaptım," diyorum acı bir şekilde. "Boktan olan da bu zaten. Onu etkilemek istedim. Onu mutlu etmek istedim."

Cole, "Birini sevmek ona sizin üzerinizde güç verir," diyor.

Böyle konuştuğumuzda, sanki o gerçekten şeytanmış ve ruhum için savaşıyormuşuz gibi hissediyorum. İnandığı her şey bana çok zıt. Ve yine de, korkunç derecede ikna edici olabiliyor . . .

Annemin üzerimde gücü olmasından nefret ediyorum. Hala sahip olmasından nefret ediyorum.

"Küçüklüğümden beri beni o eğitti," diyorum. "O her zaman kurbandı, hayatında olan her kötü şey başkasının suçuydu, özellikle de benim. Ve beni en çok öfkeliendiren şey de işe yaramış olması, hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Ne zaman e-postalarını görmezden gelsem ya da aramalarını engellesem kendimi suçlu hissediyorum. Rasyonel olarak, onun en kötüsü olduğunu ve ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyorum. Ama duygularım hâlâ orada, çünkü beni yem arayan bir fare gibi şartlandırdı. Bana baskı yaptı, beni manipüle etti ve ben ondan uzaklaşana kadar hayatımın her günü benimle uğraştı."

Cole, "O hâlâ kafanızın içinde yaşarken mesafe anlamsızdır," diyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "İçimde hendekler kazdı. Geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Çünkü yaralar iyileşmez - sonsuza kadar orada kalırlar."

Pervasızca fırçamı siyahın üzerinde gezdirerek tuvalin altından yukarı doğru akan dumanlar ekliyorum.

"Ondan nefret ediyorum," diye tıslıyorum.

Aslında bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Genelde onun hakkında hiç konuşmam.

Cole sakın ve makul ses tonuyla, "O doğanın bir sapkınlığı," diyor. "Annelerin besleyici olması gerekir. Çocuklarını korumaları gerekir. Onlar için fedakârlık yaparlar. O bir anne değil."

Arkamı dönüyorum, beni yine bu konuyu tartışmaya ikna ettiği için sinirleniyorum.

"Peki ya babalar?" Talep ediyorum. "Onların ne olması gerekiyor?"

Cole'un babasından nefret ettiğinin zaten farkındayım. Magnus Blackwell öleli on yıl olmasına rağmen. Ve onun bu şehrin Thomas Wayne'i olduğu gerçeğine rağmen - adı MOMA'nın bir kanadı da dahil olmak üzere bir düzine binada yer alıyor.

Cole, "Babaların öğretmesi ve koruması gerekir," diyor.

"Seninki öğretti mi?"

"O şeylerden birini yaptı."

Cole öfkелendiğinde dudakları solgunlaşır ve çenesi gerilir, yüzündeki çizgiler keskinleşir ve neredeyse insan gibi görünmez olur.

Beni korkutuyor.

Ve yine de, onun varlığıyla her an artan dehşet. Kokusunu alabiliyorum, sıcak ve heyecan verici. Kollarındaki damarları görebiliyorum ve hatta pompalanan kanın nabzını algılayabiliyorum.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

Berbat bir fikir ama istiyorum.

Ne yazık ki işe gitmek için hazırlanmam

gerekiyor. Fırçalarımı ve boyalarımı

toplamaya başladım. "Nereye gidiyorsun?"

Cole soruyor.

"Zam Zam."

"O işi bırakmalısın. Sen bir sanatçısın, barmen değil."

"Şu anda ikisiyim de. Paraya ihtiyacım var."

Cole kaşlarını çatıyor. Sanırım fakir olmam onu rahatsız ediyor. Ya da fakir birini sevmesi. Benden hoşlandığını varsayarsak, takıntı sevgi ile aynı şey değildir.

"İşe kadar seninle yürüyeceğim," diyor.

Ona gülerek başımı sallıyorum. "Yirmi altı yıldır bu şehirde yaşıyorum ve her santimini yürüdüm. Tek başıma."

"Benimle tanışmadan önce ne yaptığın umurumda değil. Artık farklı."

"Neden?"

Cevap vermiyor. Sadece kapının yanındaki askıdan ceketini alıyor ve sessizce beni bekliyor.

Fırçalarımı ve ellerimi yıkıyorum, sonra kendi hırpalanmış deri ceketimi giyiyorum. Fisherman's Wharf'taki bir bit pazarından almıştım ve önceki sahibi kuduz köpekler tarafından parçalanmış gibi görünüyor.

"Bu ceket çok iğrenç," diyor Cole.

"Kapa çenenini," diyorum. "Sen

şımarıksın."

"Eğer çıksaydık sana tamamen yeni bir gardırop almak zorunda kalırdım." "İşte bu yüzden asla çıkmayacağız."

Cole'un ciddi olup olmadığını bilmiyorum.

Kesinlikle öyle olduğumu biliyorum. Onu becermek istiyorum, onunla çıkmak değil.

Onun kız arkadaşı olmayı hayal bile edemiyorum. Az önce bana aşk kavramını desteklemediğini söyledi. Ne demişler? İnsanlar sana kim olduklarını gösterdiklerinde onlara inan.

Onun bir katil olabileceğine dair şüphelerimi boş verin.

Bu şartlar altında onunla konuşmam bile delilik gibi görünüyor. Ama en kötüsü yerine en iyisine inanmak insanın doğasında var. İkna olmaya izin vermek. Baştan çıkarmaya boyun eğmek.

Beynim bana onun tehlikeli olduğunu söylüyor. Bedenim ona daha yakın durmamı, gözlerinin içine bakmamı, kollarımı boynuna dolamamı söylüyor.

"Hadi gidelim," diyorum, yüzümün kızardığını görmesin diye adımlarımı hızlandırarak. "Geç kalmak istemiyorum."

Cole arkamdan yürümeye aldırıyor. Bazen beni takip mi ediyor yoksa gözetliyor mu diye merak ediyorum. Gece karanlık ve sisli, yine de yanımda olmasından memnunum.

Zam Zam'da bir masaya oturup bir içki sipariş ettiğinde de bu his devam ediyor. Bana dönük oturuyor, cin toniğini yudumluyor ve barımı kurmamı izliyor.

Eğer başka bir adam bu şekilde davransaydı - habersiz gelseydi, beni işe kadar takip etseydi - bu beni çileden çıkarırdı.

Diğer insanlar gibi Cole'dan bıkmıyorum. Aslında, her gün atölyeye gelip resimlerimi kontrol etmezse, kendimi garip bir şekilde boşlukta hissediyorum ve çalışmalarım iyi gitmiyor.

Onun yakınlarda olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Çok geçmeden onu kalabalığın arasında kaybettim. Cumartesi gecesi ve Zam Zam programcılar, pazarlamacılar ve öğrencilerle dolu. Sadece ayakta durulabiliyor, insanlar barda altı sıra halinde dizilmiş, içki için bana bağıyorlar.

Barmenliği seviyorum. Vücudumun beynimden daha hızlı hareket ettiği bir akış durumuna giriyorum ve özellikle bir robot gibi hissediyorum

bu amaç için tasarlanmış. Bazen Kokteyl filminde Tom Cruise'u canlandırıyorum, şişeleri çeviriyorum ve aynı anda bir dizi shot dolduruyorum, çünkü eğlenceli ve bana ekstra bahşış kazandırıyor.

Hava yoğunlaşıyor ve bunaltıcı bir hal alıyor. Terliyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapıp kazağımı çıkarıyorum. Cole'u bir an görebiliyorum, daracık bluzumu görünce gözleri kısılıyor, sonra başka bir müşteri dalgası tarafından yutuluyor.

Barın sonunda yirmili yaşlarda bir grup adam daha fazla içki için bağırp duruyor. Eşleşen polo tişörtlerine ve olağanüstü sıkıcı sohbetlerine dayanarak, bir biyoteknoloji firması için çalıştıklarını tahmin ediyorum.

Onlara bir tur daha B-52 getirdim.

"Hey," diyor gözleri kararmış bir adam, kolumu tutarak. "Sakso çekebilir misin?"

Arkadaşlarının hepsi kıs kıs güler.

"Peki ya kaygan bir meme ucu?" diyor arkadaşı.

Bazı çekimlerin kirli isimleri olduğunu fark eden ilk dahiler onlar değil.

"Gerçekten bunlardan birini istiyor musun?" Ben de diyorum.

Barın aşağısında bir düzine insan daha benim için bağılıyor ve aptalca şakalar için gerçekten zamanım yok.

"Aceleniz ne?" diyor ilk adam. "Sana bahşış veriyoruz, değil mi?"

Bana bir avuç dolusu buruşuk banknot fırlatıyor, çoğu bir banknot. Paraların yarısı buz kuyuma düşüyor, bu da beni gerçekten sinirlendiriyor çünkü para pisliktir, o buzu atıp kuyuyu yeni doldurmam gerekecek.

"Teşekkürler," diyorum, bu kelimeye yaklaşık on kilo alaycılık yükleyerek.

"Siktir git, kaltak," diye alay ediyor ikinci adam.

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Hayır. Ben hayır işi yapmam."

Bunu anlaması bir saniyesini alır ama arkadaşlarının feryatları bunun kesinlikle bir hakaret olduğunu gösterir.

Arkamı çoktan döndüğüm için bana bağırdığı şeyi duymuyorum.

Buzu atıp yeni bir parti almak için arkaya koşuyorum. Geri döndüğümde bu salakların toplanacak başka bir yer bulmuş olacaklarını umuyorum. Ne yazık ki, buz kutusunun ağırlığı altında şişmiş ve terlemiş olarak döndüğümde, hala aynı noktada kümelenmişlerdi. Bay Mavi Polo Gömlekli bana ters ters bakıyor.

Onu görmezden gelerek buzı kuyuya boşaltıyorum. Sonra boş kutuyu yerine koymak için dönüyorum.

Eğildiğim anda kıcımda keskin bir tokat hissettim. Dönüp Mavi Gömlek'i barın tepesinde yakaladım.

Tony'ye bağırarak üzereydim, fedaimiz, ama Cole daha hızlıydı. Solgun bir Azrail gibi Mavi Gömlek'in arkasında belirmeden önce ağzımı açacak zamanım bile olmuyor. Adamın omzunu tutmuyor, bir uyarı bile yapmıyor. Göz açıp kapayınca kadar en yakındaki bira şişesini kapıyor ve Mavi Gömlekli'nin kafatasının arkasına indiriyor.

Mavi Gömlek sarsılır, gözleri kafasının içinde geri döner. Yere yığılır ve düşerken başını bar taburesine çarpar.

Bana parayı fırlatan arkadaşı boğuk bir çığlık atıyor. Cole'a doğru koşuyor, Cole'un hâlâ kırılmış şişenin boynunu tuttuğunu fark etmiyor.

Cole onu yüzünden yaraladı, yanağını kulaktan çeneye kadar açtı. Kan meşe bara ve benim taze buzuma sıçradı.

Diğer polo tişörtlüler Cole'a bakakalır, kavgaya karışmaya pek de hevesli değildirler.

Ben de aynı şekilde şok içinde bakıyorum.

Bizi sersemleten sadece şiddet değil. Cole'un ürkütücü bir hızla hareket etmesi ve yüzündeki soğuk kayıtsızlık. Kızgın olduğunu biliyorum çünkü bir şey onu kızdırdığında nasıl görüldüğünü biliyorum. Başka birine göre, gösterdiği tüm duygular için bir heykel de olabilir.

Diğer adamlara bakıyor, hâlâ şişenin pürüzsüz boynunu tutuyor, parlayan uçları hınzırca keskin ve karanlık bir şekilde ıslak.

"Hadi," diyor sessizce. "Beş dakika önceki cesaretiniz nerede? Yoksa başından beri korkak mıydınız?"

Bu sefer polo tişörtlülerden daha hızlıyım. Barın üzerinden atlayıp Cole'u kolundan yakaladım.

"Hadi gidelim!" Onu çekiştirerek bağıyorum. "Buradan çıkman gerek."

Vücudu çelik gibi sert. Hâlâ diğer adamlara bakıyor, kendisine doğru bir adım atmaları için onlara meydan okuyor.

"HADI!" Onu sürükleyerek uzaklaştırıyorum.

Onu dışarıya, yoğun sisin içine kadar çekiyorum ve sonra her an siren seslerini duymayı bekleyerek sokağın birkaç blok aşağısına götürüyorum.

"Aklından ne geçiyordu?" Sonunda nefesimi tuttuğumda ağlıyorum. "O adamı öldürebilirdin!"

"Umarım yapmışımdır," diyor Cole.

Dönüp ona bakıyorum, ince ve nemli havada nefesim kesiliyor. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Kesinlikle öyle. Sana saygısızlık etti. Ellerini senin üzerine koydu. Çok daha azı için onu öldürürdüm."

Şu anda bu kadar sakin olduğuna inanamıyorum. Ellerindeki kan, gölgeli sokakta zift gibi siyah görünüyor. Hâlâ kırık bira şişesinin boynunu tutuyor. Benim bir boya fırçasını tuttuğum gibi parmaklarının arasında hafifçe tutuyor. Sanki ticaretinin bir aracıymış gibi. Sanatının bir enstrümanı.

Cole baktığımı görüyor. Kırık şişeyi bir kenara fırlatıyor ve yüksek, müzikal bir sesle olukta parçalanmasına izin veriyor.

"Neden?" Ona sessizce sordum. "Bardaki bir adamın bana nasıl davrandığını neden umursuyorsun?"

"Sana söylemiştim," diyor, her zaman yaptığı gibi bana yaklaşıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki sözlerini güçlkle seçebiliyorum. "Seni bir tablo gibi, bir heykel gibi edindim Mara. Benim olana zarar vermeye çalışan herkes sonuçlarına katlanır."

"Ben senin için bir nesne miyim?" "Sen değerlisin."

Bu bir cevap değil. Gerçekten değil.

"Senin korumana ihtiyacım yok," diyorum ona. "İş yerinde her gün böyle adamlarla uğraşıyorum."

"Artık değil," diyor Cole. "Sanırım kovuldun."

Yanaklarım öfkeyle alev alıyor. İşime mal olması umurunda bile değil, neden olsun ki? Ödenecek faturaları olan o değil.

"O işe ihtiyacım vardı!"

"Hayır bilmiyorsun," diyor umursamazca. "Betsy Voss az önce resminizi yirmi iki bin dolara sattı."

Ağzım açık ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

Cole ince ince gülümser. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Bu doğru. Cole mizahtan yoksun. Bu da, paradoksal bir şekilde, yorumunu kendi başına bir şaka haline getiriyor.

"Ne zaman öğrendin?"

"Bir saat önce bana mesaj attı."

Başım dönüyor. Korkudan sevince geçiş o kadar aşırı ki hasta olabileceğimi düşünüyorum. Hayatım boyunca banka hesabımda hiç yirmi bin dolar olmamıştı. Hiç dört haneli rakamları geçmemiştim.

"Cole . . ." Nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Cole beni o sergiye soktuğu için tablonun satıldığının farkındayım. Çünkü aracım olarak Betsy Voss'u işe aldı. Çünkü tanıştığımız herkese benden bahsetti. Resim iyi ama sanat dünyasında birinin bunu yüksek sesle söylemesi gerekir. Cole ilk domino taşını itti ve diğerleri sırayla düştü.

Gülümsemesi muzaffer. "Ben topal bir atı desteklemem."

Ona sırtımdan edemiyorum. "Önce bir heykeldim, şimdi de at mı oldum?"

Siyah bir kaşını kaldırıyor. "Ne olmak istiyorsun?"

"Yetenekli olmak istiyorum. Güçlü. Saygı duyulan. Başarılı. Senin gibi olmak istiyorum."

"Öyle mi?" diyor sessizce. "Gerçekten istiyor musun?"

"İstediğın bu değil mi?" Ona sordum. "Benim akıl hocam olacağını söylemişti. Beni kendi suretinde yaratacaktın."

Cole sessiz, sanki bunun ne anlama gelebileceğini hiç düşünmemiş gibi.

Sonunda, "Sanatçılar Birliğı önümüzdeki Cumartesi bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor. Benimle gelmeni istiyorum."

Mümkün değil için direnmek alay etmek
Onu, I Söyle, "Bu kulağı şüpheli
bir şekilde randevu gibi geliyor ..."

"Değil. Kostümün var mı?" "Evet.

Erin'le birlikte bir tane yapıyorduk."

"Ne kostümü?"

"Medusa."

Cole başını sallar. Bu hoşuna gitti.

"Ne olacaksın?" Ona sordum. "Cumartesi günü göreceksin."

COLE

W Mara'yı izleyerek geçirdiğim onca zaman boyunca kendi işime neredeyse hiç dikkat etmedim.

Marcus York, Corona Heights Park'taki heykel için tasarımıımı göndermemi "hatırlatmak" için beni aradı.

"Alastor Shaw bana ilk eskizlerini gönderdi," diyor York, rekabet ateşimi körüklemeye çalışarak. "Oldukça etkileyiciydiler.

. . ama eminim ki beyninizde daha da iyi bir şey vardır."

Aslında bilmiyorum.

Projeye ilgisiz değilim. Şimdiye kadar yaptığım en büyük parça olacak, bu da aklımı başımdan alıyor. Ancak bu, tek başıma yapamayacağım bir heykel. Kendi başıma üretemeyeceğim bir şeyi tasarlamaktan ne kadar keyif alacağımdan emin değilim.

Makinelere karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur. Zihnimde gördüğüm heykelleri nasıl yaratacağımı bulmak eğlencenin yarısı. Gerçek sanat eserlerimden daha fazla özel makine yaptım. Stüdyom kendi icatlarımla dolu.

Makineler karmaşıktır, ancak doğru inşa edildiklerinde tam olarak amaçlandığı gibi çalışırlar. Sanatçılar Loncası'ndan kiralayabileceğimden çok daha faydalı yardımcıları.

Ve insan asistanların aksine, alanımı onlarla paylaşmaktan çekinmiyorum.

Mara stüdyoma gelmek istediğini ima ediyordu.

Ona izin vermeyi düşünüyorum. Hiçbir zaman tam olarak şekillenmemiş birkaç bitmemiş parça hakkındaki görüşlerini merak ediyorum.

Onları daha önce hiç kimseye göstermedim. Aslında bitmemiş işlerim olduğunu itiraf etmek istemem - istediğim gibi tamamlayamadığım heykeller. Birkaç kez yaptığım ve yeniden yaptığım, son hallerinde asla tatmin bulamadığım.

Mara da benimle aynı kusurları görüyor. Onda tanımlanamaz bir denge duygusu var, bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor.

Onlarda neyin yanlış olduğunu görecektir. Ve belki de onları nasıl düzelteceğini bilebilir.

Mara'yı buraya getirme düşüncesi bana bir motivasyon patlaması yaşıyor. Makinelerin üzerindeki tüm toz örtülerini atıyor, yağıyor, sıkıyor ve ihtiyacı olan parçaları parlatıyorum.

Çalışma alanım her zaman temizdir, ama yine temizliyorum, eski çikolata fabrikasının geniş, ahşap tahtalarını süpürüyorum, sanki yeni bir projeye başlayacakmışım gibi odanın ortasında yer açıyorum.

Tahtaların arasına düşen küçük kakao taneciklerinin kokusu hâlâ burnunuza geliyor. Sıcak günlerde bu acı, tereyağlı koku talaş ve çelikle karışarak en sevdiğim parfümlerden birini yaratıyor.

Mara bunu fark ederdi. Kokulara karşı hassastır. Muhtemelen tek tek elementleri seçebilir, her birine isim verebilir.

Bir. Ona buranın bir zamanlar çikolata fabrikası olduğunu söylememe bile gerek kalmayacaktı; zaten biliyordu.

Onu burada, pencereler arasındaki pervazlardan gelen gölgelerle eğimli, dağınık ışıkta dururken hayal ediyorum. Yanaklarındaki illerin arasına yerleşen toz zerreciklerini hayal ediyorum. Ayaklarının üzerinde zıplarken nasıl da sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışacak. Parmaklarını ağzına götürüp tırnağının kenarını ısırarak isteyecek, sonra bunun beni çileden çıkardığını bildiği için elini hızla tekrar bırakacak.

Onun sıcak, biberli kokusunun çikolata kokusuyla karıştığını hayal ediyorum.

Ağzım sulanıyor.

Düz bir çizim masasını mekânın ortasına sürüklüyorum ve Mara'nın masanın üzerinde yattığını hayal ediyorum. Kollarını ve bacaklarını açmış. Çıplak vücuduna tutulmuş bir spot ışığı.

Onu bağlı o l a r a k hayal ediyorum, üzerinde çalışmadan önce herhangi bir nesneyi sabitlediğim gibi.

Bu proje için ne tür makinelere ihtiyaım var?

Elimdekiler işimi görmez.

Mara için sıradan matkaplar, testereler ya da zımparalar yok.

Hayır, o ihtiyaçlar bir şey zel. Bir şey zel. Sadece onun için yapılmış bir şey.

MARA

T Parti gecesi, Erin ve ben kostümlerimizin son rötuşlarını yaptık.

Erin, Poison Ivy kılığına girecek, bu yüzden muhteşem bir disko tulumunun her tarafına yüzlerce minik yapay yaprak dikeyor. Yıllar boyunca, neredeyse tarihteki tüm ünlü kızılar gibi giyinmişti: Lucille Ball, Jessica Rabbit, Ariel, Wilma Flintstone ... Sanırım benim favorim Mad Men'den Joan'dı, çünkü sadece Erin bunu gerçekten başarabilecek kıvrımlara sahip.

Medusa başlığını oluşturmak için modelleme kilinden yapılmış minik yeşil yılanları elle boyuyorum. Bu zamanımın en verimli kullanımı olmayabilir ama Cadılar Bayramı'nı çok seviyorum ve artık aptalca bir projeye birkaç saat ayıramayacak kadar parasız değilim.

Sonunda işim bittiğinde, makyajım için iki saat daha harcıyorum. Dumanlı zeytin rengi göz farı kullanıyorum ve yüzümü aynı tonla kontürlüyorum, dudaklarımı koyu zümrüt yeşiline boyuyorum. Bir file çorap, saç çizgimin etrafında pullu bir desen oluşturmak için mükemmel bir şablon oluşturuyor.

Yılan başlığını ve deniz yosunlu elbiseyi de eklediğimde, kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Erin başını bana doğru sallıyor. "Korkunç görünüyorsun." "Evet, mesele de bu zaten."

"Mean Girls" filminde Cady'nin partiye Frankenstein'ın Gelini gibi giyinerek geldiği ve Cadılar Bayramı'nın seksi olması gerektiğini bilmediği sahneyi hatırlıyor musunuz? Şu anda o sensin. Sen Cady'sin."

Onunla alay ettim. "O kadar da kötü değil. Ayrıca, ne giydiğim önemli değil, o tulumun içinde asla senin gibi görünmeyeceğim."
...

Erin sırtıyor. "Tanrı memeleri dağıttığında, üç kez sıraya girdim."

Gülüyorum. "Anlaşılan uyuyakalmışım ve her şeyi kaçırmışım."

Erin de New Voices'ta tanıştığı enstalasyon sanatçısı Jamie Wiederstrom aracılığıyla partiye davet edildi.

"Bu ne, üçüncü randevun mu?" Ona sordum. "Oldukça ciddileşiyor ..."

Erin omuz silkiyor. "Normalden iki fazla. Önden sevişmeyi severim, çünkü kimyamız uyuşmuyorsa zamanımı boşa harcamak istemem. Ama bilmiyorum, belki de erkeklere yanlış bir fikir veriyorum, sanki tek istediğim buymuş gibi."

"Bana sorma. Hayatımda hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmadı." "Josh resmin dışında mı?"

"Evet, onu restoranda ektiğimden beri görmedim."

Erin bir an duraksadıktan sonra "Peki ya Cole?" diye sordu.

Cole Blackwell konusunda beni sorguya çekmemeye çalışıyor çünkü diğerlerinin beni rahatsız ettiğini biliyor.

Oda arkadaşlarımla çoğu bunu yapıyor. Alışılmadık düzeydeki kısıtlamalarına karşılık, ona bir güncelleme borçlu olduğumu hissediyorum.

"Ketum olmaya çalışmıyorum," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse ilişkimizi nasıl tanımlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bana hiç kimsenin yapmadığı kadar yardım etti. Ama aynı zamanda aklını kaçırmış durumda.

-Konuşmalarımızın yarısı tartışmaydı ve oldukça çılgın çatışmalar yaşadık."

Ona Zam Zam'dan nasıl kovulduğumu zaten anlattım, bu yüzden sıradan bir tartışmadan bahsetmediğimi biliyor.

"Artı . . ." Titriyorum. "Cole normal biri değil. Bazen onun için sadece bir ödöl olduğumu düşünüyorum, sanki beni duvarına asacakmış gibi."

"O bir sanatçı." Erin umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Hepimiz çok tuhafız."

"Bu kadar garip değil."

"Ve hala onu becermedin mi?"

"Hayır. Durum biraz karışık, onu bir akıl hocası olarak kaybetmek istemiyorum."

Karmaşık olmasının tek nedeni bu değil, ancak açıklaması en kolay olanı.

"İrade gücünü nereden alıyorsun bilmiyorum. Birlikte bir odada yalnız kaldığımız ilk anda dizlerimin üzerine çökerdim. O kadar seksi ki, hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değil ..." Erin gülüyor. "Belki de bu yüzden hiç aşkı bulamıyorum. Bana bir hayırsever, bir öğretmen ya da tam bir dejenere gösterin, ben her seferinde çantamı çalan adamı seçerim. Bu arada kimliğimi hiç bulamadım. Yemin ederim biri aldı."

Erin'i gerçekten dinlemiyorum - ikinci cümlesine takıldım, önünde nasıl diz çöktüğümü hatırlıyorum

Hayatımın en aşığılayıcı anıyla sonuçlandı.

Ben onu geri aldım, sonra o beni geri aldı ... ve şimdi nerede durduğumuzu bile bilmiyorum.

Cole ne derse desin, bu partiye gitmek bir randevu gibi hissettiriyor. New Voices gibi değil. Sanatçılar Birliğı Cadılar Bayramı partisi tam bir cümbüş. Ortalama bir eş değıştirme toplantısından daha fazla rastgele bağlantıya neden olur.

Telefonum Cole'dan gelen bir mesajla çalıyor:

Ben ön taraftayım.

"Gitmeliyim," dedim Erin'e. "Partide görüşürüz."

Cole'u bekletmemem gerektiğini bildiğim için çantamı kapıp aceleyle merdivenlerden iniyorum.

Arabasının dışında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırsızlanıyor.

Onu görünce gülmekten kendimi alamıyorum: Bir Yunan savaşçısı gibi giyinmiş ama tepeden tırnağı alacalı gri ve beyaza boyanmış, böylece taşa dönüşmüş bir heykel gibi görünüyor.

"Bu ne kadar sürdü?"

"Çok uzun değil. Kendi airbrush'ımı kurdum."

Cole, fabrikasyon için özel makineler tasarlamasıyla tanınıyor. Tüm hesaplara göre, o bir mühendislik dehası. İcatlarından hiçbirini görmedim çünkü beni hala kişisel stüdyosuna götürmedi. Dünyada gitmeyi en çok merak ettiğim yer orası - Vatikan'da gizli bir turdan bile daha iyi.

"Görmek istiyorum," diyerek ona verdiği sözü pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatıyorum.

İpucumu görmezden geliyor, arabamın kapısını benim için açıyor ve bir şekilde şövalyelikten ziyade otoriter hissettirmeyi başarıyor.

"Perseus gibi giyinmediğine şaşırdım," diyorum.

"Bunun seni daha çok eğlendireceğini düşünmüştüm."

"Oh, öyle."

Benim yararına bir şaka daha. Cole'un benim için bu kadar çaba sarf etmesinden memnun mu olsam yoksa rahatsız mı olsam emin değilim. Gururum okşandı ama her zaman bir nedeni olduğunu biliyorum - karşılığında isteyeceği bir şey. Cole hiçbir şeyi sadece iyi olmak için yapmaz.

Tesla'sına tırmanıyoruz. Her zaman hazırlıklı olan Cole, gri boyanın deriye zarar vermemesi için koltuğunun üzerine plastik bir muşamba sermiş.

Kaldırımdan uzaklaşırken, otomatik pilotu devreye sokar.

"Arabayı senin yerine kullanması için bilgisayara güvenmene şaşırdım," diyorum. "Bunun için çok fazla kontrol manyağı olduğunu sanıyordum."

Cole omuz silkiyor. "Bu arabada sürekli olarak her yöne bakan sekiz kamera ve her gün güncellenen bir algoritma var. Benim kadar dikkatli bir insan sürücüden bile daha üstün."

"Ben ne bilirim ki. Benim ehliyetim bile yok." "Ciddi misin sen?"

"Neden olsun ki? Benim hiç arabam olmadı."

Tiksintili bir tıslama sesi çıkarıyor. "Hala araba kullanmayı biliyor olmalısın."

Ona sırtıyorum. "Otomatik pilot gelişmeye devam ederse, belki de hiç öğrenmek zorunda kalmayacağım."

İşaret parmağıyla direksiyona zar zor dokunmasına rağmen Cole gözlerini yoldan ayırmıyor. Sadece bir anlığına bakışlarını ayırıp koyu renk gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Büyüleyicisin."

Yeşil makyajın allığımı gizlemesine

sevindim. "Erin çok fazla olduğunu söyledi."

"Erin geleneksel biri," diye burnunu çekiyor Cole. "Grotesk ve şehvetin karışımı çok çekici."

"Teşekkürler," diyorum.

"Grotesk" olarak adlandırılmaktan gurur duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

Russian Hill'de, partinin tüm hızıyla devam ettiği yüksek tuğla bir binanın önünde duruyoruz. Bas sesleri çimenleri titretiyor ve pencerelerden ürkütücü mor ışık yayılıyor. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, yoğun sis ve asılı yapay örümcek ağlarından oluşan bir miasma içine adım atıyoruz.

Devil's Worst Nightmare - FJØRA
Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Sonia omzumu tutuyor, zaten sarhoş olma yolunda ilerliyor. Onu tanımam bir saniyemi aldı çünkü Beetlejuice gibi giyinmişti, siyah-beyaz çizgili takım elbisesi, ceset makyajı ve kireç yeşili spreyleneş gri saçıyla tamamlanmıştı.

"Tablonu sattığın için tebrikler!" diye bağılıyor patronunun huzurunda kelimelerini gevelememek için cesurca bir çaba sarf ederek. "Şaşırmadım ama senin adına çok sevindim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ve karşılığında omzunu sıkıyorum. "Ne de olsa sen benim iyilik perimsin."

"Öyle mi?" Cole talep ediyor. "O zaman ben neyim?"

"Bilmiyorum," diyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sen daha çok labirentin ortasındaki goblin kralına benziyorsun."

"Bu ne demek oluyor?" diye kaşlarını çatıyor. "Labirent'i görmedin mi?"

Kaşlarını çatmasından öyle olmadığını anlayabiliyorum.

"Kaçırıyorsun!" Sonia ağlıyor. "David Bowie o dar pantolonla ... bu bir klasik."

Cole umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor ama sinirlendiğini anlayabiliyorum. Bir şeyleri bilmemekten nefret eder.

"Bir içki ister misin?" diye sordu. "Tabii, ne varsa. Seçici değilim."

Kalabalığın içinde kayboluyor, barı arıyor.

Sonia başını yana eğiyor, sarhoşluğunu kesen bir merakla bana bakıyor.

"Cole'un güneş modelini neden parçaladığını biliyor musun?" diye soruyor bana.

Gözlerimi ona diktim. "Olgıati'den mi bahsediyorsun?" "Tek ve biricik."

"Şaka yapıyorsun. Bu bütün paraya değmez mi?"

"En az üç milyon. Bir golf sopasıyla paramparça etti. Bir milyar parçaya ayırdı."

Midem bulanıyor. Bu kadar eşsiz bir şeyin yok edilmesi düşüncesinden nefret ediyorum.

"Sence bunu bilerek mi yaptı?"

"Yaptığını biliyorum."

"Neden?"

"Ben de sana bunu soruyorum."

Başımı sallıyorum. "Yaptığı şeyleri neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Senin resmini duvarına astığı gün olabileceğini düşünmüştüm."

Şimdi anlıyorum, ama Sonia görmesin diye çenemin açılmasını engellemeye çalışıyorum.

Lanet olsun. Benim yüzümden en sevdiği camı mı kırdı?

Onun yerine odada ben olsaydım o golf sopasıyla ne yapardı diye düşünmekten tüylerim diken diken oluyor... Birden kendimi rıza dışı bir dövmeyle hafif atlatmış gibi hissediyorum.

Anlayış yüzümde gezinirken Sonia'nın gözleri kısılıyor.

"Dökül bakalım," diyor.

Cole'un iki elinde birer sert elma şarabıyla yeniden ortaya çıkmasıyla daha fazla sorgulanmaktan kurtuldum.

"Peki ya ben?" Sonia şikayet ediyor.

"Zaten yeterince sarhoşsun."

I gulp benim Elma şarabı, istemek için sakın
ve Kalbimin rahatsız edici çarpışı.

"Sakin ol," diyor Cole.

Ne zaman bana bir emir verse, tam tersini yapmak istiyorum. Bir yudum daha almayacaktım, ama şimdi bunu söylediği için arka arkaya üç tane daha alıyorum.

Yüzündeki o sertleşmeyi görmek istediğim için mi? Gözbebeklerinin genişlemesini ve çenesinin esnemesini, dudağının yayında güzel bir gerilim yaratmasını...

Kolumu demir gibi sert parmaklarıyla kavıyor. "Beni test etme," diye tıslıyor.

Bunu neden sevdim?

Neden bacaklarımdan aşağıya doğru sıcaklık akıyor?

Tanrım, çok berbat durumdayım.

Alkol bana yeni bir cesaret veriyor. Ve kendime karşı yeni bir dürüstlük.

Cole'u istiyorum. Onu para gibi, başarı gibi, başarı gibi istiyorum. Onu diğer sözde ihtiyaçlarımdan çok daha fazla istiyorum: örneğin güvenlik. Ya da akıl sağlığından.

"Dans et benimle," diyorum, onu insanların arasından çekip çıkararak.

Günahkar - DEZI

Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Cole'u dans ederken görmeyi merak ediyorum. Müzik zevkinin diğer özellikleri kadar rafine olduğundan hiç şüphem olmasa da, bu ritim sahibi olmakla aynı şey değil.

Elleri tenime temas ettiği anda soru aklımdan uçup gidiyor.

Cole'un dokunuşu elektrikli. Tüm soğuk tavırlarına rağmen, gerçek vücudu bir nükleer reaktör gibi yanar - içten dışa yayılan yıkıcı bir ısı.

Onun içindeki enerjiden korkuyorum. Kontrolüm altında olduğuna dair hiçbir yanılsamam yok.

Cole beni kendine doğru çekiyor. Elleri belime dolanıyor, kalçası benimkinin arasına giriyor, kalçalarımız aynı hizaya geliyor. Beni boynumun altından ve sırtımın altından tutuyor. Onun ellerinde bir tavşan gibiyim: çaresiz, kalbim hızla çarpıyor.

Dudaklarının boynumun kenarına sürtünmesine izin veriyor, sıcak nefesi tenimi yakıyor.

"Şımarıklık yaptığında sana istediğini vermemeliyim..." diye mırıldanıyor kulağıma. "Uslu durmazsan seninle hiç dans etmeyeceğim."

"Bu partiye seninle geldim, değil mi?"

"Bunu benim için yapmadın," diye homurdanıyor. "Burada benimle olmak istiyorsun. Benimle dans etmek istiyorsun."

"Sen de öyle," diye karşılık veriyorum.

"Tabii ki. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Asla mı?"

"Asla."

Kıskanıyorum. Bu özgürlük, bu bencil olma özgüveni. . . Cole'u kıskanıyorum. Kimse ona sahip değil. Kimse onu kontrol etmiyor. "Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

Ona soruyorum.

"Hayır. Ama sıkılıyorum."

"Sıkılmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle," diyor bir anlık duraksamadan sonra, sanki bunu daha önce fark etmemiş gibi. "Sonsuz bir can sıkıntısı ölümden daha kötü geliyor. Ve cennet kulağa oldukça sıkıcı geliyor."

Gülüyorum. "Bir arpa ancak bu kadar koparmaya dayanabilirsin."

Cole, "Cenneti tarif ederken yaratıcılıktan yoksun oluyoruz," diyor. "Yunanlıların daha ilginç mitolojileri vardı. Örneğin Medusa. Başında zehirli yılanlar olan güzel bir kadın... Bu güçlü bir imge."

"Kimse ona bakamazdı, yoksa taşla dönüşürlerdi."

Cole gözlerimin içine bakıyor, onunki zaten ıslak, siyah bir kaya kadar koyu.

"Bakılmak istemiyor musun?"

Bakışlarını tutuyorum. "Erkekler asla sadece bakmak istemez. Bu konuda bir şeyler yapabilecek güce sahip olmak isterim."

Giderek daha fazla insan geliyor, zaten kalabalık olan alana tıktık tıktık doluyor. Daha fazla insan dans etmek istedikçe, Cole ve ben her tarafta düzinelerce vücut tarafından birbirimize daha sıkı bastırılıyor.

Yeşil makyajdan terliyorum ve Cole'un kireçli taşı her tarafıma bulaşıyor. İkimizin de umurunda değil. Çok geçmeden ikimiz de çamurlu boyaya bulandık, vücutlarımız birbirine kayıyor.

Cole başparmağını elmacık kemiğime, dudaklarıma sürüyor. Sonra ağızımdaki boyayı yalıyor.

Ben de onu öpüyorum, toprak boyası dilimi kaplıyor.

Sıcaklık, Cole'un teninin kokusu ve kimyasal tat başımı döndürüyor.

"Nasıl oldu da daha önce hiç boyanın tadına bakmadım?"
Mırıldanıyorum.

"Muhtemelen korkunç şeylerden yapıldığı içindir ..." Cole öyle diyor.

"Mumya Brown gibi mi?" Ben de diyorum ki. "Eskiden gerçek mumyaları öğütürlerdi ..."

"Boya için ne kullandığımı bilmek istemezsin..." Şaka yapıp yapmadığını asla anlayamıyorum.

Belki de yanılmışımdır. Belki de hiç şaka yapmıyordur.

Çarpan ritim bedenlerimizde zonkluyor. O kadar başım dönüyor ki Cole beni tutmasa ayağa kalkabileceğimden şüpheliyim.

O içkiyi o kadar hızlı içmemeliydim.

Birine karşı hiç bu kadar çekim hissetmemiştim. Cole'un bu gece beni eve götüreceğinden hiç şüphem yok. Kahretsin, evine varamayabilirim. Arabasına ulaşamayabilirim.

Ona sürtünüyorum, sikinin kalın kabarıklığının kalçama bastırdığını hissediyorum.

Elimi sikinin üzerinde gezdirdim, parmak uçlarım aramızda sadece küçük bir kumaş varken başını okşadı.

"Kötü kız..." diye kulağıma hırlıyor. "Ellerini istediğin şeyden uzak tutamıyorsun ..."

"Neden yapayım ki?" Fısıldayarak karşılık veriyorum, sikini sertçe sıkıyorum. "İstediğim her şeyin iyi olması gerektiğini söyleyen sensin."

.

"Bu benim için doğru. Sizin için doğru olmayabilir. . ."

Ona bakıyorum ve o mürekkep siyahı saçlar tenime ilk değdiğinden beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Ellerimi saçlarına daldırdım, parmaklarımı o yumuşak, kalın buklelerle doldurdum, yüzünü kendime doğru çekmek için sıkıca kavradım ve çektim.

"Benim için iyi olup olmaman umurumda değil," diyorum.

Onu derinden ve sertçe öperim. Onu sanat sergisinde beni öptüğü gibi öpüyorum, onu canlı canlı yiyeceğim gibi.

Dilimle ağzını sikiyorum, tıpkı beni sikmesini istediğim gibi: derinlemesine, ağzını sonuna kadar doldurarak.

Sadece nefes almak için ayrılıyorruz.

Cole'un gözleri hiç görmediğim kadar koyu parlıyor.

"Benimle gel," diye emretti.

Eli bileğime kilitlenmiş, beni kapıya doğru sürüklüyor.

Birlikte gidiyoruz ve ikimiz de nereye gittiğimizi biliyoruz.

Ta ki iri yarı, kaslı bir figür önümüze çıkıp yolumuzu kesene kadar.

İlk başta onu tanıyamadım. Rambo gibi giyinmiş, yüzünde orman kamuflajı ve kum sarısı saçlarını örten siyah bir peruk var. Yine de cüssesi beni uyarmış olmalıydı. Bütün bir koridoru cüssesiyle doldurup şışedeki mantar gibi önümüzü kapatan pek az insan vardır.

"Shaw," diyor Cole, Alastor'a başını hafifçe sallayarak yanından geçmeye çalışırken bileğim hâlâ sıkıca kavıyor.

Alastor Shaw'ın bizi bu kadar kolay bırakmaya niyeti yok.

"Cole!" diyor, gür sesi müziğin gürültüsünü kesiyor. "Seni burada göreceğimi düşünmüştüm. Yeni bir öğrenci aldığını duydum. Bu-"

Cole'un omzunun üzerinden bakıyor, duman, flamalar ve loş morumsu ışık arasında beni iyice görmeye çalışıyor. Beni görünce cümlesini yarıda kesti.

Yüzünden garip bir duygu akışı geçer: Önce şok.

İkincisi, artan güvensizlik.

Ve son olarak, saf neşeye benzeyen bir

şey. "İşte orada," diye nefes alıyor.

Cole bileğini bırakıyor ve aramızdaki bağı

koparıyor. "Sadece benim binamda bir stüdyo

kiralıyor," diyor.

Sırıtiş Alastor'un yüzüne yayılıyor. Anlayamadığım nedenlerden dolayı tarifsiz bir şekilde mutlu görünüyor.

"Eminim öyledir," diyor Alastor. "Ona akıl hocalığı yaptığını duydum." Cole sessiz kalır.

Ne haltlar döndüğünü anlamıyorum. Daha önce benden hiç utanmış gibi görünmemiştir. Yüzüm yanıyor ve konuşmak istiyorum, ama gerginlik o kadar yoğun ki ilk kez ağzımı kapalı tutuyorum.

"O benim için hiçbir şey," diyor Cole, o kadar sessiz ki onu gerçekten duyamıyorum. Kelimelerin dudaklarında şekillenmesini ve Alastor'a doğru ilerleyerek beni derinden yaralamasını izliyorum.

Şimdi Cole'dan bir adım geri çekilen benim, kalbim göğsümde soğuk ve ölü: buzdolabına atılmış bir biftek.

Alastor sadece güler. "Onu buraya sen getirdin," diyor. "Birbirinize uygun kostümler giyiyorsunuz."

Şimdi Cole'un çenesi geriliyor ve benimle Alastor'un arasına girerek beni tam arkasına yerleştiriyor. Shaw'la yüz yüze duruyor, neredeyse aynı boyda, biri ince ve esmer, diğeri geniş ve sarışın.

"Pekâlâ," diye tıslar Cole. "O benim öğrencim. Ve sadece benden bir şeyler öğrenir. O yüzden ondan uzak dur."

"Çok bölgecisin," diye homurdanıyor Alastor. "Paylaşmayı öğrenmen gerek."

"Asla," diye hırlıyor Cole ona. "Mesafeni koru. Bu sefer dalga geçmeyeceğim."

Bileğimi bir kez daha kavrayan Cole, kendi bedenini aramızda tutarak beni Shaw'ın yanından sürüklüyor.

Beni dışarıya, soğuk Ekim gecesine kadar sürükledi. Birkaç blok uzaklaşana kadar bileğimi bırakmıyor.

"Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum. "Ne," diyor Cole.

"Sakın bunu denemeye kalkma. Bu normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışma."

"Shaw'dan nefret ediyorum, bunu biliyorsun."

"Seni küçümsediğin pek çok insanla iletişim kurarken gördüm. Bu farklıydı. Stresliydin. O seni üzdü."

Cole bana doğru dönüyor, Alastor'a olduğundan bile daha öfkeli. "Üzgün değilim," diye hırlıyor. "Shaw umurumda bile değil." "Görünüşe göre benim de umurumda değil," diyorum alaycı bir şekilde.

Cole ellerini yüzüme doğru kaldırıyor. Beni boğazlama arzusuyla titriyorlar.

Onun yerine tek parmağıyla beni işaret ediyor. "Ondan uzak dur."

Bu emir beni kızdırdı. Alastor Shaw'la dostluk kurmaya çalışmıyordum, hatta onu iğrenç buluyorum. Ama Cole'un bana kiminle konuşup konuşamayacağımı söylemeye hakkı yok, özellikle de sanat dünyasında. Bana yardım edebilecek tek kişi olmak istiyor, beni etkileyebilecek tek kişi.

"Neden?" Mırıldanıyorum, gözlerim Cole'un kılere kilitlenmiş. "Bana senin öğretemeyeceğin bir şey öğreteceğinden mi korkuyorsun?"

Cole'un eli seğiriyor. Beni boğazımdan yakalamak istediğini biliyorum.

"Şaka yapmıyorum, Mara. O tehlikeli biri."

"Tehlikeli mi?" Alay ediyorum. "Senin gibi mi?"

Onunla yüzleşiyorum. Onlarca kez ima ettiğı şeyi itiraf etmesi için ona meydan okuyorum. Yüksek sesle söylemesi için cesaretlendiriyorum.

Cole'un yüzü hareketsiz ve pürüzsüz. Cildindeki son boya kalıntılarıyla ağarmış, bir kafatası kadar solgun görünüyor.

Ben izlerken, o son maskesini de çıkarıyor. İnsanlığın son kalıntılarını.

Bana gerçek yüzünü gösteriyor: tamamen duygudan yoksun. O simsiyah gözlerde hiç hayat yok. Dişleri kemik kadar beyaz.

Konuşurken sadece dudakları hareket ediyor.

"Neden bahsettiğini bildiğini mi sanıyorsun?" Cole tıslıyor. "Ben insanları hassas bir şekilde fileto yaparım. Bu adam benim yaptığımı KÖTÜ yapıyor. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Etrafımdaki hava donuyor. Ter, tenimde buza dönüşüyor.

Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Gözümü bile kırpamıyorum.

Şu anda beni öldürebilir. . . Hareket edemeyecek kadar

korkuyorum.

Onun yerine dönüp gitti. Beni orada yalnız bıraktı.

COLE

S Haw bilir.
Yüzündeki zafer ifadesi dayanılmazdı.

Hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu.

Son birkaç haftadır dışarıda çılgınca eğleniyordu, bana, işine, ortak tanıdıklarımıza ya da onu uyarması gereken herhangi bir şeye dikkat etmiyordu.

Çılgınlık yaptığında olan budur: Delilik geçene kadar sanat dünyasından kaybolur. Tekrar aklı başında davranmaya hazır olana kadar.

İki kızı öldürdü. Demek ki bir tane daha var.

Üçüncüyü alana kadar asla doymuyor. Sonra sessizleşiyor, bazen aylarca.

Bu onun döngüsü. Bunun olduğunu gördüm.

Tahmin edilebilir biri. Korkarım bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edebiliyorum:

Son cinayeti olarak Mara'yı almaya çalışacak.

Bunun simetrisine bayılırdı - onu bana veren oydu ve onu benden alabilirdi.

Bunu sadece nasıl tepki vereceğimi görmek için yapıyor olabilir. Beni gerçekten sınırlendirip sınırlendiremeyeceğini görmek için.

Bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum. Ben bile Mara'yı her dakika, her saat izleyemem. Shaw onu avlamaya kararlıysa, onu nasıl güvende tutabilirim?

Özellikle de pervasız ve inatçı olduğunda, kendini öldürtmeye kararlı olduğunda. Gözlerindeki bakışı gördüm. Shaw'dan uzak durmasını emretmek sadece bana karşı gelmesini sağlar.

Bu yüzden onu bilerek korkuttum.

Canavarlardan korkmadığını mı sanıyor? Ona cehennemden çıkmış bir iblis göstereceğim.

Ve işe yaradı. Ne dün ne de bugün atölyeye gelmedi. Resim üzerinde çalışmak için can atarken evde kaldıysa ne kadar korkmuş olabileceğini biliyorum.

Evde ama aslında yalnız değil. Şu anda teleskoptan onu izliyorum. Yatağında uzanıp kitap okumasını izliyorum.

Drakula'yı bitirdi. Şimdi de Kelebek Bahçesi'ne başladı. Bu kitabı bilmiyorum ama Mara'nın ilgisini çekiyorsa okumak isterim. Onun kafasındaki her şeyi bilmek istiyorum.

Onu sürekli takip ediyorum. Bu yeterli olmayacak. Alastor o kadar kolay pes etmeyecektir.

Onu öldürebilirim.

Bu olasılık her zaman aramızda belirdi. O benim hakkımda çok şey biliyor, ben de onun hakkında.

Bunu daha önce birçok kez yapmak istedim.

Mara'yı çöplüğüme bıraktıktan sonra neredeyse onu takip ediyordum. O zaman yapmalıydım.

Shaw'dan korkmuyorum. Ama kendimi dezavantajlı bir duruma soktum: sadece ben ona karşı değilim. Mara'yı da korumak zorundayım - eğer onu kendim için, kendi kullanımım için güvende tutmak istiyorsam.

Çok dağıldım. Çok fazla yer kaplıyorum.

İşte tam da bu yüzden bu tür karışıklıklardan hep kaçındım. Mara hayatımı yüzlerce farklı şekilde karmaşıktırıyor.

Yine de onu izleyebilmek için kendi işimi ihmal ediyorum.

Bağımlılık yapıyor. Her şeyi tüketiyor. Onun yanında olmadığımda, onu göremediğimde üzerimde gerçek anlamda fiziksel bir etkisi oluyor. Kaslarım çok fazla kafein almışım gibi seğiriyor. Başka bir şey düşünemez hale gelene kadar özlem artıyor ve artıyor. Tüm odaklanma gücümü kaybediyorum çünkü zihnim onun peşinden sürükleniyor.

Onu izlemek tam tersi bir etki yaratıyor. İlaç damarlarımda dolaşıyor ve bir kez daha sakinleşiyorum, rahatlıyorum, amacıma ulaşıyorum.

Birkaç saat geçti. Saat geç oldu, gece yarısını geçti. Eve gidip kendi yatağında uyumalıyım.

Onun güvende olmadığı, hatta odasında uyuyamadığı hissi yüzünden kalıyorum.

Shaw bir şeyler yapacak, biliyorum. Bizi partide birlikte gördü ve şimdi harekete geçecek, onu bir an bile kandırmadığımı anlamamı sağlayacak bir işaret bırakacak.

Şu anda ayın üzerinde olmalı. Planı hayal edebileceğinden çok daha iyi işledi.

Tek istediği beni Mara'yı öldürmeye ikna etmektir. Ona bağlanabileceğimi hiç düşünmemiştir.

Ve itiraf etmek benim için ne kadar zor olsa da, yaptığım tam olarak bu. Ona kafayı taktım. Hatta ona takıntılıyım.

Bu da Shaw'a arzu edebileceği tüm gücü ve daha fazlasını veriyor. Kırılgan bir şeye bağlandım, güvende ve kontrolüm altında tutmam imkansız bir şeye.

Çok yorucu. Bu seviyede odaklanmak yorucu.

Ayrıca, Mara'da beni baştan çıkaran şeyin, onun yanımdayken aldığım yüksek temas olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bir şeyleri o kadar yoğun hissediyor ki, bu benim de hissetmemi sağlıyor.

Bu etki üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Neyi hissedip neyi hissetmeyeceğimi seçemiyorum, artık değil. Mara beni isteğim dışında etkiliyor.

Şu anda o kadar uykusu var ki gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Yatağındaki yastıkların üzerine oturmuş, ciltsiz kitabının birkaç sayfasını daha karıştırmaya çalışırken başı öne doğru sallanıp duruyor ve sonra tekrar yukarı kalkıyor.

Kirpiklerinin dalgalanışını ve başının yavaşça sallanışını izlemek benim de uykumu getiriyor. Pencere kenarına yaslanıyorum. Neredeyse uykuya dalıyordum.

Ta ki Mara'nın evinin arkasındaki ağaçların altında bir gölge hareket edene kadar.

Sarsılarak doğruluyorum, gözümü teleskopa dayıyorum, merceği döndürerek karşıya değil aşağıya bakıyorum.

Evinin yan tarafında kaybolan figüre sadece kısa bir anlığına bakabiliyorum ama onun Shaw olduğunu biliyorum. Sadece o cüsseye, o ağır adımlara sahip.

Ve sadece o, onun sokağında pusuya yatmış, penceresine bakıyor olabilirdi.

Teleskopu bir kenara itip kollarımı ceketimin içine sokuyorum. Savunma yapmayı sevmiyorum.

Beklemektense avlanmayı tercih ederim.

Shaw gece tek başına dışarı çıkarak kendini ifşa ediyor. Yanımda bıçağım var, bir de boğma ipim.

Bunu şimdi bitirebilirim.

Georgian'ın merdivenlerini karanlıkta, tüm ışıkları kapalı bırakarak iniyorum. Ön kapıdan geçip arkamdan kapatıyorum, kilidin yumuşak tıkırtısı bir iç çekiş kadar sessiz bir şekilde yerine yerleşiyor.

Sokağın öbür ucunda Shaw'ın iri gövdesi köşeyi dönüyor.

Onu uzaktan takip ediyorum, her zamankinden çok daha büyük bir dikkatle izlemem gerektiğini biliyorum. Shaw düşüncesiz olabilir ama aptal değil.

Shaw, ceylan avlayan aslanlarla aynı türden olduğumuzu düşünmeyi seviyor.

O bir hayvan, ama ben aslan değilim.

Ben benim. Kendimim. Benim gibi olan tek kişi.

Tek ortak noktamız ikimizin de yırtıcı olması. Ve tüm yırtıcılar belirli özellikleri paylaşır. Duyu organlarımız gelişmiştir. Fiziksel olarak güçlüyüz. Öldürür ve tüketiriz.

Onu görünmeden takip etmek zor olacak. Ona gizlice yaklaşmak. Ciddi bir yaralanma ya da ölüm olmadan onu alt etmek. Bu

Shaw'ın yanında kan kaybından ölürsem bana hiçbir faydası olmaz.

Bu yüzden uygun saygı seviyesiyle takip ediyorum.

Shaw hızla yürüyor, başı eğik, elleri cebinde. Koyu renk bir eşofman giymiş, kapüşonu açık, sanki gece koşusuna çıkmış gibi. Aslında güneşten kavrulmuş saçları da dahil olmak üzere en dikkat çekici özelliklerini gizliyor.

Kıvrılıyor, birkaç sokaktan geçiyor, ara sokakları kesiyor, bir noktada tel örgüden atlıyor. Bu onun her zamanki seyahat şekli mi, nereye gidiyorsa en kestirme yol mu, yoksa onu takip ettiğimden mi şüpheleniyor anlayamıyorum.

Beni gerçekten görmediğini biliyorum ama Mara'nın evine bilerek geldi. İzliyor olabileceğimi çok iyi biliyordu.

Şu anda beni bir yere çekiyor olabilir. Asıl soru şu... Kandırılmak istiyor muyum?

Pek çok kadın Shaw'la flört ettiklerinde, onu dairelerine çektiklerinde onu tuzağa düşürdüklerini sandılar. Sonunda sahilde kafaları kesildi.

Avcı ve av, avcı ve avlanan... Hangisinin hangisi olduğu her zaman belli değildir.

Puff adder dilini çıkararak bir böceğin hareketini taklit eder. Avlandığını sanan bir kurbağa kısa süre sonra yılanın yemeği olur.

Shaw beni her pencerenin demir parmaklıklar ve çivilenmiş kontrplaklarla kaplı olduğu, grafiti karalamalarının sadece duvarları değil kapı girişlerini ve tenteleri de kapladığı Mission Bölgesi'nin daha cesur kısmına götürürken bu sezgim pekişiyor. Binaların yarısının

sürekli inşaat halinde, iskelelerle desteklenen, gölgesinde gecekonduların toplandığı ve küçük uyuşturucu satıcılarının işlerini yürüttüğü bir yer.

Böyle bir bölgede yürürken hiç korkmuyorum. Suçlular kimi soyabileceklerini ve kimden ne pahasına olursa olsun kaçınmaları gerektiğini bilirler. Sadece genç ve aptal olanlar Shaw'un cüssesine sahip bir adama yaklaşır.

Ben tamamen başka bir şeyim: meraklı bakışları bile iten karanlık bir figür. Ölüm gibi, kıtlık gibi, aralarındaki bir veba gibi süzülüyorum.

Shaw, arka arkaya dizilmiş birkaç binadan biri olan harabe bir binanın önünde duraklar. Bir zamanlar apartman dairesi olabilirlerdi; şimdi hepsi yıkılmış, kapıları zincirlenmiş ve kilitlenmiş.

Shaw iki yana baktıktan sonra cebinden bir anahtar çıkarır, asma kilidi açar ve kapıdan içeri süzülür.

Seçeneklerimi düşünerek karşı köşede duraksıyorum.

İçeride beni bekliyor olabilir. Bu ıssız yerde bana saldırmayı umuyor.

Eğer planı buysa, karşı değilim. Onunla aramızdaki bu şeyi bitirmek istiyorum. Öyle ya da böyle bitmesini istiyorum.

Ya da onu takip ettiğimin gerçekten farkında olmayabilir. Bu durumda, o binanın içinde ne sakladığını merak ediyorum.

Bir tuzak gibi hissettiriyor. Ama aynı zamanda bir fırsat gibi. Kalayım mı, gideyim mi? Hiç bu kadar kararsız kalmamıştım.

Eğer eve gidersem, yarın yine olduğum yerde, Mara'nın evinde, Shaw'un ne zaman ve nerede saldıracağı paranoyasıyla kıvranıyor olacağım.

Beni yolun karşısına geçmeye, Shaw'u yıkık dökük

apartmanın içinde takip etmeye iten şey de bu.

İçerisi zifiri karanlık, o kadar nemli ki üst katlardan aşağıya damlayan suları duyabiliyorum. Merdivenler dökülüyor, basamaklar arasında büyük boşluklar var. Çürüyen tahtaların ve bayat idrarın pis kokusu burun deliklerime doluyor. Bunun altında, çürümüşlüğün kusursuz kokusu var. Duvarlarda ölen fareler olabilir. Ya da başka bir şey.

Kıpırdamadan durup Shaw'ı dinliyorum.

Tek duyduğum suyun damlaması, damlaması, damlaması ve daha yukarıda, açık kirişlerin arasından inleyen rüzgâr.

Eski inşaat malzemeleri yığınlarına ve bağımlıların uyuduğu parçalanmış muşamba ve eski battaniye yığınlarına takılmadan yürüyebilecek kadar ayrıntıyı seçene kadar gözlerimin alışmasına izin veriyorum.

Shaw ana katta değil. Bu da demek oluyor ki merdivenlerden çıkmam gerekecek.

Tek bir çakıl taşını bile yerinden oynatmamaya dikkat ederek yavaşça yukarı çıkıyorum. Herhangi bir ses bu ıssız alanda yankılanacaktır.

Korkmuyorum. Ama kendimin ya da onun ölümüne yürüyor olabileceğimin farkındayım. Önümüzdeki birkaç dakika hayatımın en önemli dakikaları olabilir.

Merdivenlerin başında bir ışık görüyorum; loş ve hafif morumsu.

Shaw'un bir tuzak kurduğuna beni inandıran şey de bu. Cadılar Bayramı partisindeki ışığı taklit ediyor. Mara'ya göndermeler yaparak benimle alay ediyor.

Yine de tırmanmaya devam ediyorum. Kendimi bu kursa adadım. İkimiz de bunu sonuna kadar götürmek niyetindeyiz.

Merdivenlerin tepesindeki boşluğa adım atıyorum. Tüm duvarları yıkılmış, geniş, açık bir mağara.

Ortada, uzayda asılı duran bir figür görüyorum.

Shaw değil.

Bir kız, ağa takılmış bir böcek gibi havada asılı duruyor. Kolları ve bacakları uzanmış, en uç noktalarına kadar çekilmiş. Uzun saçları bile uçlarından bağlanmış ve koyu bir taç şeklinde başının etrafına dolanmış.

Onu ağa bağladığında hayattaydı -çekip çırpındığı bilek ve ayak bileklerinin etrafındaki yaralardan anlaşılıyor. Saçlarının bir kısmını bile koparmış.

Ama o artık ölü. Shaw bileklerini ve boğazını keserek kan kaybından ölmesine izin vermiş. Koyu kan, zeminde bir delik gibi, altında pırıl pırıl bir su birikintisi halinde yatıyor.

Shaw hiçbir zaman kurnaz olmadığı için, ağının her yerine yılanlar ördü. Gerçek yılanlar, kız kadar ölü. Birkaçını kızın uzuvlarına sarmış, boğazındaki yaraya tıkmış ve hatta saçlarına dolamış.

Mesaj açık.

Shaw'un nereye gittiği belli değil. Başka bir yoldan gitmiş olmalı.

Daha bakmaya başlayamadan, duymak istediğim son sesle sarsılıyorum: polis telsizinin cızırtısı.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir!

Merdivenlerden inmek için çok geç, zaten binanın içindeler. İçeri doluştuklarını duyabiliyorum, sessiz olmaya çalışıyorlar ama başarısız oluyorlar çünkü polisler gözetleme konusunda berbatlar.

Shaw onları aradı. Son cinayetiyle beni burada tuzağa düşürdü. Ve ben de hayatımda yaptığım en aptalca hatayla

şimdiye kadar yapılmış.

Eğer aşağı inemezsem, tek bir çıkış yolu var.

Paltomu çıkarıp koluma sarıyorum ve pencereyi yumrukluyorum. Polisler gürültüyü duydu. Birbirlerine bağırarak son sürat merdivenleri çıkıyorlar.

Binanın yanından geçen paslı tahliye borusuna tırmanarak dışarı çıkıyorum. Metal dantel gibi işlenmiş, ellerimin altında parçalanıyor, vidalar yerinden çıkıyor ve tüm boru duvardan ayrılıyor. Açık havaya savrulmadan önce bir elimle oluğu tutmaya ancak zamanım oluyor.

Kendimi tek elle yukarı çekiyorum, avuç içlerim kesik ve Tanrı bilir kanımda hangi tetanos türü dolaşıyor.

Çatı katı daha iyi sayılmaz. Düz betondan başka bir şey yok, saklanacak bir yer yok, baca bile yok.

En yakın bina 15 metre ötede. Aradaki boşluk on iki kat aşağıya, çıplak beton bir sokağa d alıyor. Düşüşümü engellemek için aşağıda bir çöp kutusu bile beklemiyor.

On beş fit.

Eğer on olsaydı,

atlayabilirdim. On beş riskli.

Yandaki bina biraz daha alçak, bu yardımcı olabilir.

Kırık pencereden polislerin odaya çıktığını duydum. Kızın cesedini buluyorlar. Etrafa yayılıp beni arıyorlar.

En fazla iki saniyem var.

Binanın uzak tarafına geri dönüyorum ve sonra çıkıntıya doğru koşuyorum. Olabildiğince sert ve hızlı koşarak kendimi boşluğa bırakıyorum.

Öne ve aşağı düşüyorum, kollarım önümde uzanıyor. Ayaklarım yere değdiğinde yuvarlanıyorum ve çatı boyunca takla atarak sırtüstü duruyorum.

Yeterince uzak değil. Siren sesleri duyuyorum, polis arabaları her iki tarafa da yanaşiyor. Birkaç dakika içinde bölgeye yayılacaklar.

Strateji ya da planlama için zaman yok. Ayağa fırlıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum, sıradaki binaya doğru koşuyorum.

Koş, koş, koş, koş . . . ZIPLA!

Üçüncü bina iki kat daha alçaktır.

Sertçe yere çakılıyorum, sağ ayak bileğim altımda bükülüyor. Bükülüyor ve korkunç bir patlama sesi duyuyorum. Sıcak, elektriksel bir acı bacağımın dışına doğru fırlıyor.

Yine de kendimi zorlayarak, topallaya topallaya binanın kenarına geliyorum. Bu binanın yangın merdiveni hâlâ yerinde duruyor ve çatıdan zemin seviyesine kadar uzanıyor. Korkulukları koltuk değneği olarak kullanarak, kendimi bu lanet olası gülünç duruma soktuğum için bileğime lanet ederek, olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak aşağı iniyorum.

Shaw tarafından alt edildim. Ne aşağılayıcı bir durum. Polislerin beni bu acıdan kurtarmasına izin vermeliyim.

Yere düştüğümde, saf öfke ve Shaw'dan intikamımı alabilmek, ona bunu ödetebilmek için bunu atlatmak arzusuyla, mide bulandırıcı acıya doğru topallıyorum.

Bu onun hatası.

Onun ve

Mara'nın.

Polislerden kurtulup Seacliff'e dönmek iki saatten fazla sürdü. Bu sürenin bir kısmında pis bir ara sokakta saklanıyor, bir yığın çöp torbasının altında çömeliyor, ayak bileğim bir adım daha atamayacak kadar şişiyordum.

Bu utanç neredeyse dayanılamayacak kadar büyük.

Her saniyemi Shaw'un derisini santim santim nasıl soyacağımı hayal ederek geçiriyorum. Ölüm, saatlerce yalvaracağı bir merhamet olacak.

Kendi kapımdan içeri girdiğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Sonraki bir saat boyunca kaynayan düşün altında durdum ve sanki benim de derimin yüzülmesi gerekiyormuş gibi kendi derimi ovdum.

Bundan sonra düşünme başlar.

Shaw'ı öldüreceğim, bu kesin.

Ama zaten sakatken bunu nasıl yapacağım? Zirvedeyken bile, Shaw benim için fiziksel bir eşleşmeden daha fazlası. Ben daha zekiyim, ama o daha iri.

Geleceğimi o da biliyor. Beni izliyor olacak. Bekliyor.

Bu arada, Mara sürekli bir kırılganlık noktası olmaya devam ediyor.

Shaw'ın öncelikli hedefi onu öldürmek olacak.

Beni kıskanıyor. Bana kafayı takmış. Onu istediğimi biliyor, bu da onu daha çok istediği anlamına geliyor.

Onu benden almak, kalbime bıçak saplamaktan daha büyük bir zafer olacak.

Onu güvende tutamam. nemli bir süre için değil.

Mara beni zayıflatıyor. Onu korumak için hızlı hareket etmem gerektiğine inanarak Shaw'ın peşine dşmem beni bu duruma soktu. Şimdi bileğim yılan ısırığı gibi şişti ve zar zor ayakta durabiliyorum.

Daha da kötüsü, zihnimi zayıflatıyor. Karar verme yetimi. Hedeflerimi ve değerlerimi çarpıtıyor, daha önce hiç nemsemediğim şeyleri nemsediğimi düşündürüyor.

Onu koruyamam. lm kaçınılmaz.

Ama bunu yapacak kişi Shaw ise lanetleneceğim.

Mara bana ait.

Onu öldürebilecek tek kişi benim.

MARA

Rain gök gürültüsü aşağı Dışarıda ve
çamaşırhanede, çatıda davul çalıyor.

Pazar gecesi geç bir saat. Çamaşır yıkaması gereken herkesin işi saatler önce bitmiş. Benimkinin yanında sadece bir yük dönüyor: otomatların karşısında uyuyan küçük Asyalı büyükanneye ait olduğunu tahmin ettiğim bir yığın kirli gri çorap.

Ben de çamaşır yıkamak istemezdim ama iç çamaşır giymeyi bırakalı haftalar oldu ve Mia Wallace'ın kanlı burunla tamamlanmış grafik baskısıyla süslenmiş son tişörtüme kadar düştüm. Joanna ek iş olarak para kazanmak için film tişörtleri yapıyor. Bu işte o kadar iyi ki muhtemelen çok daha güzel bir yerde bir oda kiralayabilir. Bence kalıyor çünkü onsuz burayı yakacağımızdan endişeleniyor. Ya da en azından Heinrich yakar.

Tişörtün altına çiçekli boxer şort, çizgili hokey çorapları ve bir çift yıpranmış parmak arası terlik giyiyorum. Çok iyi görüldüğüm söylenemez ama uykulu büyükannenin umurunda değil gibi.

Kurutma makinesine yaslanıp koyu renk çamaşırlarımın dönüp durmasını izliyorum. Hareket rahatlatıcı. Daha da iyisi

Kurutucunun sıcaklığı vücuduma sızıyor, göğsümün sert kaslarını gevşetiyor, dışbükey cama karşı erimemi sağlıyor.

Cole konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Ondan kaçmaya devam edemem.

Resim yapmaya geri dönmek için can atıyorum, yaratıcı kedi nanesi gibi davranan, kapıdan adımımı atar atmaz beni çılgına çeviren o muhteşem stüdyoya geri dönmek için can atıyorum.

Belki de beni çılgına çeviren Cole'dur.

Bir yıl içinde hiç şu anda bir hafta içinde bulduğum kadar çok fikir bulmamıştım. Uykumda bile, katmanlı görüntü akışları görüyorum, onları yiyebileceğiniz kadar zengin renkler, cildinizde yuvarlamak isteyeceğiniz dokular

Şeytanımı bitirmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu yapmak için

Cole'un kapısından geçmem gerekecek.

Artık bir oyun oynadığımızı sanmıyorum.

İnsanları hassas bir şekilde

fileto yaparım. O benim

yaptığımı KÖTÜ yapıyor.

Şakalar ve tehditler mi?

Manipülasyon mu? Yoksa saf, yalın

gerçek mi?

Cole, Alastor Shaw'ın bir katil olduğunu ima

etti. Hem de ima etmekten de öte.

Benim yaptığım şeyi KÖTÜ yapıyor.

İmkansız görünüyor.

Şehrin en ünlü iki adamından bahsediyoruz. Sanatçılar,
Tanrı aşkına.

Rakip sanatçılar.

Ya da belki sadece rakipler.

Sen bana verildin.

Kurutucudan sıçrayarak kalkıyorum, yuvarlanan giysilerin sıcaklığı yerini enseme kavrayan soğuğa bırakıyor.

İki adam. Biri ağır ve kaba. Biri ince, hafif, neredeyse sessiz. . .

Dürtüsel bir şekilde, avucumu sol bileğime doğru uzanan kıvrımlı yara izinin üzerine kapatıyorum. Başparmağımın altında hissedebiliyorum, bir yılan gibi kalın ve sıcak.

Kaçırıldığım gece Alastor Shaw ile konuştum. Frank'le vape içmek için dışarı çıkmadan önce onunla şovda tanıştım. Erin sözümüzü kesmeden önce sadece bir dakika konuştuk.

Erin onu merdiven boşluğunda becerdiğini söyledi. Bu ne kadar sürdü? Beni çıkarken görebileceği kadar çabuk mu? Takip edebilecek kadar çabuk mu?

Sadece bir dakika sürdü. Ama güzeldi.

Parçalar mide bulandırıcı bir hızla yerlerine oturuyor.

Beni evimden bir blok ötede yakalayabilirdi. Beni bir sandığa tıkabilirdi. Beni bağlayabilir, gözlerimi bağlayabilir ve delebilirdi, sonra beni kesip açabilir ve beni yerde ölüme terk edebilirdi.

Hayır. Ölmek için değil.

Hediye olarak bıraktım.

Onu takip edecek adam için bir hediye.

Cole o gece nereye gidiyordu? Ne yapıyordu?

Önemli değil. Birileri onun orada olacağını biliyordu. Beni bulacağını biliyorlardı.

Peki amaç neydi? Ne bekliyorlardı ki?

Kalbim hızla atıyor, kurutucunun sürekli vınlaması, vınlaması, vınlaması beynimi çalıştıran bir krank gibi. Çalışmaya devam etmesi için zorluyor. Bu düşüncelerin kaçınılmaz sonucuna doğru itiyor.

Cole'un işimi bitirmesini beklediler.

Hediye buydu.

Baştan ıkarıcı olan buydu.

BUZZZZZZZZZ.

Kurutucunun alarmı çaldı ve çığlık atmama neden oldu.

Küçük Asyalı büyükanne bir anda ortaya çıkıyor ve çoraplarını almak için koşuşturuyor. Hepsini bir torbaya dolduruyor, sonra torbayı omzuna atıp kapıya yöneliyor ve çıkarken bana el sallıyor.

El sallıyorum, sanki uuyormuşum gibi hissediyorum, kendimi dışarıdaki oluklardan akan, yağmurun sürüklediği çöp parçalarından biriymişim gibi hissediyorum.

O gece olanlar hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi çünkü resme çok yakındım. Sadece tek tek küçük noktaları görebiliyordum. Bir adım geri çekilince, tüm görüntü odak noktası haline geldi.

O gece ormanda iki psikopat vardı: Alastor ve Cole.

Beni oraya Alastor getirdi.

Cole'un beni öldürmesi

gerekliyordu. Ama ldrmedi.

Hayatta kaldım.

Ve sonrasındaki tüm palavralar, Büyük Beklentilerimin gizli bağışçım Cole'un perde arkasında çalışmasıyla başarıya ulaşması . Bu da neydi? Boktan oyunlarının devamı mı?

Çamaşır ve kurutma makinelerinin arasındaki dar koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor, iki yanda güröldeyen giysilerimi dinliyorum.

Bunların hepsi kulağa çılgınca geliyor.

Ama mantıklı olan tek şey bu. Gördüğümü bildiğim şeyi açıklayan tek şey.

İki adam.

İki psikopat.

Olduğum yerde duruyorum.

Cole'un tüm belirtilerini gördüm. İsteddiği zaman kişilik değiştirmesi. Parasını ve nüfuzunu insanları manipüle etmek için kullanması ... ben de dahil. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi gerçekten umursamaması.

Bu doğru değil. Bazen umursuyor. O güneş modelini parçaladığında umursamıştı.

Başımı sertçe sallıyorum, kendime kızıyorum.

Öfke, "önemsemek" ile aynı şey değildir.

Göğsüm sıkışıyor ve tam nefes almakta zorlanıyorum.

Golf sahasında bulunan kızın cesedini düşünüp duruyorum. Ve sahildeki diğerlerini.

Şimdi kaç oldu? Altı mı? Yedi mi?

Körfezin Canavarı.

Kendime bunun benimle bir ilgisi olmadığını söyledim.
Kesilmiştim ama parçalanmamıştım. Aslında öldürülmedim.

Şimdi öyle olmam gerektiğini
düşünüyorum. Alastor Canavar
mı? Cole mu?

İkisi de mi?

Yağmur daha sert yağıyor, tek tek damlacıklar düzenli
yağışın içinde kayboluyor. Yağmur sokakta paramparça
oluyor, kıvılcım gibi parıldayan gümüşü sıçramalar
gönderiyor.

Koridorun sonuna ulaştım, camekânlı vitrinde bir zamanlar
"Suds Your Duds, Coin-Operated, 24-Hour Self- Serve"
yazan eski, soyulmaya yüz tutmuş çıkartmalar vardı.

O kabarmış harflerin arasından dışarıda bekleyen bir figür
görüyorum. Uzun boylu, esmer, şemsiyesiz. Kaldırımında
kıpırdamadan duruyor, doğrudan bana bakıyor.

High Enough - K.Flav
Spotify → [geni.us/no-saints-spotify](https://open.spotify.com/track/4uL7YUjwU88YUjwU88YUjw)
Apple Music → [geni.us/no-saints-apple](https://open.spotify.com/track/4uL7YUjwU88YUjwU88YUjw)

Cole olduğunu zaten biliyorum.

Bütün hafta beni takip etti. Onu evimin önündeki sokakta
ve Sweet Maple'ın karşısındaki kafede gördüm. Onu
gördüğümü biliyor ama umursamıyor. Kapımı çalmaya
çalışmadı ya da beni onunla brunch yemeye zorlamadı.

Sadece izliyor. Bekliyor.

Nöbet tutuyor.

Bu ürperti şimdi ensemden omurgama kadar uzanıyor.

Sonunda anladım.

Cole beni izlemiyor. Shaw'ı izliyor.

Ondan uzak durun. O tehlikeli biri. Şaka yapmıyorum.

Cole'un yüzündeki detayları göremeyecek kadar karanlık, yağmur saçlarını gözlerinin üzerine dökmüş.

Yine de beni görebiliyor. Parlak ıııklı, temiz ve kuru, bu pencerede çerçeveleenmiş.

Avucumu düz bir şekilde cama bastırıyorum.

Birinden nasıl bu kadar korkabilirim ve yine de kaçmayı kendime yediremiyorum? Cole'dan kaçmak istemiyorum. O bana gelirken hareketsiz durmak istiyorum ve sonra uzanıp yüzüne dokunmak istiyorum. Maskeleri teker teker çıkarmak istiyorum, ta ki hiçbir kalmayana kadar. Ve sonra, altında ne varsa . . . Onu görmek istiyorum.

Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece beni korkuttu. Bunu bilerek yaptı. Dişlerini kasten gösterdi, çünkü beni Shaw'dan korkutmak istiyordu.

Neden?

Çünkü beni güvende tutmak istiyor.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, ben buna inanıyorum.

Cole beni güvende tutmak istiyor. Bütün şehir onun emrindeyken, başka bir şey yapabilecekken beni izlemek için sayısız saat harcamasının nedeni bu.

Kurutma makinesine geri dönüp kalan süreyi kontrol ediyorum.

On iki dakika.

Cama yaslanıyorum, gözlerim kapalı, tüm vücudum devasa endüstriyel makine tarafından sarsılıyor. Bu kurutucular muhtemelen benden daha yaşlı. Her biri kompakt bir araba büyüklüğünde. Her biri güçlü bir motora sahip.

Biri içeri girdiğinde kapının üzerindeki zil hafif bir ses çıkarır.

Yüzümü cama dayadım, gözlerim kapalı.

Arkamdan geldiğini duyuyorum ama o dikkatli ve ölçülü adımları başka kimse duyamaz.

Ciğerlerine girip çıkan her nefesin yalnız sesini bile duyabiliyorum.

Arkamı dönmeden, "Merhaba Cole." dedim.

Camda onun yansımasını görüyorum: ıslak saçları, bir karga kanadından daha siyah, yanaklarına yapışmış. Koyu renk gözleri sadece bana sabitlenmiş.

Yağmur, paltosunun eteklerinden muşamba döşemelere damlıyor.

"Merhaba, Mara."

Arkama geçip beni kurutucuya doğru bastırıyor. Vücudu sıırılsıklam ve soğuk, göğsünün sert kasları sırtıma kilitlenmiş. Kurutucu karnıma doğru sallanıyor ve uğulduyor, sıcaklığı içimden Cole'a doğru yayıyor.

Beni oraya hapsetti, ön cama yapışmış bir güve gibi.

Kalbinin kürek kemiğime çarptığını hissedebiliyorum. Sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

"Saklanmayı bırakmanın zamanı geldi," diye fısıldıyor boğazıma doğru. "Eve dönme vaktin geldi."

Dehşet içimde dalgalanıyor - tüm vücudum davul gibi zonklayana kadar kanın her uzak kılcal damardan akmasına neden olan o adrenalin dalgası. Cole'un kokusu beni sarıyor, yağmurla yıkanıp gitmiyor, sadece daha da güzelleşiyor.

Eğer Cole bu kadar kötüyse, o zaman neden bu kadar iyi hissediyor?

Şahin yere inip onu yere çivilediğinde tavşanın ne hissettiğini kim bilebilir? O zalim pençeler vücudunu sardığında. Gökyüzüne yükseldiğinde . . .

Belki de yakalama anı mutluluktur.

Belki de uçuyormuş gibi hissettiriyordur.

Tek bildiğim tüm vücudumun kurutucu ile aynı anda gümbürdediği. Cole göğsümü, karnımı, kalçalarımı ona doğru bastırıyor. Beni içine çekiyor. Bir an bile baskıyı bırakmıyor.

"Evine gelmemi mi istiyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Evet," diye homurdanıyor, göğsü tıpkı kurutucu gibi titreşiyor, ısı ve basınç başımı döndürüyor.

"Hayır," diyorum gözlerimi kapatıp başımı sallayarak.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, parmakları içeri giriyor. Beni cama doğru daha sert itiyor.

Titreşimin üzerimde belli bir etkisi var. Tenimin kızardığını, nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum, o aceleci, sıkışma hissini ancak bu kadar uzun süre tutabilirsiniz.

"Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?" diye homurdanıyor.

Başımı hafifçe çeviriyorum, böylece yanak yanağa oluyoruz,

ağızlarımız sadece bir santim açık.

"Stüdyonu görmek istiyorum," diyorum.

Sinirlendiğini hissedebiliyorum. Azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Peki," diye tersledi.

"Yarın gece."

Bu delilik. Onun stüdyosuna ya da evine gitmemeliyim. Polisleri aramalıyım.

Ama polisler bana inanmaz. Hiç inanmadılar.

Cole benim akıl hocam mı yoksa bir katil mi? Beni koruyor mu, yoksa avlıyor mu?

Gerçeği öğrenmenin tek bir yolu var.

Cole elini şortumun önünden aşağı kaydırды. Amımı zaten kaygan ve zonkluyor buluyor. Onun dokunuşu için çaresiz.

Parmaklarını içime sokarken uzun bir inilti çıkarıyorum.

Beni kurutucuya doğru itiyor, kalçalarımı kapıya sürüyor. Aletin kık yanaklarımın arasında sıkıştığını hissedebiliyorum. Kıyafetlerin her dönüşünde sıcaklık ve gürleyen titreşim içimde tekrar tekrar dalgalanıyor. Boşalmaya başlamam için parmaklarıyla üç kez itmesi, kalçalarının kıcıma üç kez vurması yetiyor.

İnliyor ve titriyorum, kurutucuya doğru sürtünüyorum. Cole ıslak, buharlı vücuduyla beni yerinde tutuyor. Beni titreşime karşı bastırıyor, her yeni dalgayı içime gönderiyor.

"Yarın akşam saat yedi," diye kulağıma hırlıyor. "Bu sefer dalga geçmek yok. Bir dakika bile geç kalırsan . . . seni bulmaya gelirim."

Kurutucudan onu zar zor duyabiliyorum. Kulaklarıma çarpan sıcak, sıvı zevkin üzerinde.

Bir anda gitti. Zil çalıyor, kurutucu duruyor ve ben orada duruyorum, bacaklarım titriyor, kesinlikle delirdiğimi fark ediyorum.

COLE

A Mara'nın gelişi için hazırlıklarımı yaparken, onu nasıl öldürmem gerektiği konusunda yüzlerce kez ileri geri gittim.

Daha önce hiç kararsız olmamıştım.

Ne yapmam gerektiğini her zaman tam olarak biliyordum, sanki çoktan olmuş gibi.

Zihnimi bulandırıyor. Görme yeteneğimi karartıyor.

Eğer onu hayatımdan çıkarırsam, eski halime geri dönerim. Bundan eminim.

Sorun şu ki. Geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Mara kim olduğumu değiştiriyor. Ama o anda, onunla birlikteyken. Hoşuma gidiyor. Daha önce hiç görmediğim şeyler görüyorum. Bir şeyler hissediyorum. Hatta bazı şeylerin tadını bile farklı alıyorum.

O bir elektrik. Ona dokunduğumda içimden bir akım geçiyor. Beni aydınlatıyor, tahrik ediyor, enerji ile dolduruyor.

Bunun bedeli kontrol kaybıdır.

Kontrol her zaman en büyük önceliğim olmuştur. Beni eşsiz kılan şey. Tüm gücümün kaynağı.

Bundan vazgeçemem. Herkes gibi olamam.

Sonunda seçimi yapan Mara oldu: Onu evime davet ettim. Onun yerine stüdyoya gelmek istedi.

Sanatçıyı istiyor, adamı değil. Benim sanatım ölümdür. Her zaman öyleydi.

Bunu güzel bir ölüm yapacağım. Zevkli bir ölüm. En azından bunu hak ediyor.

Dakikalar ilerliyor, saat yedi yaklaşıyor.

Bu sefer geç kalmayacak, bunu zaten biliyorum. Stüdyomu görme arzusu çok büyük. Başından beri en çok istediği şey buydu, tıpkı Danvers gibi.

Bütün günümü hazırlıklarla geçirdim. Planlama ön sevişmedir.

Saat tam yedide, Mara stüdyoya geldi. Hareket bildirimini çoktan duymuştum ve onu karşılamak için kapıya doğru yürüdüm. O daha parmağını zilden çekmeden kapıyı açtı.

Kara Büyülü Kadın - VCTRYs
[Spotify → geni.us/no-saints-spotify](https://open.spotify.com/album/4uUj0Uu3333333333333333)
[Apple Music → geni.us/no-saints-apple](https://open.spotify.com/album/4uUj0Uu3333333333333333)

Kadın irkilerek dönüyor, saçları ve elbisesi etrafında dönüyor. Elbise bol ve şeffaf, kefen gibi siyah. Köylü kolları ve kare yakası ona cadı gibi bir görünüm veriyor, özellikle de vahşi saçları ve burun köprüsündeki çillerle birleştiğinde.

Korku hevesle savaşıyor, kokusuna keskin bir kenar ekliyor. Dudaklarını yalıyor. Kırmızı ve hafif çatlamışlar. Dokularını neredeyse tadabiliyorum, bir kokteyl bardağının kenarı gibi; tuzlu-tatlı ve taneli.

"Beni içeri alacak mısınız?" diyor, başını eğip bana bakıyor, öyle ki gözleri kalkık burnunun üzerinde her zamankinden daha çekik.

Yüzünün her açısı bir ruh halini ortaya çıkarıyor. Her zaman görülecek yeni bir şey var. Onu okumayı hiç bitirmedim ve sanırım hiç bitiremeyeceğim.

Kenara çekiliyorum. Geçerken saçları ön kolumu okşuyor. Elimin arkasında bir fısıltı gibi, bir öpücük gibi kayıyor.

Orijinal eski moda lambalar stüdyoyu aydınlatıyor, duvarlardan aşağıya altın rengi ışık havuzları fırlatıyor. Mara bu havuzların içine girip çıkıyor, bazen gölgeleniyor, bazen parlıyor. Yavaşça dönüyor, böylece eteği bir kez daha kabarıyor ve bacaklarının uzun, ince gövdelerini ortaya çıkarıyor. Ağzı huşu içinde açılıyor.

"Tüm bu alan senin mi?" diyor.

"Yaşayan hiç kimse onu görmedi. Sen ve ben hariç." "Sırlar yalnızdır."

"Sadece arkadaş isteyen insanlar yalnızdır."

"Sadece diğer insanlardan korkan insanlar yalnız kalmak ister," diye dalga geçiyor Mara, inci gibi dişlerini gösteren hızlı gülümsemesiyle.

Ona yaklaşıyorum, gözlerinin genişlemesini izliyorum, ben yaklaşırken kendini nasıl hareketsiz durmaya zorladığını izliyorum. Kaçma dürtüsü her zaman mevcut. Mara'nın içgüdüleri iyidir... ama onları asla dinlemez.

"Şu anda hangimiz korkuyoruz?"

Hırlıyorum. Yerinde duruyor, bana bakıyor.

"İkimiz de, sanırım," diye mırıldanıyor.

Midem sıkışıyor.

"Yine de ikimiz de buradayız," diyor. "Bana ne üzerinde çalıştığını gösterecek misin?"

"Fragile Ego'dan beri bir şey yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Ama bu gece yeni bir şeye başlamayı planlıyorum."

Omuzlarından bir ürperti geçiyor - bu sefer saf heyecandan.

"Seni çalışırken izlememe izin verecek misin?" diye soruyor.

"Bana yardım edeceksin. Bunu birlikte yapacağız." Zor nefes alıyor.

"Şu anda mı?"

"Yakında. Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu, asla tamamlayamadığım yarım düzine heykeli sakladığım bitişik odaya götürüyorum. Asla tam olarak yapamadıklarım.

Onları kürtajla alınmış fetüsler gibi düşünüyorum. Olması gerektiği gibi büyüyemiyorlar. Yaratıcıları tarafından terk edilmişler çünkü anne karnında ölmüşler.

Benim için çirkinler ama yine de gitmelerine izin veremiyorum çünkü ne olmaları gerektiğini biliyorum.

Mara aralarında yavaşça yürüyor, her birini inceliyor. Onları görmesi bana acı veriyor ama onun da benim gibi görüp görmediğini bilmek zorundayım - harap ve onarılamaz.

Sessiz, her parçaya her açıdan bakıyor, acele etmiyor. Kaşları çatılıyor ve şişmiş alt dudağının kenarını çiğniyor.

Mara sürekli kendini ısırıyor. Bu bende de onu ısırma isteği uyandırıyor.

"Bunlar senin bitiremediklerin," diyor sonunda. "Bu doğru."

Nedenini sormuyor. Her birinin kusurlarını hissedebiliyor. Sıradan bir insana, gururla sergilediğim parçalar kadar iyi görünebilirler. Ama dikkatli bir göz için, bir fosil kadar ölümler. Daha da kötüsü, çünkü aslında hiç yaşamamışlar.

Son heykelin yanında duraklıyor. Bu benim en pahalı başarısızlığımdı - Tanzanya'da çıkarılan bir meteorit parçası üzerinde çalışıyordum. Başladığımda iki ton ağırlığındaydı. Onu tutmak için özel bir kaide tasarlamak zorunda kaldım.

"Bu kurtarılabilir," diyor Mara.

Başımı salladım. "Denedim, inan bana. Sadece malzeme bile bana bir servete mal oldu."

Elini omurgasında hafifçe gezdiriyor, sanki kendi tenimi okşuyormuş gibi ürpermeme neden oluyor.

"Bir figür yapıyordun," diyor. Tanrım, çok anlayışlı.

"Evet. Soyuttan uzaklaşmayı düşündüm. Ama ben Rodin değilim, açıkçası."

"Olabilirdin," diyor Mara, eli hâlâ göktaşının üzerinde bana bakarak. "Ne olmak istiyorsan o olabilirsin. Bu herkes için geçerli değil. Ama bence senin için öyle."

Çenem geriliyor, içimde kızgınlık dönüyor.

"İnsanlara çok fazla güveniyorsun."

Onu bırakıp ana odaya geri dönüyorum. Masamın ve tüm aletlerimin beklediği yere.

Bir kuzu gibi güvenen Mara peşimden geliyor.

Cerrahi spot ışığının altındaki masayı görüyor. Yanına dizilmiş aletleri görüyor: keskiler, tokmaklar, çekiçler, bıçaklar. Ve hammaddenin bulunması gereken çıplak alanı görüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Mara boşluğu yavaşça geçiyor, masaya bakmıyor. Sadece bana bakıyor.

"Gerçekten bilmiyorum," diyor. "Hiç inancım yok. Bazı insanların içlerinde hiç iyilik olmadığını erken öğrendim. Merhamet yok. Kırık, çarpık ve zalimdirler ve kötülükten başka bir şey hissedemezler. Annem de böyleydi. Onu sırtınızda taşıyor olsanız bile sizi sokacak bir akrep gibidir. Bu ikinizin de öleceği anlamına gelse bile. Kendine engel olamıyor."

Aletlerin yanında duruyorum. Parmaklarım bıçaktan birkaç santim uzakta.

"Görme konusunda iyiyimdir, Cole. Onun kim olduğunu erken yaşta gördüm. Ve senin de kim olduğunu görüyorum."

Mara doğrudan parlak ışık huzmesinin içine adım atar. Kişiliğinin her ayrıntısı aydınlanıyor: her çil, her gümüş parıltı ve o geniş gözlerdeki siyah iplik.

"Beni kaçıranın Alastor Shaw olduğunu biliyorum. Beni senin bulman için ormana bıraktı."

Elim bıçağın üzerinde donuyor. Bunu nereden biliyor?

"Beni öldürmeni istedi ama öldürmedin. Ne o gece ne de sonraki gecelerde beni öldürmedin. Ve bunun sebebi daha önce öldürmemiş olman değil. Çünkü bunu yapmak istemiyorsun. Bana zarar vermek istemedin."

Parmaklarım seğiriyor, uçları bıçağın sapına değiyor.

"Beni izliyordun. Beni koruyordun. Bana yardım ediyordun. Kendine bunun kendi keyfin için, kendi boktan nedenlerin için olduğunu söylemiş olabilirsin. Ama beni önemsiyorsun Cole, önemsediyini biliyorum. Bunu gördüm. Belki de umursamak istemiyorsun. Belki de bunu durdurmak için beni hemen şimdi öldürmek istiyorsun. Ama yapacağına inanmıyorum. Aramızda çok şey oldu. Sen çok değiştin."

Yavaşça, elbisesinin kollarını kollarından aşağı kaydırıyor. Narin omuzları ve küçük, yuvarlak göğüsleri ortaya çıkıyor. Elbiseyi ayaklarına kadar indiriyor ve içinden çıkıyor. Üstü çıplak, vücudu ışığın altında parlıyor, meme uçlarındaki gümüş halkalar parlıyor.

Yabani bahçe sağ yanından aşağı doğru uzanıyor ve kalçasının ucunda bitiyor. Onu gururla taşıyor, teninde benim izim var.

Ben de onunkini takıyorum: beyaz yılan ve siyah yılan. Yılanların o ve ben olduğunu sanıyordum, iyi ve kötü, savaşa kilitlenmiş. Şimdi merak ediyorum, acaba ikisini de ben mi kastetti?

Bana doğru bir adım daha atıyor. Çıplak ve korkusuz.

Onun vücudunu görmeye asla alışamıyorum. Sıklığına, içinden geçen vahşi enerjiye. Ona dokunduğum an, bu enerji içime akacak. Sikimi onun içine sokmak elektrikli sandalyeye bağlanmak gibi olacak.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, "Bana zarar vermeyeceksin." diyor. Şimdi dudaklarımı yalayan benim.

"Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?" derken sesi sert bir şekilde çıkan ben.

Mara masanın üzerine çıkar ve ışığın altına uzanır. Yukarı doğru bakıyor, hassas vücudu açıkta ve savunmasız.

"Buradayım, değil mi?" diyor.

Ona yaklaştıkça, çıplak teninden yükselen kokusunu daha fazla alabiliyorum. Kalbimi hızlandırıyor. Ağzım sulanıyor. Keskin ışığın altında, teninin altında akan damarları görüyorum. Tüm o ılık, sıcak kan, kalbinin her atışında hızla pompalanıyor.

Eğildim ve masanın ayaklarına bağlı olan bağları kaldırdım.

Belki de içimde biraz merhamet vardır, çünkü kelepçeyi kaldırarak ona son bir şans veriyorum.

"Emin misin?"

Gözlerimin içine bakıyor, orada bir şey gördüğüne inanıyor.

Sonra bileğini bana uzattı.

"Seni istiyorum," diyor. "Ve sen de beni istiyorsun."

Bileğindeki kelepçeyi kapatıyorum ve yerine kilitlendiğini duyuyorum.

"Şimdi sen varsın," diyorum.

MARA

To kelepçe bileğimin etrafını sararken içime dolan dehşet, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ben artık Mia Wallace'ım. Kalbimden bıçaklandım. saf adrenalin ile.

Bütün sinirlerim ateşleniyor, duyularım hiç olmadığı kadar yükseliyor. Cole'un nefesinin tenimde dolaştığını hissediyorum. Ellerinin sıcaklığını bana dokunmadan çok önce hissediyorum.

Bileklerimi masaya kelepçeliyor, sonra da ayak bileklerimi. Sonra yavaşça bir krank çevirerek bacaklarımı ayırıyor.

Serin hava çıplak amıma çarptığında nefesim kesiliyor. Çığlık atmak istiyorum, kıvranmak istiyorum ama bunu reddediyorum. Cole bir avcı. Eğer en ufak bir korku belirtisi gösterirsem, bu onun avlanma içgüdüsünü ateşleyecektir.

Cole bana bakıyor. Hiç bu göz kamaştırıcı ışıktaki kadar güzel görünmemiştii. O gerçekten de karanlık bir melek, gücü ve öfkesi İncil'den.

Bakışları sadece ve sadece bana kilitlenmişti. O siyah gözler her santimimde geziniyor, tenimi yakıyor. Üst dudacı geriliyor, dişlerini gösteriyor.

"O adamla sikiştiğin videoyu izlediğimi biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Utanmadan bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Bu yüzden onu stüdyoya getirdim. Böylece izlemek zorunda kalacaktın."

"O kaseti kaç kez izlediğimi sanıyorsun?"

Sertçe yutkundum. Bunu b i r d e n fazla kez görebileceğini düşünmemiştim.

"Bilmiyorum."

"Yüzden fazla, Mara. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

Tenim soğuyor, sonra alev alev yanıyor.

Rahatsız edici bir nezaketle alnımdaki saçları geriye doğru okşuyor. "Neden bu kadar çok izlediğimi sanıyorsun?"

"I . . . Bilmiyorum."

Korkarım ki cevabı bana karşı öfkesini körüklüyor olması. Bu karşılaşma şimdiden tahmin etmediğim bir hal almaya başladı ve sakın kalmak benim için çok zor.

"ğrenmek içindi," diyor Cole, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek. "Nelerden hoşlandığını görmek için tekrar tekrar izledim, Mara. Tercihlerini öğrenmek için. Bu vücudun çok duyarlı..."

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinden geçip gğslerimin tepesine iniyor. Meme uçları sertleşiyor, sanki onun dokunuşu için yalvarıyormuş gibi dikleşiyor. Lütfen, biraz daha yaklaş. . .

"Sevdiğin şeylerin klesisin. Nefret ettiğin şeyler seni tiksindiriyor," diyor Cole, o alçak, hipnotik ses tonuyla. "Senin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenirsem . . . sana yaptıramayacağım hiçbir şey yoktu. . ."

Yavaşça, çok nazikçe, gümüş halkayı parmaklarıyla kavıyor ve meme ucunun sıkı noktasından geçiriyor. Soğuk çeliğin etimde kayma hissi beni inletiyor. Elimde değil, durduramıyorum.

"Senin hakkında ne bildiğimi tahmin bile edemezsin. . ."
Cole diyor ki. "Ne okuduğunu, ne yediğini biliyorum. Yalnız olduğunu düşündüğünde kendine nasıl dokunduğunu biliyorum. Ve dinlediğin her şarkıyı biliyorum. Tüm favorilerini. Bir liste hazırladım ve tam olarak seni alıp götüren şarkı türünü aramak için bir algoritma oluşturdum."

Duraklıyor, telefonunu cebinden çıkarıp aletlerinin yanına koyuyor. Uzun, ince bir işaret parmağıyla çalma listesini harekete geçiriyor. Pahalı hoparlörlerinden çıkan müzik beklediğim gibi değil: karanlık ve vurucu yerine hafif ve ruhani.

Büyüler - Toplar

Spotify → geni.us/no-saints-spotify
Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Müziğin beni nasıl hissettirdiğini kontrol edemem.

Vücudum gevşiyor, tüm kaslarım gevşiyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve içinde bulunduğum duruma, kendimi soktuğum tehlikeye rağmen zihnim ilk dizinin dalgaları arasında sürüklenmeye başlıyor.

"Senin için bir şey yaptım," diyor Cole, ayaklarıma yakın bir yerden. Sesi uzak, sanki uzayda iki ayrı gezegendeymişiz gibi. "Özel makineler. Senin özelliklerine göre tasarlandı."

Odaklanmak için kendimi zorluyorum. Bunun sesini sevmiyorum.

Cole makinesini açar. Alçak, vızıltılı bir ses müziği kesiyor. Bu da ne böyle? Matkap mı bu?

Boynumu büktüğümde, elinde büyük boy bir mikrofon şeklinde bir tür cihaz tuttuğunu görüyorum. Kafası yumuşak ve şişkin görünüyor.

"Kurutucu gibi," diyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sadece çok çok daha iyi..."

Aletini bacaklarımın arasına, amıma doğru bastırıyor.

Etkisi anlık. Derin, sıcak bir banyoya geri geri düşüyormuşum gibi hissediyorum. Titreşimler yoğun, kurutucudan yüz kat daha güçlü. Masaya bağlıyım, kalçalarımı kapatamıyorum ya da geri çekilemiyorum. Titreşen dalgalar içimden, vücudumdan yukarı ve bacaklarımdan aşağı doğru akıyor. Titreşimler kafa derime, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar ulaşıyor.

"Oh . . . tanrım . . ." İnliyorum.

Sözcükler, ben hiçbir şey yapmadan ağzımdan çıkıyor. İçimden geçen yankıyla ciğerlerimden dışarı çekiliyorlar.

Hiç vibratörüm olmadı. İyi bir vibratör alamadım.

Cole'un yaptığı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ağır, güçlü ve zekice tasarlanmış. Yumuşak kafa kendini amıma doğru şekillendiriyor. Sıcak, şişmiş etimin üzerinde kolayca kayıyor.

Cole onu açıkta kalan yarığımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Her vuruş, üzerime çöken başka bir güçlü zevk dalgası gönderiyor. Bazen bir an için yerinde tutuyor, yukarı bastırıyor

Klitorisimden aşağıdaki açıklığı kadar uzanan o hassas sinir demetine karşı.

Tüm bölge her geçen dakika daha da şişiyor ve hassaslaşıyor. Kukumun şiştiğini hissedebiliyorum ve daha önce neredeyse hiç var olmayan sinirlerin, bu alçak, ısrarlı gümbürtülerin sürekli uyarımı altında hayata ateşlendiğinin farkındayım.

"Her türlü frekansı test ettim ..." Cole mırıldanıyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş. Gözlerim geri dönerken, yanaklarım kızarıırken ve dudaklarım ayrılırken yüz ifademi izliyor. Tam olarak neyin en iyi hissettirdiğini not alıyor, tekniğini sürekli olarak ayarlıyor, böylece zevk rampa ve rampa, asla azalmıyor, asla durmuyor. "Karşılaştırmak için çamaşırhaneye bile gittim."

İlk, dalgaların arasında büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Cole'u hafife almışım. Yaratıcılığını hafife almışım. Ve ne kadar ileri gidebileceğini.

Bu konuda bir şey yapmak için çok geç. Artık kontrol bende değil.

İlk orgazm vuruyor, beni kurutucudaki bir çorap gibi yuvarlıyor. Sonsuz bir sıcaklık ve zevk döngüsü içinde beni bir oraya bir buraya yuvarlıyor. Bir hayvan gibi inliyorum, içimden daha önce hiç duymadığım sesler çıkıyor. İnlemeler alçak, çaresiz ve sonsuz. Buna doyamıyorum. Onsuz öleceğim.

Zevk geri çekiliyor, ama sadece kısa bir süreliğine. İlk orgazm bitmeden bir sonrakinin başladığını hissedebiliyorum. Arada hiç mola yok. Refrakter dönem yok.

Titreşimler vücudumdaki her sinire yayılıyor. Her yerim klitorisim kadar hassaslaşıyor.

Bunu anlayan Cole, bir eliyle vibratörü bana doğru bastırıyor ve diğer eliyle göğsüme masaj yapmak için uzanıyor.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım... Tanrım..."

İnliyorum. Bütün vücudum eriyor.

Cole'un dokunuşu kimseye benzemez.

Elleri kendi akli olan canlı yaratıklar gibi. Parmakları etimde dalgalanıyor, her temas noktası zarif bir yumuşaklıkta. Çoğu erkek gibi sıkıyor, yoklamıyor, keşfediyor. Sanki binlerce parmağı, binlerce eli varmış gibi hissediyorum. Sanki aynı anda her yerime dokunuyor.

Diğer göğsüme doğru ilerliyor, hissi eşit tutuyor, vücuduma yayılmasını sağlıyor. Düzensiz şeyleri sevmediğimi, tamamlanmamış döngülerden nefret ettiğimi anlamış gibi görünüyor.

Parmakları etimde geziniyor, ayrı ama koordineli, yağmur gibi üzerime yağıyor.

Titreşim içimde titreşiyor, beni enerjiyle dolduruyor, beni hislerle dolduruyor.

Cole göğüs ucumu nazikçe çekiştiriyor, piercinge dikkat ediyor. Bana ihtiyacım olan yoğunluğu veriyor, beni acı noktasına kadar götürüyor ama asla ötesine geçmiyor.

Göğüslerim de amım kadar hassas. Belki daha da fazla. Titreşimler göğsümde, elinin altında yoğunlaşıyor gibi. Meme ucum klitorisim kadar dolgun ve zevk verme kapasitesine sahip. Orgazm bacaklarımın arasında değil, göğsümde başlıyor. Yavaş, ritmik darbelerle meme ucumu çekiştiriyor, sanki onu sağıyormuş gibi ve bu beni çaresizce, karşı konulmaz bir şekilde, eskisinden daha güçlü bir şekilde boşaltıyor.

Ağzını diğer meme ucuma kapatıyor, birini emiyor, diğerini çeğiştiriyor. Artık altımda masa yok. Saf, sıvı bir zevkin içine daldım.

"Ohhhh Cole ..."

Yüksek sesle mi yoksa sadece kafamın içinde mi inlediğimi bilmiyorum. Ona durmaması için yalvarıyorum.

Cole vibratörü bana doğru bastırmaya devam ederken vücudunu kaydırarak masanın etrafından başıma doğru geliyor. Boşta kalan eliyle pantolonunun fermuarını açarak sikini serbest bırakıyor.

Yüzümün önüne düşüyor, ağır ve acımasız, mermer gibi solgun ve damarları kalın. Başı çoktan sızıntı yapıyor. O tereyağı yumuşaklığındaki tene, ucunda parıldayan berrak sıvı damlasına bakıyorum ve ağzım sulanıyor. Dudaklarım ve dilim şişmiş, dokunulmak için can atıyor. Bir şeyler emmek için can atıyorum.

O sormadan, ağzıma doğru hareket etmeden çenemi yukarı kaldırıyorum, dudaklarımı ayırıyorum, dilimi tatmak için hevesle uzanıyorum.

Ağzımı sikinin başına kapatıyorum. Sıvı tuz patlaması şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. Teninin, feromonlarının, terinin ve dölünün o zengin ve karmaşık karışımı ağzıma doluyor.

Benim için yapıldı. Tam olarak sevdiğim şey.

Önce nazıkçe emiyorum, sikini ağzımın içinde döndürüyorum, dilimi başının etrafında gezdiriyorum. Pantolonunun içinde sıkışıp kalan siki ancak bu kadar dolabiliyordu. Artık serbest olduğu için doğruldu ve o kadar sertleşti ki, sanki yanan etin o narin ipeksi ten içinde tutulması mümkün değilmiş gibi hissediyorum.

Kanının dilimin altındaki şişkin damarlarda dolaştığını hissedebiliyorum. Onu boğazımın derinliklerine her çektiğimde, başka bir döl darbesiyle ödüllendiriliyorum.

Vibratörün yuvarlanan vuruşlarıyla aynı anda ağzıma girmeye başlıyor. Sikin her itişine vibratörün tam ihtiyacım olan yere derin bir baskısı eşlik ediyor. O ne kadar sert bastırırsa, vibratör o kadar sert çarpıyor ve beynimden kasıklarına kadar sonsuz bir döngü içinde her sinirime şoklar gönderiyor.

Bana dokunduğu her yerde anında hassaslaşıyorum. Aletin tabanını kavrayıp ağzımın içine doğru okşuyor. Dudaklarıma sürtünen parmakları tarif edilemez derecede erotik hissettiriyor. Ağzımı daha geniş açıyorum, böylece eli ağzıma bastırabiliyor, böylece siki boğazıma daha derin girebiliyor.

Onun sikinin amımın derinliklerinde olmasını istediğim gibi ağzımın derinliklerinde sikilmek istiyorum. Başka hiçbir şey tatmin edemez.

Gırtlığıma pompalıyor, sikinin ağır başı daha önce hiç dokunulmamış hassas bir et parçasına, geriye doğru vuruyor. Belki de bu beni öğürtmeli, belki daha önce öğürttü. Ama şu anda boğazımda bir g noktası varmış gibi hissediyorum. Sanki beni boşaltabilecek tek şey onun sikinin başının oraya girmesi.

Üçüncü orgazm başlıyor ve ben onun sikinin etrafında inliyorum, boğazımın derinliklerinde onunla boşalıyorum, çaresiz inlemelerim kafaya karşı kendi titreşimlerini yaratıyor.

Şimdi sessiz kalamayan Cole'du, Cole içinden döl akarken titremeye ve ürpermeye başladı, kalın ve zengin, şimdiye kadar yuttuğum en tatmin edici şey.

Ağzımı sertçe sikiyor. Ona bakıyorum ve bir noktada gömleğini çıkardığını fark ediyorum. Her kası göze çarpıyordu.

Göğsü, kolları, karnının düz granit pahası. O mükemmel oyulmuş vücuda ve maske takmayan o yüze bakıyorum - açgözlülüğünün, açlığının ve bana duyduğu şehvetin tüm boyutlarını gösteriyor.

Ona bakıyorum ve düşünüyorum, o insan değil. O çok daha fazlası.

Onun dölünü bir hediye gibi içiyorum.

O kadar sersemlemiştim ki çekip gittiğini fark etmedim bile. Sadece tadının ve kokusunun, dilime değen sıcak aletin yokluğunu hissediyorum. Onu geri istiyorum, yoğun bir şekilde.

Bir bebek gibi inleyerek daha fazlası için yalvarıyorum. "Sabır," diyor Cole.

Beni masaya bağlayan bağları gevşetiyor. Beni kaldırıp bir yere, belki de gizli bir odadaki yatağa götüreceğini düşünüyorum. Bunun yerine beni yüzüstü çeviriyor ve zincirleri bir kez daha sıkıyor, böylece yüzüstü bağlanmış oluyorum.

Vibratörü altıma yerleştiriyor, böylece artık onu tutmak zorunda kalmıyor - vücudumun altında sabitlenmiş durumda.

Bu iyi hissettiriyor ama o kadar da iyi değil çünkü klitorisime sadece hafifçe temas ediyor. Yeterince baskı alamıyorum.

Yine de kendimi hafif ve süzülüyor hissediyorum. Daha önce yaşadığım üç orgazmın kimyasallarıyla kızarmış.

Cole'un arkamda dolaştığını duyuyorum. Bu pozisyon daha da savunmasız hissettiriyor. Masanın üzerinde kıvranıyorum, bacaklarımın birbirinden ayrılmamasını, her şeyimin onun görüşüne açık olmasını diliyorum.

Kumaşın fısıltısını duyuyorum ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardığını fark ediyorum. Kalbim korku ve beklentiyle daha hızlı atıyor.

Parmağını telefonuna götürmek için duraklıyor ve şarkıyı değiştiriyor.

Ruh halimdeki değişiklik bana bir tokat gibi çarptı. Bu yumuşak, süzülen bir balad değil.

Yeni ritim sabit, ısrarcı. Ses geliyor, genç ve aldatıcı bir şekilde masum, ama bir tehdit kenarı var.

****Tekrar Lütfen****

Kötü Şeyler - Tarikatlar

Spotify → geni.us/no-saints-spotify

Apple Music → geni.us/no-saints-apple

Kaslarım geriliyor, dişlerimi sıkıyorum.

Cole masanın üstüne tırmanıyor, kalçalarımın arkasına oturuyor. Çok ağır. Ne kadar uzun boylu, ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyorum. Bağlı olmasaydım bile beni ne kadar kolay alt edebilirdi.

Her yer değiştirdiğinde, zonklayan siki üzerimde geziniyor, kalçalarım, kıcıma dokunuyor, bir dokunaç gibi, zayıflığı test eden bir koçbaşı gibi.

Belki de kalbimin çok hızlı attığını biliyor, çünkü sırtıma uzun, yavaş vuruşlarla masaj yapmaya başlıyor ve beni sakinleştiriyor.

Vücudumu bir enstrüman gibi çalıyor, hangi yerlerimin sıkı, hangilerinin ağırlı olduğunu benden daha iyi anlıyor gibi görünüyor. Beni kavrayan, manipüle eden bu kadar güçlü eller hiç hissetmemiştim. Korkunç bir şey. Tamamen onun gücü altındayım.

Bir erkeğin beni kendi isteğimle bağlamasına asla izin vermedim, kimseye yeterince güvenmedim.

Şimdi kendimi tanıdığım en korkunç insanın kontrolü altına soktum. İntihar gibi. Elleri etimi yumuşatır gibi kaslarımı yoğuruyor. Katliama hazırlıyor.

Cole üzerime eğilip beni ağırlığıyla yere yapıştırarak, "Daha önce hiç şaplak yedin mi?" diye mırıldandı.

Terliyorum. Kıvranıyorum. Sinir ve histeri arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu fark ediyorum.

"Hayır," dedim. "Ve olmak da istemiyorum." Cole hayal kırıklığıyla iç geçiriyor.

"Bana yalan söyleme, Mara. Yalan söylemenden nefret ediyorum."

Ayağa kalkıyor, eli sırtımdan uzaklaşıyor, sonra keskin bir şaplakla kıcıma geri dönüyor. Darbe etimde dalgalanıyor, keskin ve düzeltici. Sarsılıyorum, bileklerim ve ayak bileklerimin etrafına sıkıştırılmış metal halkalar tarafından yerime hapsediliyorum.

"Yapma!" Çığlık atıyorum, göğsümde panik yükseliyor. "Sana söyledim, bundan nefret ediyorum."

"Hiç tecrübe etmediysen nasıl nefret edebilirsin ki?" Cole elini yine aynı yere sertçe indiriyor.

SMACK!

Kendini tutmuyor. Darbeler sert ve acımasız. Etim onun el izi şeklinde yanıyor.

Kalın, kıvranan bir utanç duygusuyla doluyum. Yanaklarım kıcım kadar sıcak ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum.

"Pekala!" Ağlıyorum. "Şaplak yedim. Duymak istediğin bu mu?"

SMACK!

Diğer tarafıma daha sert bir tokat attı. Bu beni zıplattı çünkü bunu beklemiyordum, çünkü sadece bir tarafıma vuracağını düşünmüştüm.

"Bunu zaten biliyorum," diyor o alçak, tehlikeli sesiyle. "Bu çok açık."

SMACK!

Sol yanağıma bir kez daha vuruyor, tüm yanağımı dalgalandırıyor ve sırtımda şok etkisi yaratıyor.

Cole acımasızca güçlü ve tokatları sert. Özellikle aynı tarafa arka arkaya iki kez vurduğunda gerçekten acıtıyorlar. Kendimi vibratöre karşı gıcırdarken buluyorum, umutsuzca acıyı hafifletmek için biraz zevk arıyorum.

"Lütfen," diye bağıyorum, sesim çocuksu ve acınası

çıkıyor. Cole, "Sana nasıl şaplak attığını anlat," diyor.

Şimdi ağlıyorum. Gözyaşlarım sessiz ama yanaklarımdan süzülüp masanın üzerine düştüklerini hissedebiliyorum.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Durmayacak. Ben ona bilmek istediği şeyi söyleyene kadar durmayacak.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, gözlerim kapalı, hiç kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf ediyorum.

"Bana okul üniformamı giydirirdi. Ekose etek, gömlek ve çorap. İç çamaşırı yok. Sonra beni kucağına yatırır, eteğimi belime kadar çeker ve bana sert bir şaplak atardı."

Cole'un üzerimde hareketsiz durduğunu, zaten şüphelendiği bu bilgiyi özümsemişini hissedebiliyorum.

"Kaç yaşındaydın?"

"Başladığında yedi. Durduğunda on üç." "Neden durdu?"

"Beden eğitimi için üstümü değiştirirken bir öğretmenim morlukları gördü. Üstümü değiştirmek için tuvalete saklanmaya çalıştım ama o gün tuvaletler doluydu ve beni açık alanda üstümü değiştirmeye zorladı."

Cole bir an sessiz kalır. Sonra dedi ki, "Sana dokundu mu?"

Midem öylesine sıkışıyor ki boğazımda yükselen safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

"Amaç bana dokunmak değildi. Beni ağlatmaktı." Bir duraklama daha.

"Peki ya sen?"

Bu beni her şeyden daha çok utandıran kısım. Kabul etmekten en nefret ettiğim şey.

Ama yalan söylersem anlayacaktır. Eğer kendimi tutmaya çalışırsam.

"Evet," diye hıçkırıyorum. "Ben ağlayana kadar durmadı. Bana defalarca vurdu. El işe yaramazsa kemeri kullanırdı. Ağlamamak için çok uğraştım. Beni kırmasına izin vermemek için. Ama o hep yaptı. Her seferinde."

Şu an hüngür hüngür ağlıyorum, çok utanıyorum.

Güçlü olmak için çok uğraştım. Onu oyununda yenmek için. Ama asla başaramadım, bir kez bile.

Cole arkama geçiyor ve bana tekrar vuracağını düşünüyorum. Bunun yerine, sikini içimde kaydırmasının sıcak, pürüzsüz, sonsuz derecede zevkli hissini hissediyorum.

Amım sıcak ve gümbür gümbür, vibratör hala klitorisime karşı vızıldıyor. Cole'un siki beni sonuna kadar dolduruyor, vibratöre karşı bastırıyor ve bana özlem duyduğum derin, yoğun baskıyı veriyor. Titreşimler vücudumdan onun sikine doğru ilerliyor. Salınım içimde ve dışımda, ileri geri.

Tekrar hıçkırıyorum, ama bu sefer zevkten ve rahatlamadan. Yavaşça, nazikçe, Cole itmeye başladı.

Kalçalarımı hareket ettiremiyorum. Sadece etrafını sıkabiliyorum, her itişte onu sıkıca kavıyorum.

Vibratör, amımı tüm uzunluğu boyunca, açıklığın etrafındaki tüm yol boyunca doldurdu. Her milimetresini, onu kavrayan her parçamı, onun tarafından okşanan her parçamı hissedebiliyorum. Vibratör dışarıda vızıldarken siki içeriye sürtünüyor, o kadar yoğun, o kadar zevkli bir sürtünme yaratıyor ki, bu sefer zorlukla dayanabildiğim bu his yüzünden tekrar ağlıyorum, bu sefer sevinç gözyaşları.

Boşalmaya başlıyorum, amım onun sikinin etrafında kenetleniyor ve seğiriyor, ağırlığı beni vibratöre doğru bastırıyor.

"Durma, durma, durma," diye yalvarıyorum ona.

Orgazm bitene kadar durmuyor. Sonra horozunu serbest bırakıyor, tekrar arkasına oturuyor, kıcı kalçalarımaya yaslanıyor, amım hala spazm geçiriyor.

Berbat haldeyim. Yüzümü masaya dayadığım için mutluyum, böylece gözyaşlarımı ve rimelim bulaştığını göremez.

Her yerde.

Yavaşça, ama derin, yatıştırıcı bir basınçla, Cole kıkırtıya yanaklarına masaj yapmaya başladı. Acıyı yatıştırıyor. Şaplağı yatıştırıyor.

"Her şey yolunda," diyor, sesi alçak ve okşayıcı. "Her şey yoluna girecek."

Yanağını masanın üstüne bastırıyorum, yüzüm buruşuyor.

Elini geri çekiyor ve beni tekrar tokatlıyor, ama bu sefer daha hafif. Vibratör bana doğru itilmiş, vızıldıyor ve gümbürdüyor, vücuduma zevk dalgaları gönderiyor, tokat gerçekten acıtmıyor. Aslında, neredeyse hoş hissettiriyor.

Şaplak!

Smack!

Şaplak!

Ritimle birlikte bana şaplak atıyor.

Artık tokatlar beni korkutmuyor. Onları ne zaman beklemem gerektiğini biliyorum. Canımı acıtmak yerine tatmin edici geliyorlar: derin bir kaşıntı nihayet kaşındı.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Şiddeti artırıyor ama yine de acıtmıyor, çünkü vibratörün verdiği zevk onu bastırıyor. Kızım zonkluyor, muhtemelen parlak kırmızı, tüm kan derinin yüzeyine akıyor. Her tokatta daha da hassaslaşıyor. Ama acı, karpuz ve tuz gibi dikkatle dengelenmiş bir kombinasyon olan zevkle birlikte kalıyor.

Kukum zonkluyor, kıcım yanıyor ve o daha sikini içime sokmadan orgazmın başladığını, yükseldiğini, serbest bırakılmak için yalvardığını hissedebiliyorum.

Öfkeli sikinin tabanını kavrayarak yer değiştiriyor. Ağır başını kıcıma bastırıyor.

"Hayır, bekle!"

Nefes nefese kaldım.

O beklemiyor.

Sikini sıırıslıklaı yarığımdan geçiriyor, başını ıslatıyor ve sonra tam kıcıma bastırıyor.

"Aghhhh!" Cole beni vibratöre doğru sertçe iterken, horozu yavaşça, kesinlikle kıcımın içine girerken inilti içimden geçiyor.

Hareket edemiyorum. Kaçamıyorum. Beni dizleriyle kalçalarımın arkasına sıkıştırmış, siki içime kadar girmiş, sekiz inç derinliğinde.

Daha önce hiç götümden sikilmemiştim. Oraya hiç parmak bile sokmadım.

Bu his o kadar yoğun, o kadar her şeyi kuşatıyor ki, sanki içim dışıma çıkıyor. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, kazığa oturtulmuş gibiyim.

Kalçaları kıcımla aynı hizaya gelene kadar sikini sonuna kadar sokuyor. Ve sonra sikini orada tutuyor, beni her şeyi almaya zorluyor, beni milim milim onun aşırı genişliğine uyum sağlamaya zorluyor.

Terliyorum, nefes nefese kalıyorum, dayanamıyorum.

Beni ayakta tutan tek şey vibratörün bir anesteziği gibi davranması, yoğun bir acı olabilecek şeyi, durmak bilmeyen vızıltısının büyüğü simyasıyla yoğun bir zevke dönüştürmesi.

Aslında, kalçalarımı en ufak bir şekilde salladığımda, kığım onun sikinin etrafında kenetleniyor ve bir çekiç darbesi gibi içimde bir zevk dalgası sallanıyor. Her küçük hareket sanki bir at tarafından beceriliyormuşum gibi hissettiriyor - geriliyor, zorlanıyor, vücudumun kaldırabileceğinin mutlak sınırında.

Cole benimle birlikte hareket ediyor. Kaba değil, sert değil, yavaş, kığımın içine ve dışına artan vuruşlar, her biri benden başka bir derin inilti çıkarıyor.

Tekrar boşalıyorum, öncekinden bile daha sert. Hiç dokunulmamış, ne tür bir sinyal göndereceği hakkında hiçbir fikri olmayan sinirlerin uyarılmasıyla boşalıyorum. Sanırım beynim ikiye ayrılıyor.

Sonunda Cole çekildi. Sanki doğum yapıyormuşum gibi hissediyorum, sanki bir metre uzunluğundaki sik içimden kayıyor.

"Bu ne lan?" diye inliyorum.

Cole bir kez daha kığıma masaj yapıyor, gün boyu kullanılan ama asla rahatlama bulamayan o derin kasları yoğuruyor.

Şarkı yeniden başlıyor. Birkaç kez baştan başladığını fark ediyorum, tekrar tekrar çalıyor.

Her şeyin yeniden olmak üzere olduğunu anlıyorum ve hiçbir kontrolüm, durdurma yeteneğim yok. Genellikle bu güçsüzlük hissi beni çıldırtırdı. Çığlık atmama, ağlamama ve tüm gücümle savaşmama neden olurdu.

Ama vibratör ve vücudumu zevk kimyasallarıyla dolduran sayısız orgazm tarafından uyutuluyorum.

Şimdiden sırtımı kamburlaştırıp kığımını ona sunuyorum. Pavlovvari bir tepki olarak vücudum bir tur daha istiyor.

Cole'un elini kaldırıp kığıma indirirken gülümsediğini neredeyse hissedebiliyorum.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Sanırım yine ağlıyorum.

Ben daha fazlası için
yalvarırken.

"Daha sert," diye hıçkırıyorum. "Daha
sert vur." ŞAK!

SMACK!

SMACK!

Şaplaklar arasında Cole eğiliyor ve kulağıma mırıldanıyor,
"Bundan zevk alman sorun değil. İstemediğini biliyorum.
Seni utandırdığını biliyorum. Ama buna ihtiyacın var. İçinde
birikmiş onca suçluluk ve utanç var. . . .bu tek kurtuluşun.
Çünkü şaplak yedikten sonra artık başının belada
olmadığını biliyorsun. Affedilebilirsin. Sen iyi bir kızsın."

Sözcükler, müziğin vurucu ritmi eşliğinde kulaklarıma girip
çıkıyor. Cole gerçekten konuşuyor mu yoksa kafamın içinde
yankılanan kendi düşüncelerim mi bilmiyorum.

Bunu
istiyorum.

İhtiyacım
var.

Tek yolu bu.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Şimdiden sikinin yoğun yırtılma ve dolma hissini

bekliyordum. Onu tekrar kıcıma soktu ve ben

Acıyla değil, rahatlamayla inleyin. Minnettarlıkla.

Şarkının ritmiyle yavaş ve sabit bir şekilde kıcımlı sikiyor.

Kaçıp gideceğim, kaçıp gideceğim

Kaç, kaç ve asla geri dönme.

Ağlıyor muyum, inliyor muyum bilmiyorum. Yüksek sesle mi yoksa sadece kafamın içinde mi yalvarıyorum.

Bunu kaç kez yaptığımızı bilmiyorum.

Şarkı sürekli tekrar ediyor, döngü de öyle. Bana masaj yapıyor, şaplak atıyor, sikiyor, boşaltıyor. Masaj yapıyor, şaplak atıyor, sikiyor, boşaltıyor.

Zaman kavramım yok. Ne kadar zamandır bunu yaptığımıza dair bir fikrim yok. Saatler ya da günler olabilir.

Durmasını istemiyorum. Buradan başka bir yerde olmak istemiyorum.

En başından beri Cole'a çekildim. Bedenim hep onu istedi. Korkan sadece aklımdı.

Cole kulağıma homurdanıyor, "Anlaman gereken şey şu Mara: Kötü şeylerin iyi hissettirmesi sorun değil. İstediklerin her şeyden zevk alabilirsin."

Zevkle uyuşturuldu, acıyla uyuşturuldu. Müzikle uyuşturuldu. Zamanın bir anlamı yok. Gerçek hissi veren tek şey Cole'un beynimdeki sesi:

"Bu doğru ve yanlış, iyi ve kötü fikirleri... bunları sana kim öğretti? Annen mi? Tanıdığın en kötü insan o. Kilisedeki rahip miydi? İşyerindeki patronun mu? Bunlara kim karar verdi?"

SMACK!

SMACK!

SMACK!

"Neyin iyi neyin kötü olduğu size kalmış. Sizin dışınızda bir tanrı yok. Tanrı sizsiniz. Bu senin dđnyan, senin hayatın. Ne hissedeceğine sen karar verirsin."

Havada sđzđlđyorum, ağırlıksızım, uzayda dđnđyorum. Beni çözdđđđnđ fark ettim. Beni kelepçelerden kurtardı.

Ama durmak istemiyorum. Henüz bitirmedi.

Cole masanın üzerine uzanıyor, siki bir direk gibi yukarı kalkıyor, hâlâ taş gibi sert, hâlâ benim için hazır.

Üzerine çıkıyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında, ellerim sert göğsünde. Yavaşça kendimi onun sikinin üzerine indiriyorum. Bunu yapmak kolay - kıcım zaten gergin ve hazır.

Tamamen içime girene kadar onun üzerinde kayıyorum ve o kusursuz yüze bakıyorum -kadınsı ve erkeksi. Şeytani ve iyi.

Kalçalarımı yuvarlayarak sürmeye başladım.

Aleti kıcıma kadar girmişken ona biniyorum. Şarkıya ayak uydurarak onu daha sert ve daha sert sürüyorum.

Kaç, kaç ve asla geri dönme Kaç, kaç, kaç,
kaç Onlara renginin siyah olduğunu
göster . . .

Tam sınırdaki olduğumu anladığımda, ellerini kaldırıp boğazıma doluyorum. Beni boğmasına izin veriyorum, parmakları gözlerimin önünde siyah kıvılcımlar patlayana, müziği ve odayı boğana, saf his dışında her şeyi boğana kadar daha da sert sıkıyor.

Son orgazm zevkten çok daha fazlasıdır. İçimde beni parçalara ayıran, eskiden olduğum her Şeyi paramparça eden bir patlamadır.

Paramparça oldum, la petite mort, Mara'nın lm.

Bir daha bir araya gelebilir miyim bilmiyorum.

Ya da yaparsam nasıl bir Çekil alacağımı.

COLE

W işimiz bitince Mara'yı duşa taşıdım. Onu yavaşça ve dikkatlice yıkıyorum, saçlarını yıkıyorum, şampuanı kafa derisine masaj yaparak yediriyorum.

Her santimini yıkıyorum. Göğsünü, sırtını, kollarını, bacaklarını, hatta ayak parmaklarının arasındaki küçük boşlukları bile.

Bana tamamen boyun eğiyor. Onu hareket ettirmeme ve manipüle etmeme izin veriyor. Başını göğsüme yaslıyor, gözleri kapalı, tamamen bitkin.

Onu öldürme fikrimi ne zaman değiştirdim bilmiyorum.

Belki de elini kaldırıp bileğindeki kelepçeyi kapatmama izin verdiği andı.

Belki ondan da önceydi, kapıyı açıp onu o siyah elbisenin içinde gördüğümde. O çok güzel, Olgıati'den çok daha güzel. Onu paramparça edemem.

Onu yumuşak, kabarık bir havluya sarıyorum ve stüdyoya bağlı yaşam alanına taşıyorum. Burada nadiren uyuyorum, bu yüzden alan bir otel odasının sade temizliğine sahip, battaniyeler temizlikçinin son ziyaretinden sonra yatağın üzerine sıkıca çekilmiş.

Onu ıtır çıtır açılmış yastıkların üzerine yatırdım ve ona "A mısın? Susadın mı?"

Besleyici olmak bana göre değil. Aslında, bunu daha önce yaptığımı hiç sanmıyorum. Kişilikleri test etmekten, bana nasıl hissettirdiklerini ve diğer insanlar üzerindeki etkilerini görmekten hoşlanıyorum.

Bu durumda benim motivasyonum biraz farklı. Mara'yı canlandırmak istiyorum çünkü onunla tekrar konuşmak istiyorum. Bitmemiş heykeller için başka fikirleri olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve yaptıklarımız hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Bundan daha fazlası . . . Bana söylemeye karar verdiği her şeyi duymak istiyorum. Genelde, birinden hangi bilgiyi almaya çalıştığımı tam olarak bilirim. Mara ngrmediğim yorumlar ve içgörülerle beni şaşırtıyor. Onun özgürce konuşmasına izin vermek, onu manipüle etmekten daha faydalı.

O benim için sürekli bir bilmece. Shaw ve benim aramdaki dinamiği anlayarak buraya gelmesi beni çok şaşırttı. Kim ve ne olduğuma dair şaşırtıcı derecede net bir anlayışla.

Pervasızlığı gördüğüm her şeyin ötesinde. Hayatını isteyerek ellerime bıraktı. zgrce.

Bana güvendi. Bana inandı.

Onun aptallığından iğrenmeliydim. Yaptığı lmcl hatadan.

Ama yine de bir şekilde haklıydı. Ne yapacağımı benden daha iyi biliyordu.

Daha önce hiç bu pozisyonda olmamıştım. Serbest bırakıldım. Boşlukta süzülüyorum. Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Küçük mutfaktaki buzdolabını kontrol ediyorum. İçecekler ve atıştırmalıklarla dolu, ancak genellikle temizlikçi yiyecekleri atıp daha fazlasını alıyor, çünkü çalışırken yemek yemeyi sık sık unutuyorum.

Meyve ve peynirden oluşan bir tabak hazırlıyorum, güzelce soğutulmuş iki bardak Riesling koyuyorum. Yemeği yatağa taşırken Mara'nın doğrulduğunu görüyorum, nemli saçları bir omzunun üzerinden koyu bir iple sarkıyor, televizyonun yansıyan ışığında gözleri gümüşü bir renk alıyor.

"Film izlemek ister misin?" diye sordu bana.

Kendi kendime gülümseyerek yemeği önüne koydum. Mara'nın tuhaf olana normalmiş gibi davranma konusunda inanılmaz bir yeteneği var. Başına ne gelirse gelsin günlük hayatına devam edebiliyor.

BellaVitano ve ahududuları ağzına tıktırarak yemeklere saldırıyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyor gereksiz yere.

Onunla aynı şeyleri, aynı sırayla yiyorum. Keskin, cevizli peyniri ve ekşi ahududuları tek bir yemek olarak tadıyorum. Arada şarabı yudumluyorum, ağzımın arkasında patlamasına izin veriyorum. Mara'nın yaptığı gibi gözlerimi kapatıp yemeğe odaklanıyorum.

"Seksten daha iyi değil," diyorum. "Ama çok iyi." Mara gülüyor.

Onu daha önce hiç güldürdüm mü bilmiyorum. Gırtlğından çıkan, gırtlaktan gelen ve hoşuma giden sesi seviyorum.

"Bazı insanlarla seks yapmaktan daha iyi," diyor. "Ama seninle değil."

Göğsümde sıcak bir yanma hissediyorum. Şarap yüzünden mi? "Duyarlı bir deneksiniz," diyorum.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor bana. Meraklı görünüyor, kıskanç değil.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Öyle değil."

"Ben de öyle," diyor gereksiz yere. Erkeklerin ne kadar yaratıcılıktan uzak olabileceğini zaten biliyorum.

"Hangi filmi istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece Netflix'e bakıyordum."

"Peki ya Cadılar Bayramı partisinde bahsettiğin? Orada mı?"

Mara kızarır. "Bunu izlemek istemezsin. Çok eski."

"Evet istiyorum. Tak şunu."

Saçma sapan resimli bir posteri olan filmi 70'li yılların eski fantastik romanlarını anımsatır bulur.

Klasik bir "başka bir dünyaya açılan kapı" hikayesi. Her şeyi izlediğim gibi bunu da dikkatle izliyorum, sanki daha sonra bir sınav olacaktı gibi.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun," diyor Mara, son meyveleri bitirip parmak uçlarındaki suyu emerken.

"Hayır. Küçükken neden sevdiğini anlıyorum."

Mara başını sallar. "Başka bir dünyada kaybolmak için her şeyi yapardım. Şimdi izlediğimde, onun oyuncaklarla oynayan bir çocuk, David Bowie'nin ise yetişkin bir adam olması biraz ürkütücü. Romantik olduğunu düşünmüştüm. Sanırım beni önemseyen güçlü biri olsun isterdim."

Onun vahşi, elf profiline bakıyorum - David Bowie gibi eterik, genç Jennifer Connoley gibi yumuşak değil.

"Tam olarak onunla ilgilenmiyor," diye belirtiyorum.
"Onu baştan çıkarıyor. Onu manipüle ediyor."

Mara başını çeviriyor ve metal kenarlı gözleriyle bana sabit bir şekilde bakıyor.

"Benimle ilgilenilmesini istemiyorum," diyor. "Görölmek istiyorum."

Sadece Mara için olduğu gibi kalp atışlarım hızlanıyor.
Kızgın olduğumda değil. Şiddete başvurduğumda değil.
Sadece onun için.

Ben pusuya yatmış bir avcıydım. Gizlenerek ve kamufle olarak yaşadım.

Kendimi çırılçıplak soymak nasıl bir şey
olurdu? Yıkım gibi hissettiriyor. İdam gibi.

Ya yanılıyorsam?

Yakınlaşmanın verdiği zevk tehlikeden daha ağır basabilir mi?

Bu bir uçurumun üzerine tünemiş bir soru. Bakmak yok,
dibi ancak atlayarak bulabilirim.

Mara bakıyor doğru geri at Ben, Vahşi, utanmaz.
Ne istediğinden ve onu nasıl elde edeceğinden emin.

İstediğim şeyden asla geri durmadım.

Ahlak için değil. Kanunlar için değil. Bunu korku için
yaparsam lanetlenirim.

Bir can aldım, ama hiç bir canı paylaşmadım.

Elimin yorganın üzerinden kalkıp aramızdaki boşluğu
geçtiğini, başparmağım dolgun alt dudağına dayanırken
çenesinin ince kıvrımını kavradığını hissediyorum.

"Seni görüyorum," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Mara sessizce. "Ve seni görmek istiyorum."

"Ne dilediğine dikkat et."

Gözünü kırpmıyor ya da tereddüt bile etmiyor. "Bu bir dilek değil. Bu bir gereklilik."

MARA

COle beni sabah erkenden eve bırakıyor. Birkaç saat uyuduktan sonra çalışmak için stüdyoya gitmeyi planlıyorum.

Aramızdaki yakınlık kırılgan ama gerçek, tıpkı bir gölün üzerindeki ince bir buz tabakası gibi. Henüz ağırlık taşıyacak kadar güçlü mü bilmiyorum... ama ben şimdiden karşıya geçmeye başladım.

Kaldırıma yanaşıyor, arabayı ters çeviriyor, böylece ben yolcu tarafından çıkabiliyorum.

"Her neyse, bunun için teşekkürler," diyorum, yarı gülümseyerek, yarı kızarak.

Kapının koluna dokunuyorum, dışarı çıkmayı planlıyorum.

"Bekle," diyor Cole ve beni ensemden tutup tekrar içeri çekiyor. Beni derin ve sıcak bir şekilde öpüyor, dişleri alt dudağımı yakaladığında beni serbest bırakmadan önce bir ısırık ipucu veriyor.

Öpücük başımı döndürüyor. Kokusu kıyafetlerime siniyor: çelik talaşı, makine yağı, soğuk Riesling, pahalı kolonya. Ve Cole'un kendisi. Adam ve canavar. Tortu gibi, kek gibi birlikte katmanlanmış.

"Sonra görüşürüz," diyorum nefes nefese.

"Kesinlikle görüşeceğiz," diyor Cole, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Beni o stüdyo kamerasından izlediğini bilmek bana sapkın bir heyecan veriyor. Çalışırken kıyafetlerimi yavaşça çıkarırsam ne yapacağını merak ediyorum. Tamamen çıplak resim yapsam. Gelip bana katılır mı?

Sarkan merdivenlerden yukarı, sıra eve doğru süzülüyorum.

Saat o kadar erken ki üst katlarda tek bir kişinin bile gıcırdadığını duymuyorum. Henüz yanık kahve kokusu da yok.

Sorun değil, sohbet edemeyecek kadar yorgunum. Çatı katındaki odama çıkan iki basamağı zar zor çıkabiliyorum. Birkaç saatten fazla uyumam gerekebilir. Vücudum o kadar bitkin ki yatağımı ve yastığımı düşünmek bile erotik bir hal aldı.

Eski pirinç sapı kavriyorum ve bir kez çeviriyorum. Elimden kayıyor, sert ve inatçı.

"Bu ne lan?" diye mırıldanıyorum, tekrar çeviriyorum. Kapı kilitli. İçeriden.

Uyku sersemi beynimde tek düşünebildiğim, çıkarken yanlışlıkla kilitlediğim ya da kulpun kırık olduğu. Bu evdeki her şey o kadar eskimiş ki duş, fırın, prizler ve ocak sürekli arızalanıyor. Uzun zamandır ev sahibimizi aramakla uğraşmamayı öğrendik. Ya Heinrich bozulan şeyleri tamir eder ya da biz bununla yaşıyoruz.

Bu durumda, kendim tamir edebilirim.

Tırnağımın ucunu kilide sokarak, mekanizmanın klik sesini duyana kadar kolu oynatıyorum.

"Evet," diye tıslıyorum, kapıyı kederli bir gıcırtyla iterek açıyorum.

Aceleyle içeri giriyorum, yatağın üzerine uzun bir düşüş bekliyorum, ta ki bir şey beni durdurana kadar.

Yatak zaten dolu.

Sadece dolu değil, sırlıklam. Çarşaf, battaniyeler ve şilte sırlıklam ve damlıyor. Etraftaki çıplak tahtaların üzerinde su birikintileri var.

Ve orada yastığın üzerinde . . . Erin. Kızıl saçları bir hale gibi dağılmış, nemli ve dalgalı. Teni süttten daha soluktu. Yüzünü çevreleyen çiçekler: yeşil söğüt dalları, kırmızı gelincikler, açık gözleri kadar mavi unutmadıkları.

Boşluğu geçiyorum, yanına düşüyorum, soğuk beyaz elini kaldırırken suyun eteğime battığını hissediyorum.

Yüzüne bakıyorum, bir şekilde beni hala görebildiğine, adını söylemeye devam edersem onu geri getirebileceğime inanıyorum.

Bağırışlarım küçük alanda yankılanıyor ama onun üzerinde hiçbir etkisi olmuyor. Parmaklarını sıkıyor. Bir kirpik titremesi bile yok.

O öldü. Saatler geçti. Şimdiden sertleşmeye başladı.

Elini bırakıyorum, lastiğimsi soğukluğuna dayanamıyorum. Artık Erin ya da ona bağlı herhangi bir şey gibi hissetmiyorum.

"Neler oluyor?" diyor biri kapı aralığından. "Neden bağıırıyorsun?"

Joanna'ya doğru döndüm. Pijamalarıyla orada duruyor, saçları hâlâ ipek uyku eşarbyla sarılı. Minnettarım ki

Çünkü evimizi o çekip çeviriyor, her zaman ne yapacağını biliyor.

Şu an hariç.

Joanna da benim gibi şaşkın bir ifadeyle Erin'e bakıyor. Olduğu yerde taş kesilmiş, on bin yıl bir anda geçip gitmiş.

Erin'in iyi olup olmadığını sormuyor. Gerçeği benden daha erken gördü. Ya da kabul etmeye daha istekliydi.

Frank arkasından yaklaşır, Joanna kapıyı kapattığı için göremez.

"Nesin sen-" diye başlar Joanna'nın omzuna doğru eğilerek. "Geri çekil," diye bağılıyor Joanna. "Polisleri aramamız gerek."

Diğerleriyle birlikte alt katta bekliyorum, tüm vücudum gergin, siren seslerini bekliyorum.

Carrie, Peter'ın yanına sokulmuş, usulca ağlamaktadır.

Frank ona şaka yaptığımızı düşündü ve odanın içine bakmasına izin verene kadar aşağı inmedi. Şimdi pencerenin önünde oturuyor, teni çimento renginde, iki elini ağzına bastırmış.

Melody, Heinrich ona durmasını söyleyene kadar odada volta atmaya devam eder.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Şoktan olabilir ya da Joanna'nın odanın diğer ucundan kasvetli ve sessiz bir şekilde bana bakmasının nedeni de aynı olabilir.

Bunun benim hatam olduğunu biliyorlar.

Kimse söylemedi. Ama gerginliği, bakışları hissedebiliyorum.

Suçlu hissetmek için bir suçlamaya ihtiyacım yok. Erin benim yüzümden öldü.

Shaw yaptı, biliyorum. Buraya beni aramaya gelmiş olmalı. Ve odamı boş bulduğunda . . . Erin bir sonraki kapıdaydı.

"Neden senin yatağındaydı?" Joanna, Carrie'nin yumuşak iniltilerini keserek soruyor.

"Bilmiyorum."

Erin'in uyumak için oraya girmesine yetecek kadar sıcak değil. Shaw ona ne yaptıysa yapmadan önce ya da sonra onu oraya taşımış olmalı.

"Herhangi biriniz bir şey duydu mu?" Erin'in odasının hemen yanında olmasına rağmen Joanna'nın gözlerine bakmadan diğerlerine soruyorum.

"Bir gümbürtü duydum," diyor Carrie perişan bir halde.

"Ama ne olduğunu bilmiyordum.

-Herkesin sesi çok yüksek çıkıyor. Hiçbir şey düşünmedim, sadece uyumaya devam ettim."

Tekrar hıçkırıklara boğuluyor, Peter'ın omzuna sarılıyor. Kızın sümüşü Peter'ın koluna bulaşıyor, ama Peter onu kendine çekiyor ve eliyle başının arkasını okşuyor.

"Peki ya sen?" Heinrich Joanna'ya diyor ki.

"Kulak tıkaçlarımı takmıştım," diyor Joanna sinirli bir şekilde. Üzgün olduğunda her zaman sinirli olur, kırılgnalık yerine öfkeyi seçer. Bu yüzden kimse onunla uğraşmıyor.

"Neredeydin?" Melody bana soruyor.

Melody en yeni oda arkadaşım ve onu diğerleri kadar iyi tanımıyorum. Kısa siyah saçları her yöne doğru uzanıyor ve volta atmaya devam ederken terlikleri muşambaya çarpıyor.

Suçlayıcı mı konuşmak istedi bilmiyorum ama şimdi o, Joanna, Frank ve Heinrich bana bakıyor.

"Cole Blackwell'in stüdyosundaydım," diye itiraf ediyorum.

"Bütün gece mi?" Melody ısrar ediyor, kafası solucana odaklanmış bir kuş gibi bana doğru sallanıyor.

"Evet," diyorum sertçe. "Bütün gece."

Normalde bu durum Frank'i bir soru yağmuruna tutardı. Sadece bu seviyedeki korkunçluk onu sessiz tutabilirdi.

Son iki oda arkadaşımız, Joss ve Brinley, uykulu bir şekilde gözlerini kırptırarak merdivenlerden tökezleyerek iniyorlar. Kız kardeşler, aynı derecede yıpranmış ve aynı derecede deliklerle dolu, birbiriyle uyumlu cübbeler giyiyorlar.

"Neler oluyor?" Joss soruyor.

"Nasıl oluyor da odamıza su damlıyor?" Brinley diyor ki.

Kimse cevap veremedi. Evimizin önüne iki polis aracı yanaştı, ardından da bir ambulans geldi. Işıklar açıldı ama sirenler geldiklerini haber vermiyordu.

"Ne oluyor be?" Joss diyor ki.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkardığımda ekranda Cole'un adını gördüm.

Joanna'nın kaşlarını çatmasına aldırmadan toparlanıyorum.

"Evinde neden polisler var?" Cole talep ediyor.

Oturma odasından aceleyle çıkıyorum, telefonu kulağıma dayıyorum ve diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltıyorum.

"Nasıl-"

"Boş ver onu. Ne yapıyorlar orada?"

"Erin'i öldürdü," diye fısıldıyorum telefona, kulağıma yaklaştırmaya çalışırken elim titriyor. "Onu öldürdü, Cole. Benim lanet yatağında. Eve geldim ve onu buldum-"

"Kime söyledin?" Cole araya giriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Polislere hiçbir şey söyleme," diye emrediyor Cole. "Tek bir şey bile."

"Onlara söylemek zorundayım! Erin'i o öldürdü. Diğer tüm kızları da öldürdü, bundan eminim."

Ev arkadaşlarımın duymasını engellemek için aceleyle evin derinliklerine doğru ilerliyorum ama polisler kapıyı yumruklamaya başladı bile. Oraya geri dönmeliyim.

"Hiçbir şey yapamayacaklar," diyor Cole. "Sadece durumu daha da kötüleştireceksiniz."

"Nasıl olur da-"

"Ne yapıyorsun?" Joanna diyor ki.

Yemek odasına kadar beni takip etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmış, aramızda her zamanki samimiyetten eser yok.

Telefonu cebime geri koyarak aramayı aniden sonlandırıyorum.

"Arayan Cole'du," diyorum.

Joanna'nın çenesi kayıyor, sanki göremediğim bir şeyi çiğniyormuş gibi.

"Polis burada," diye hatırlatıyor bana. "Seninle konuşmak isteyeceklerdir."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, kalbim şimdiden hızla çarpıyor. Hasta ve suçluyum. Cole çenemi kapalı tutmam gerektiğini söyledi ama bunu yapmamın imkânı yok. Erin öldü. Shaw onu öldürdü, bundan eminim. Bugün, hemen şimdi hapse atılması gerekiyor.

Joanna'yı iki üniformalı memurun oda arkadaşlarımı sorgulamaya başladığı oturma odasına kadar takip ediyorum. Joss ve Brinley, Erin'in cesedinin üst katta olduğunu yeni duyuyorlar. Joss sürekli tekrarlıyor, "Ciddi misin? Öldüğünü mü söylüyorsunuz?" diye tekrarlıyor, sanki doğru duymuyormuş gibi. Brinley hiperventilasyon geçiriyor.

Sağlık görevlileri aceleyle merdivenleri çıkıyorlar. Erin'e yardım edemeyecekler ama muhtemelen emin olmak için kontrol ediyorlardır. Erin'in soğuk, lastik gibi etini, eklemlerinin sertliğini hatırlıyorum ve midem yavaşça, mide bulandırıcı bir takla atıyor.

"Onu kim buldu?" diyor memurlardan biri. "Ben buldum," diyerek öne çıktım.

Memur bana bakıyor, hızlı ve pratik. Sakin yüzünde hiçbir tepki yok ama gergin olduğumu, terlediğimi, suçluluk duygusu, korku ve mutlak yıkımla titrediğimi bildiğinden eminim.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Ama kimin yaptığını biliyorum."

ON SAAT SONRA, polis karakolunda bir sorgu odasında sıkışıp kaldım.

Saatler boyunca birkaç kez uyuyakaldım, o kadar bitkin düştüm ki hiçbir stres, hayal kırıklığı ya da yanmış sade kahve beni uyanık tutamadı.

Ne zaman dalıp gitsem, bir polis uyduruk bir bahaneyle odaya dalıyor, beni sarsarak uyandırıyor ve sonra tekrar gidiyor. Beni tek yönlü camdan izlediklerini ve kesinlikle şüpheli olduğumu bu şekilde anlıyorum.

Memur Hawks bana soru sormak için iki kez geri geldi.

Ona Alastor Shaw hakkında bildiğim her şeyi anlattım ama Cole hakkında hiçbir şey anlatmadım.

Ve bu konuda kendimi çok boktan hissediyorum.

Kendime bunun önemsiz olduğunu söyledim. Erin'i Cole öldürmedi. Tüm zaman boyunca benimleydi.

Ama başka insanları da öldürdü.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak kasvetli sorgu odasını -soğuk metal masayı, iç karartıcı strafor kahve fincanını, tek yönlü aynanın yağlı parlaklığını- görmemeye çalışıyorum.

Yaptı mı bilmiyorum. Ne yaptığını bilmiyorum.

Evet, biliyorsun. Sana söyledi.

Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece Cole'un yüzünü hatırlıyorum. Ne kadar durgunlaşmıştı ve her bir çizgi etine ne kadar sert kazınmıştı:

"İnsanları hassas bir şekilde fileto yaparım ... o benim yaptığımı KÖTÜ yapıyor."

Belki de beni korkutmaya çalışıyordu.

Kesinlikle beni korkutmaya çalışıyordu.

Ama bu onun yalan söylediği anlamına gelmez.

Peki neden dün gece onun evine gittim? Neden ellerini üzerimde gezdirmesine izin verdim? Neden beni masasına bağlamasına izin verdim?

Çünkü ne kadar rol yaparsa yapsın, o ruhsuz bir canavar değil. Onun içinde bundan çok daha fazlasını görüyorum.

Diğer yandan Shaw.

Kapı bir kez daha gıcırdayarak açıldı. Gelen Hawks'tır, üniforması bu sabahkinden daha az temiz görünmektedir, kirli sakalları çene çizgisini gölgelemektedir.

Karşıma oturuyor ve bir dosyayı aramızdaki masanın üzerine düz bir şekilde yerleştiriyor.

"Shaw'ı buldun mu?" Talep ediyorum.

Hawks sakince, "Evet, onu buldum,"

dedi. "Ve?"

Sinirden ve ifte demlenmiş kötü kahvenin etkisiyle sandalyemde zar zor sabit durabiliyorum. Yorgun ve gerginim, iyi bir kombinasyon değil.

"Ona bir resim gösterdiğimizde Erin'i tanıdı. Ama onu sadece altı hafta önceki sıradan bir karşılaşmadan tanıdığını söyledi. O zamandan beri onu görmediğini söylüyor."

"Yalan söylüyor!"

Hawks kesin bir dille, "Mazereti var," diyor. "Dün gece bir kızla birlikteydi. Onunla konuştuk. "

"O zaman o da yalan söylüyor! Ya da uyuyakaldı, ya da ... bir şey," diye zayıfça devam ediyorum.

"O olduğundan neden bu kadar eminsin?" Hawks kalemını parmaklarının arasında döndürerek söylüyor.

Hawks kırk yaşlarında, atletik yapılı, siyah çerçeveli gözlükleri ve özenle cilalanmış ayakkabıları olan genç bir adam. Ses tonu kibar ama beni bir an bile kandıramıyor. Cole'un etrafında yeterince zaman geçirdiğim için ne zaman test edildiğimi biliyorum.

Yavaşça, yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle tekrarlıyorum: "Çünkü Shaw altı hafta önce beni sokaktan kaçırın kişi. Tam da bahsettiğimiz lanet gece
-Ev arkadaşımı becerdi ve sonra onun kimliğini çalıp beni evime kadar takip etti."

Hawks parmak uçlarıyla dosyaya hafifçe vurarak, "Olay raporu burada," diyor.

Memur Sikkafalı'nın kesik gözlü bakışlarını, aşağılayıcı sorularını ve her cevaptan sonraki uzun sessizliklerini hatırlayarak boynuma bir sıcaklık yayılıyor.

"O polis bir trogloditti," diye tükürdüm. "Daktilo yazabilmesine şaşırdım."

Hawks bunu görmezden gelerek, "Burada Shaw hakkında hiçbir şey yazmıyor" diyor.

"Çünkü raporu hazırladığımda o olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü onu hiç görmedin."

Kızarıklığım derinleşti.

"Yüzünü görmedim. Ama ne kadar büyük olduğunu gördüm. Beni taşıırken hissettim. Ve sesini duydum."

Son kısmı umutsuzca ekliyorum. O sırada Shaw'un sesini tanıyamamıştım, sadece birkaç kelime söylemişti ve

tonu düzdü, her zamanki çekiciliğine hiç benzemiyordu. Ama Cole'un bunu istediği zaman nasıl açıp kapatabildiğini gördüm. Shaw'un da aynı derecede yetkin bir aktör olduğundan şüphem yok.

Hawks gözlüklerini çıkarıp dikkatlice parlatırken, "Memur Mickelsen'in o akşam anlattıklarınızla ilgili bazı şüpheleri vardı," diyor. Camların kapatmadığı mavi gözleri aynadan farklı olarak yansıtıcı görünüyor. O dışarıyı görebiliyor ama ben içeriği göremiyorum.

"O beceriksiz bir pislikti," diye tıslıyorum, dişlerimi göstererek.

"Senin uydurduğunu düşündü. Bunu kendi kendine yaptığını düşündü."

O dosyayı yırtıp parçalarını Hawks'ın suratına fırlatmak istiyorum.

Büyük bir çabayla, "Resimlere baktın mı? Bunu gördünüz mü?"

Kolumu kaldırıp elbisemin kolunu geriye doğru çekiyorum. Onu bileğimden yukarı doğru uzanan uzun, çirkin yara izine bakmaya zorluyorum, hala kırmızı ve kabarık, bir damga gibi canlı. "Bunu kendime ben yapmadım."

Hawks bileğimi inceliyor, sanki dosyanın içindeki fotoğraflarla zihinsel olarak karşılaştırıyor. Memur Sikkafalı'nın aksine, diğer yaralardan, eski yaralardan bahsetmiyor ve bunun için minnettarım.

"Kaybettiğin onca kana rağmen kendini toparlayıp yola çıkmak büyük cesaret gerektirmiş olmalı" diyor.

Sesi yumuşak ve alçak, bileğimden yüzüme bakarken ifadesi nazik. Muhtemelen bana yağ çekiyor, gardımı düşürmemi sağlamaya çalışıyor. Yine de omuzlarımın kambur pozisyonundan gevşediğini hissedebiliyorum.

"Şanslıydım," diyorum. "Eğer bir araba gelip beni almasaydı, ölmüş olacaktım."

"Peki Erin neden öldü?" Hawks bastırır. "Shaw neden oda arkadaşına zarar vermek istesin ki?"

İşte burada tehlikeli bir bölgeye giriyoruz.

Shaw'un Cole'a olan takıntısından bahsedemem. Cole hakkında hiç konuşmamalıyım.

Belki onu korumak benim için yanlış ama bunu yapmak zorunda hissediyorum. Cole'a hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim ve o da bana aynısını yaptı. Paylaştığı sırlar her neyse, onları polislere anlatacak değilim.

Her iki şekilde de Erin'e yardımı dokunmaz.

"Shaw sanat sergisinin olduğu gece bana asılıyordu. Erin araya girdi. O gecenin ilerleyen saatlerinde bana saldırdı. Sanırım öldüğümü düşündü. Beni bir Cadılar Bayramı partisinde görünce tekrar ateşlendi. Evime girdi ve ben orada olmadığım için onun yerine Erin'i öldürdü."

"Erkek arkadaşının evinde miydin?" Hawks diyor ki.

Şimdi bir stop lambasının rengindeyim. Cole'a erkek arkadaşım demek her açıdan yanlış geliyor ama tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Bu doğru."

Hawks tepkimi görmek için yüzüme bakarak, "Şu anda dışarıda, ortalığı ayağa kaldırıyor," diyor.

Ne yazık ki benim poker suratım berbattır. Eminim Hawks bunun beni ne kadar şaşırttığını ve memnun ettiğini söyleyebilir.

"Öyle mi?"

"Seni dışarı çıkarmazsam bütün bir avukat ekibini çağırarak tehdit ediyor."

"Sanırım istediğim zaman ayrılabilirim. Henüz tutuklanmadım."

"Bu doğru," diyor Hawks. "Peki neden yapmadınız?"

"Çünkü Erin'i önemsiyorum. O sadece bir oda arkadaşı değil, en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve benim lanet yatağında öldürüldü. Bu benim-" Sertçe yutkundum. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Yardım etmek istiyorsun," diyor Hawks, masanın karşısında öne doğru eğilerek, mavi gözlerini benimkilere dikerek.

Başımı salladım.

"O zaman bana bir şey söyle ..."

Dosyayı açıp bir fotoğraf çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı.

Fotoğraf yukarıdan çekilmiş, doğrudan Erin'e bakıyor. Gösterdiği her şeyi zaten görmüştüm: elleri iki yanında açık, avuç içleri yukarıda. Karnına dağılmış çiçekler. Kızıl saçları ıslak yatakta deniz yosunu gibi dağılıyor.

"Neden bu şekilde öldürüldü, bu şekilde ayarlandı?" Hawks sırlı sıklam yatağı işaret eder. "Neden boğuldu?"

"Boğuldu mu?" Boş boş söylüyorum.

"Ölüm sebebi buydu. Birisi ağzına bir huni sıkıştırmış ve boğulana kadar ciğerlerine su dökmüş."

Başımı yavaşça sallıyorum, solgun ve korkmuş yüzüne bakıyorum. Verdiği poz, onu ilk bulduğumda olduğu gibi beni şaşırtıyor. Erin tamamen kendine benzemiyor, yüzü

makyajdan arınmış, eski moda bir elbise giymiş, gümüşü ve boncuklu ...

"Bu elbise onun değil," diyorum kaşlarımı
çatarak. "Emin misin?"

"O böyle bir şey giymezdi..."

Uzaklaşıyorum. Yavaşça fotoğrafı çeviriyorum, böylece Erin dikey yerine yatay olarak uzanıyor. Gözlerimi kısarak söğüt dallarına, kırmızı gelinciklere bakıyorum.

"Ne oldu?" Hawkes keskin bir sesle.

"Bu bir resim."

"Ne demek istiyorsun?"

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, her an daha da emin oluyorum.

"Ona Ophelia gibi poz verdi."

"Hamlet'ten mi bahsediyorsun?"

"Evet. John Everett Millais, Ophelia'nın nehirde boğulduğu sahneyi resmetmiş. İşte böyle görünüyor." Fotoğrafı elimde tutuyorum. "Shaw tabloyu yeniden yarattı."

Hawkes resmi benden alıyor ve yeniden inceliyor, yüzünde şüpheli bir ifade var.

"Sana söylemiştim!" Israr ediyorum. "Shaw bir sanatçı. O tabloyu bilirdi."

Hawks fotoğrafı dosyasına geri koyarken, "Hepiniz sanatçısınız," diyor. "Sen, Shaw, Erin... tüm oda arkadaşlarınız."

"Peter hariç," diye düzeltiyorum.

Hawks, "Bu durum Shaw'ı suçlamıyor," diyor. "O zaman ne gösterir?" Tersliyorum.

"Fiziksel kanıt."

"Kanıt bırakacak kadar aptal değil. Canavar'ın kurbanlarının hiçbirinde kanıt bulamadınız."

"Shaw'ın Körfez Canavarı olduğunu mu düşünüyorsun?" Hawks kesinlikle boşa kürek çektiğimi düşünüyor. "MO'lar tamamen farklı."

"O Shaw," diye ısrar ediyorum. "Sana söylüyorum."

Hawks iç geçiriyor, sandalyesini geriye itiyor ve sırtı ağrıyormuş gibi ayağa kalkıyor. Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kenarına bastırıyor, ardından gözlüklerini bir kez daha takıyor.

"Hadi," diyor. "Erkek arkadaşın daha fazla sorun çıkarmadan önce."

Beni sorgu odasından çıkarıp polis karakolunun içinden geçen koridorlara götürüyor.

Biz geçerken birkaç memur bana bakıyor. Yüz ifadeleri şüpheli ve düşmanca - Hawks beni bıraktığı için kızgınlar.

"Tam zamanında," diye havlıyor Cole, beni gördüğü anda.

Onu gördüğümde içimi sıcak bir rahatlama duygusu kaplıyor. Yanlış koşullar altında dehşet verici olan uzun, sert figürü, benim adıma konuşlandırıldığında inanılmaz derecede güven verici görünüyor. Memurları korkuttuğu, beni bırakana kadar kıyameti kopardığı açık.

Bir polis karakoluna girip emir yağdıracak kadar taşaklı. Sanırım zengin ve ayrıcalıklı olmak böyle bir şey: günah kadar suçlu olsanız bile asla gergin hissetmiyorsunuz.

Cole'a doğru aceleyle ilerliyorum, kolunu omuzlarıma dolayarak beni bir düzine polisin bakışlarından korumasına izin veriyorum.

"Sana bir şey yaptılar mı?" diye hırlıyor. "Sana zarar verdiler mi? Taciz ettiler mi?"

"Hayır," dedim. "Memur Hawks son derece kibardı."

Bu sadece Cole'un düşmanlığını artırıyor gibi görünüyor. Hawks'a ters ters bakarak beni kendine doğru çekti.

"Onunla tekrar konuşmak isterseniz avukatımı arayabilirsiniz," diyor ve bir kartviziti küçümseyerek danışma masasına doğru fırlatıyor.

Hawks kartın yere düşmesini izliyor ama almak için bir hamle yapmıyor. Soğuk mavi gözleri tıpkı bana olduğu gibi Cole'un da üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı alıyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"İrtibatta olacağım," diyor.

Cole beni karakoldan çıkarıp sokağa yönlendirdi.

Havanın yine tamamen karardığını görünce şok oluyorum, ben o penceresiz odada otururken bütün gün gitmiş.

"Aklından ne geçiyordu?" Cole beni döndürerek doğrudan öfkeli yüzüne bakmamı istiyor.

"Onlara Shaw'dan bahsetmek zorundaydım!" Ağlıyorum.

"Erin'i o öldürdü! Muhtemelen beni öldürmek için oradaydı. O öldü ve bu benim suçum."

"Peki ne işe yaradı?" Cole alay ediyor. "Onu kelepçeleyip götürdüklerini gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Tabii ki hayır! Bu onun ilk rodeosu değil. Shaw akıllıdır. İzlerini nasıl örtbas edeceğini bilir."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Ben patladım.

Cole iki eliyle yüzümü tutuyor. Çenemi yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

"Ben ne dersem onu yapacaksın."

Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Parmaklarının tenime değdiği her yerde yüzüm yanıyor. Beni yerime mıhlayan o derin, karanlık gözlere bakıyorum, tutuşundan daha güçlü.

"Sen kendi yöntemini denedin," diyor Cole. "Şimdi benimkini deneme zamanı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu gece benim evime taşınacaksın. Eşyalarını alması için birini göndereceğim. Benimle kalacaksın, günün her dakikasında yanımda olacaksın ki seni güvende tutabileyim. Ve Shaw'la anlaşma zamanı geldiğinde. . benim de yolum bu olacak."

"Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun? Bu delilik."

"Hayatta kalmak mı istiyorsun? Yoksa Shaw'un bir sonraki tablosu mu olmak istiyorsun?"

"Bu konuda şaka yapma," diye hırladım. "Erin hakkında bu şekilde konuşma."

"Bu lanet bir şaka değil. Ve oyun da değil. Bensiz kaçma numaralarından birini daha yaparsan Shaw seni balık gibi doğrar. Seni koruyabilecek tek kişi benim. Tabii Memur Hawks'a karşı şansını denemek istemiyorsan," diye alay ediyor Cole.

Seçeneklerimi düşünerek derin bir nefes alıyorum. Sayıları az ve bana çekici gelmiyorlar.

Ne yapmam gerekiyor, Viktorya dönemine ait eve gidip Joanna'dan uzak mı durayım, Erin'in öldürüldüğü odada mı uyuyayım? Shaw'un işi bitirmek için geri gelmeden önce birkaç gün beklemesini mi umayım?

Diğer yandan . . .

Beni o masaya bağladığında Cole'un yüzünü gördüm. Bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde, düşünemez hatta nefes alamaz hale gelene kadar, en derin sırlarımı içimden çekip çıkardığında ve ben gevşek ve çaresiz bir halde daha fazlası için yalvarırken...

Oda arkadaşı olmayacağız.

Daha çok öğretmen ve öğrenci gibi.

Akıl hocası ve çırak.

Heykeltıraş ve kil.

Nefesim uzun bir iç çekişle çıkıyor, soğuk gecede gümüşü bir tüy, ruhum bedenimden çıkıyor.

Cole hareketsiz duruyor, karar vermemi bekliyor.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak, "Sanırım başka seçeneğim yok," diyorum.

Cole gülümsüyor, dişleri karanlıkta parlıyor.

"Buna asla inanma, Mara. Bize güç veren şey bu: her zaman bir seçeneğimiz var."

Elini bana uzatıyor, avuç içi yukarı doğru, uzun, ince parmakları ay ışığında solgun.

"Şimdi seninkini yapma zamanı. Ne olacak?"

Elini tutuyorum, parmakları elime dolanıyor. "Beni eve götür."

